

HARLEQUIN®

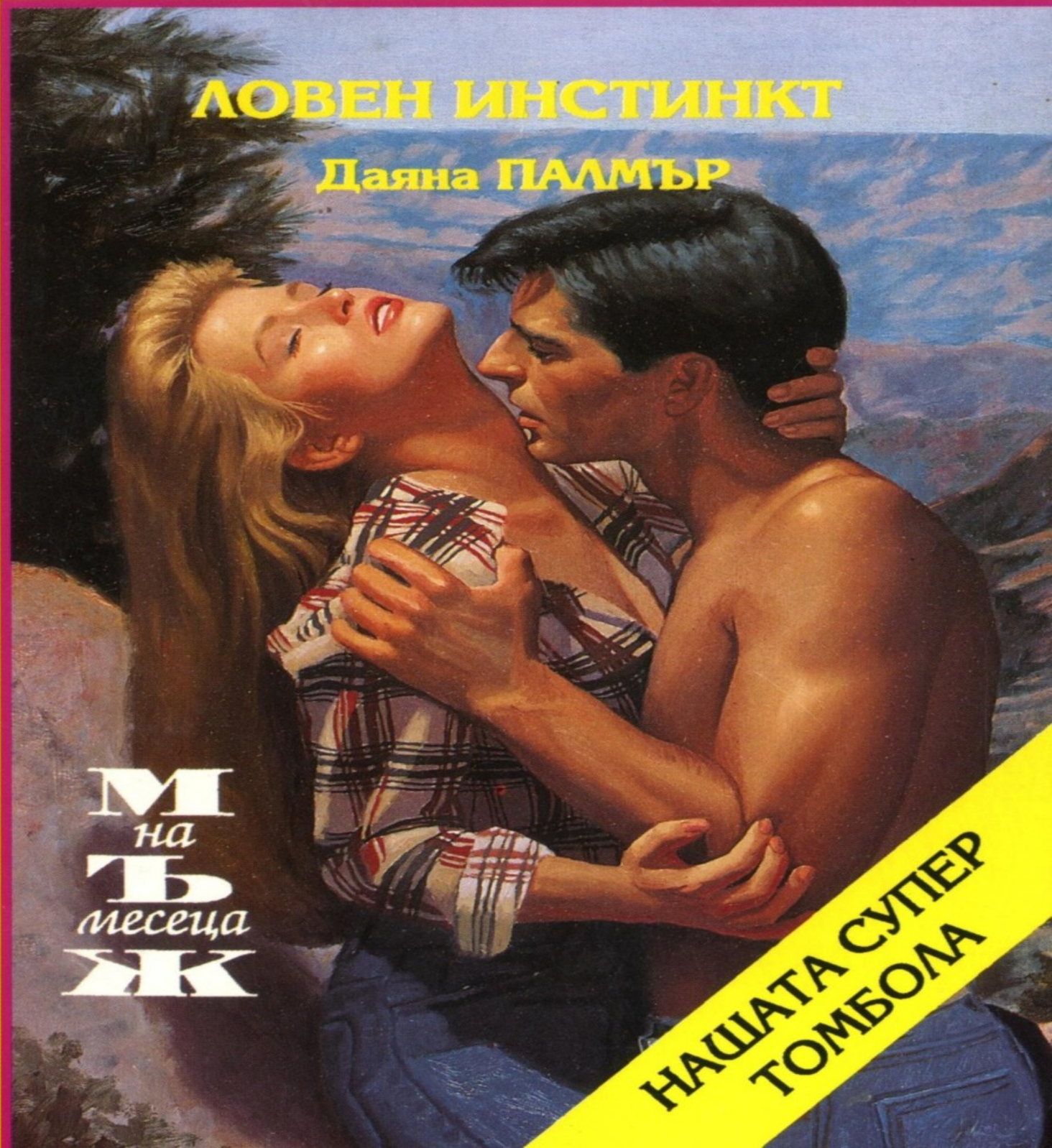
Супрас®

септември '95

144

ЛОВЕН ИНСТИНКТ

Даяна ПАЛМЪР

М
на
Ъ
месеца
Ж

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ДАЯНА ПАЛМЪР ЛОВЕН ИНСТИНКТ

Превод: Иван Димитров

chitanka.info

Наполовина апах, наполовина бял, Филип Хънтър е стопроцентов мъж. Силен и горд самотник, той би се справил и с най-голямата опасност, но не е в състояние да се съпротивлява на експлозивния чар на красивата геоложка Дженифър Марист, която охранява при секретна мисия в Аризона.

Задачата е сериозно предизвикателство за него. Дали ще съумее да овладее ситуацията и своите чувства?

ПЪРВА ГЛАВА

Среброкосият мъж от другата страна на бюрото беше сключил ръце и в сините му присвити очи просветваше решителност.

Хънтър бе готов да спори. Не приемаше какви да е мисии и досега Юджийн Ритър се бе съобразявал с желанията му. Но този път старият мъж нямаше да го направи. Хънтър усети решителността на Ритър още преди да бе се опитал да отхвърли задачата.

Независим като личност, Филип Хънтър беше свикнал да се противопоставя. Като шеф на охраната на „Ритър Ойл Корпорейшън“ през последните десет години, негово задължение бе да разкрива и обезврежда вражески шпиони, опитващи да се доберат до стратегическа информация за откритията на „Ритър“ в областта на металите.

— Пустинята не е място за жена — отсече той и се облегна удобно на стола. Видът му внушаваше респект със суровостта си, наследена от неговите предци — апахите. Мургав, с лъскавочерна, късо подстригана коса, черни очи, слабо лице и тънки устни. Висок и мускулест. Дори отлично скроеният му сив костюм не скриваше мощните пропорции на тялото му, поддържани във форма с часове физически упражнения.

Хънтър беше бивша зелена барета, рейнджър, за кратко време бе работил и за ЦРУ. Ненадминат в боравенето с различен вид оръжия, с черен пояс по карате. Трийсет и седем годишен, саможив по природа, заклет ерген.

Хънтър не изпитваше никакво желание да придружава една от геоложките на Юджийн из Аризона по време на предварителния оглед на местността. Дженифър Марист беше негов постоянен дразнител. Вечно се забъркваше в някакви истории и той бе длъжен да вади кестените от огъня. При последната си експедиция преди няколко месеца, тя си бе навлякла гнева на вражеските агенти и се наложи да поставят секретна охрана в жилището ѝ. Така арестуваха двама от нападателите, но третият все още бе на свобода.

Хънтър и Дженифър сякаш бяха стари спаринг партньори. Бяха изпълнявали заедно мисии по-често, отколкото на Хънтър му се бе искало. Както между два кремъка, така и между тях прескачаха искри и при най-дребното стълкновение, а това бе допълнителен риск. Той не си падаше по белите жени, но Дженифър бе изключителна с нейната мека светла красота и интелект. Близостта ѝ го хвърляше в смут. Тя бе единствената жена, която бе оказвала такова въздействие върху него и това никак не му се нравеше. Мисълта, че се налага да прекара с нея една седмица в пустинята, го вбесяваше.

— Дженифър не е просто жена, тя е един от моите най-добри геолози — наруши мълчанието Юджийн. — Жилата е много богата и аз се надявам, че разработването ѝ ще ми донесе печалба. Някой трябва да придружи Дженифър.

— Мога да изпратя един от моя екип — предложи Хънтър.

— Не е достатъчно. Добре знаеш, че опасността още не е отминала. Искам да я охранява най-добрият... И това си ти.

— Не си ли забелязал, че не можем да се понасяме с нея — добави Хънтър през зъби.

— Личната ви неприязън няма значение в случая. Само трябва да осигуриш надеждна охрана и някой да не сложи ръка на картите и на пробите — Юджийн стисна устни. — Мястото е в Аризона, близо е до резервата на апахите. Можеш да се отбиеш да видиш дядо си.

— Мога да направя това и без да се налага да следвам по петите твоята прехвалена госпожица — рече хладно Хънтър.

— Дженифър е геолог — напомни му по-възрастният мъж. — Красотата ѝ няма нищо общо с професията ѝ. За бога, ти се погаждаш с другите жени, които работят за мен, защо не и с Дженифър?!

Това бе въпрос, на който Хънтър не искаше да отговори. Не можеше да каже на Юджийн, че тази жена предизвиква у него толкова силни усещания, че му ставаше трудно да изпълнява служебните си задължения, когато бе около него. Не би се противил толкова, ако не желалеше Дженифър до болка. Беше прикривал влечението си към нея през годините, но напоследък ставаше все по-невъзможно да се владее. Ако се озове сам с нея в пустинята, изкушението би било прекалено силно. Не гарантираше за себе си. А иначе си имаше основателни причини да страни от белите жени. Нямахше каквото и да било желание да създава семейство и потомство, което като самия него, да бъде

поставено пред унижителното изпитание да се адаптира в света на белите. Белите и апахите просто не си пасваха, въпреки че той често се събуждаше потънал в пот, след като му се бе присънила Дженифър.

— Знам какво ще последва, заплаха от оставка — додаде Юджийн с иронична усмивка.

— А ще мине ли? — усъмни се Хънтър. Юджийн само поклати глава. — В такъв случай — рече индианецът и се изправи с неподражаемата грация на диво животно, която го правеше неотразим в очите на околните — преставам да споря. Кога тръгваме?

— Първото нещо, което трябва да направиш сутринта, е да вземеш билетите и резервациите за мотела от секретарката ми. Ще ти е необходимо време, за да провериш къмпинг екипировката, така че ще прекарате в мотела само първата нощ. Ти и Дженифър ще трябва да се представите за съпрузи, след което ще вземете полета за Финикс и оттам за Тъксон. Това ще заблуди евентуалните преследвачи от следата, надявам се, и ще ви даде време да разучите района, преди те да открият грешката си и да довтасат при вас. Трябва да установиш връзка с нашия център в Аризона и да посветиш колегите там в плана.

— Мога да го направя и по телефона.

— И моля те, опитай се да не изглеждаш толкова мрачен — промърмори Юджийн. — Това демобилизира...

— Престани да ми възлагаш мисии с Дженифър Марист.

— Ти си единственият мъж от моите служители, който се оплаква от това.

— Аз съм апах — произнесе с гордост Хънтър. — А тя е бяла...

Юджийн се беше женил два пъти и можеше да чете в душата му като в отворена книга.

— Разбирам — рече той, — но бизнесът си е бизнес. Ще трябва да се справиш.

— Не съм ли се справял винаги? — промърмори Хънтър. — Ти ли ще й кажеш или искаш аз да го направя?

— Ще го уредя, бъди спокоен — засмя се Юджийн. — Тя ще вдигне врява до Бога. Може би ще останеш шокиран, ако узнаеш, че и тя те намира за толкова отблъскващ и непоносим, колкото ти нея. Ще се бори да се измъкне от опеката ти, както ти от компанията ѝ.

Казаното не изненада Хънтър. По неведоми пътища, той бе усетил, че и Дженифър усеща същото привличане, противно на

желанието ѝ, което усещаше и той, и упорито се бореше срещу това. От край време принудителното им сътрудничество бе изпълнено с напрежение и неприязън.

— Това няма да ѝ се понрави — измърмори Хънтър. — Но ако свърши изпечена в огъня на къмпинга, да не кажеш, че не съм те предупредил.

Сините очи на Юджийн примигнаха в знак на съгласие.

Хънтър излезе и закрачи по коридора с толкова яростно изражение, че един от служителите свърна в обратната посока, за да избегне срещата. Индианецът поддържаше колегиални отношения с някои от хората на Юджийн, но повечето от тях гледаха да не се изпречат на пътя му. Господин Хънтър беше станал пословичен с безкомпромисността си. Това му помагаше и не му се налагаше да отбива набезите на жените. Повечето жени го избягваха, защото се страхуваха от суровостта му. С изключение на Дженифър, която доста успешно му се противопоставяше.

Предстоеше му една седмица в пустинята. Той запали цигара в движение и издуха гъст облак дим. Само преди седмица бе спрял цигарите. Но нервността го караше да пропуши отново и затова бе виновен Юджийн. Като нищо би се върнал и би развалил уговорката. Но щеше да бъде досадно до смърт. Не, той просто трябваше да се пребори със себе си и с Дженифър. Един ден, обеща си Хънтър, щеше да излезе през вратата и да напусне завинаги корпорацията на Юджийн.

ВТОРА ГЛАВА

Дженифър Марист делеше един кабинет с няколко други геолози — стаята бе пълна с оборудване на високо техническо равнище, карти, диаграми и офис мебели. Имаше дни, когато цареше творческа атмосфера и всички геолози, които работеха за „Ритър Ойл Корпорейшън“, тихо маневрираха един покрай друг, изпълнявайки личните си и колективни проекти. Днес всичко вървеше наопаки. Наоколо цареше невъобразим хаос и когато самият Юджийн Ритър, помоли Джени да дойде в кабинета му, тя се втурна нататък с облекчение. Докато вървеше по дългия коридор, хвърли един поглед през прозорците, откъдето се откриваше красива гледка към потъналата в зеленина Тулса.

Джени бе на двацет и седем години, но изглеждаше по-млада. Дългите ѝ руси коси бяха меки и леко чупливи, а дълбоките ѝ сини очи — изпълнени с жизнерадост. Носеше бял плетен пуловер и семпли сиви спортни панталони, но въпреки това изглеждаше като момиче от първа страница на модно списание. Проклятието на живота ѝ бе, че мъжете виждаха единствено красивото ѝ лице и не оценяваха по достойнство интелигентността и личността ѝ. С времето колегите ѝ бяха свикнали с нея и вече никой от тях не ѝ правеше сексуални намеци, нито се облизваше като котарак, когато се появеше в стаята. Всички те бяха женени, с изключение на Джак, който бе на петдесет и шест и вече бе преминал възрастта на мъжете, по които си падаше Джени.

Всички мислеха, че се е отказала от всякаква идея за брак. Въпреки че би било безкрайно хубаво да има някой до себе си в този динамичен свят, никой от познатите ѝ мъже не одобряваше вечните ѝ пътувания и не смееше да поеме риска да се обвърже с жена като нея. Те мечтаеха за хубавичка съпруга, която да си стои у дома, да готви, да чисти и да отглежда деца. Джени не би имала нищо против един брак, но живота ѝ преминаваше в геоложки експедиции. Беше високоплатена и много добра в работата си. Би било непростимо да замени всичко

това за една мръсна домакинска престилка. Пък и досега не бе срещнала мъжа, заради когото да направи такъв компромис.

Огледа се за Хънтър, когато влезе в приемната на кабинета на Юджийн. Слава богу, не беше наблизко. Тя изпусна една тежка въздишка. Глупаво бе да позволи на един мъж да се държи с нея по подобен презрителен начин, особено студенокръвно като него. Той беше човекът, който се грижеше за сигурността на компанията, а наскоро бяха имали малка неприятност. Той и Джени си бяха партнирали една вечер, за да заловят вражеските агенти, които искаха да се доберат до секретните карти на Джени, с обозначения на новооткритата жила стратегически метали. Джени правеше всичко възможно да забрави спомена за онази вечер. Особено онази част, която се отнасяше до него. Бяха заловили двама мъже, но не и ръководителя на подривната група. Хънтър бе обвинил нея за частичния неуспех. Той не пропускаше да отбележи и най-малката ѝ грешка. Вероятно органически не понасяше блондинките.

Тя вдигна вежди към Бети, секретарката на Юджийн, която ѝ се усмихна и ѝ кимна:

— Влизай. Очаква те.

— Хънтър вътре ли е? — запита Джени колебливо.

— Не, излезе.

Последното ѝ прозвуча съмнително. Джени почука на вратата и надникна, за да види умисления Юджийн да се поклаща насам-натам на въртящия се стол.

— Влизай, влизай. Сядай — усмихна ѝ се той. — Как е днес?

— Средна работа — отговори тя и се засмя, сядайки на стола срещу бюрото му.

Юджийн се наведе напред и посивелите му коси проблеснаха на светлината, която нахлуваше през прозореца зад гърба му. Бледосините му очи я огледаха с любопитство.

— Самотна ли си, откакто Данета се омъжи за сина ми и се премести?

— Да, тя ми липсва — отвърна Джени и тъжно се усмихна. — Беше чудесна съквартирантка — след това се приведе напред и доверително изрече: — Но не ми липсва като партньор в танците!

— Предполагам, че на нея ѝ липсваш — засмя се Юджийн. — Игуаната на Данета остана при нас и с по-малкия ми син са големи

приятели. Кейб ѝ обещава една препарирана всеки път, когато тя си я поиска обратно.

Джени сподави усмивката си. По-големият син на нейния работодател — Кейб, беше прочут с отвращението си, от каквато и да е жива твар, която има люспи, и особено към мъжката игуана на име Норман. Дженифър бе свикнала с големия гущер, но беше къде-къде по-удобно да живее без него.

— Имам предложение за теб — каза Ритър, преминавайки на въпроса. — Има едно парче земя надолу в Аризона, което искам да изследваш. Наредих да подготвят оборудването. Ще можеш да лагеруваш там няколко дни, докато направиш една предварителна карта на района и изследваш оголените пластове.

— В пустинята? — тя усети, че пребледнява.

— Точно така. Спокойно място. Дива красота. Покой.

— Гърмящи змии, мъже с револвери в джипове, индианци...

— Шшт, Хънтър може да те чуе — постави пръст на устните си той.

— Не ме е страх от този върлинест апах — погледна го остро тя. — Имах предвид другите, които не работят за нас.

— Слушай, скъпа, апахите не нападат и не плячкосват селища. От години никой не е убиван със стрела...

— Защо не изпратиш Хънтър? — погледна го тя подозрително.

— О, ще, го изпратя — рече Юджийн. — Радвам се, че си съгласна с факта, че той е точно мъж за тази работа. Като екип можете да ударите всяка друга компания в земята. Той ще бъде твоя охрана, докато сондираш района.

— Аз?! Сама в пустинята с Хънтър за няколко дни и нощи?! — тя изглеждаше ужасена. — Не можеш да направиш това! Та ние се ненавиждаме!

— Ти си най-добрият геолог, който имам, и не можем да си позволим да рискуваме, не и след всичко, което се случи миналия месец. Нашите конкуренти са се стаили и чакат. Затова искам да лагерувате на различни места всяка нощ и да криете следите си. Ще отидете в района, който ни интересува, чак втората нощ. Ще ти го покажа на картата. Пази го в пълна тайна.

— Дори на Хънтър?

— Той също е посветен, но не в подробности.

— Обзалагам се, че скоро сам ще се добере до тях...

— Престани! Имаш задача, изпълнявай дълга си и безпрекословно се подчинявай на своя шеф. Иначе...

— Нямам избор — вдигна ръце тя. — След като съм свикнала с такава заплата, не бих понесла бедността.

— Стига си се оплаквала.

— Да, господине. Какво ще търсим? Петрол? Молибден? Уран?

— Най-добрия терен за търсене на петрол сега е Западен Уайоминг — напомни ѝ той. — Най-доброто място за молибден — Колорадо или Южна Аризона. Затова те изпращам в Аризона... Молибден. А може би и злато...

— О, експедицията си заслужава! — подсвирна тя тихичко.

— Сега знаеш защо държа на пълната секретност. Хънтър и ти сте добър екип. Макар и двамата да сте доста необщителни, бих казал... Няма място за провали. Събирай си нещата и бъдете готови да потеглите утре сутрин. Ще поръчам на Хънтър да те вземе от апартамента ти.

— Мога да стигна до летището и сама.

— Страхуваш ли се от него? — подразни я Ритър.

— Не, разбира се — вдигна тя брадичка.

— Добре, той ще те потърси. Приятно прекарване!

Приятно, помисли си тя, не беше точната дума за една трудна мисия в пустинята, и то с мъж като Хънтър.

Когато се върна в офиса, съобщи на колегите си, че заминава и две от сътрудничките ѝ възкликнаха в един глас:

— Какво? Молибден?! Уран?! Или петрол?!

— Е, не очакваме да открием нов Спиндълтоп — усмихна се тя, — така че не разпространявайте слухове. Може би шефът просто е разбрал, че се нуждае от ваканция. В края на краищата — обърна се с подигравателна усмивка към двамата мъже в офиса, — той знае, че аз върша цялата работа тук.

Една от сътрудничките ѝ я замери с навита на руло карта и Джени отстъпи към чертожната дъска, отказвайки да отговори на пороя въпроси. Всички знаеха как стоят нещата и не я притиснаха повече. Голяма част от тяхната работа бе секретна.

Щом привърши оскъдния си обяд в ресторанта на компанията, Джени тръгна обратно към офиса и се натъкна на студения и разярен

Хънтър в коридора.

Видът му беше достатъчен, за да я побият тръпки. Бе над метър и осемдесет, само мускули и жили. Движеше се с неподражаема грация и елегантност, но не привлекателната му външност привличаше женските очи. Той излъчваше някакво високомерие и превъзходство, гледаше на хората отвисоко и повечето от тях се чувстваха малки и незначителни. Бива го да стряска хората, помисли си Джени, издържайки на острия му тъмен поглед. Очите му бяха дълбоки, лицето — скулесто и мургаво. Не би било трудно да нарисуваш Хънтър в апахски индиански дрехи и пера. Тя потръпна, когато си помисли, че скоро ще се изправи лице в лице с него в пустинята и благодари на Бога, че живее в дваисети век и белите бяха сключили мир с апачите. Е, с племето, макар той да изглеждаше и понякога да действаше, като че ли никога не бе чувал за мирни договори.

През първите й дни в компанията беше допуснала непростимата грешка да вдигне ръка и да го поздрави с „Хоук!“ И до ден-днешен, чувстваше срам само като си спомнеше за нетактичността си и трескавото объркване, в което изпадна и от това как той бе преглътнал обидата. Оттогава бе разбрала колко е опасно да го взимаш на подбив.

— Господин Хънтър — каза тя любезно и кимна с глава, когато мина покрай него.

— Това идея на Юджийн ли беше или твоя? — застана той на пътя й.

— Ако имате предвид мисията за оцеляване в пустинята, мога да ви уверя, че не намирам перспективата за вълнуваща — тя не отстъпи и сантиметър, но тези негови тъмни очи я зашеметиха. — Ако можех да си избирам компаньона, бих предпочела наистина Норман игуаната. Той е по-темпераментен от вас, не ругае и не обижда околните.

Хънтър не се засмя на шегата й. Това не беше необичайно за него. Джени никога не го бе виждала да се усмихва. Може би никога не го прави, помисли си тя, като го наблюдаваше. Лицето му бе като гипсова маска, която сякаш би се натрошила, ако изкриви угълчетата на устните си. Тази мисъл я накара да отстъпи и да прикрие с ръка смеха си.

— Какво толкова те забавлява? — тонът му бе достатъчно смразяващ, да не говорим за погледа.

— Ами всъщност нищо, господин Хънтър — увери го тя. — Трябва да се върна на работа. Ако нямате нищо против, аз...

— Против съм да отлагам плановете си и да играя ролята на ангел-пазител на едно леконравно момиче, сякаш слязло от корица на списание.

— Мога да ви върна обидата, но не желая — в тъмните ѝ очи проблесна гняв. — Забравяте, че съм дипломиран геолог. Видът ми няма нищо общо с интелигентността ми и с моите професионални способности.

— Интересно е защо сте избрали мъжка професия — вдигна вежди той.

— Няма да се защитавам, не си струва. А идеята бе на Юджийн. Убедете го да изпрати някого другого, и вървете по...

— Той казва, че сте най-добрата.

— Поласкана съм, но това не е съвсем така. Всички останали са заети в момента.

— Лошо.

Тя се изпъна в целия си ръст. Но не можа да стигне с върха на главата си по-високо от квадратната брадичка на Хънтър.

— Благодаря ви за вота на доверие. Колко жалко, че не различавате кварца от диаманта, иначе...

Той си позволи да плъзне поглед по тялото ѝ и го задържа там един дълъг миг. Дори да бе изпитал някакво удоволствие, чертите на лицето му не го издадоха.

— Ще ви взема в шест сутринта от апартамента ви. Не ме карайте да ви чакам, момиче от корица на списание...

Той изчезна от погледа ѝ, преди тя да се опомни и да му каже какво мисли за него. Джени се върна в офиса бясна, със зачервено лице, измисляйки множество възможни отговори, които никога не ѝ идваха наум, когато се нуждаеше от тях.

Извади картите на Южна Аризона и разгледа района, който Юджийн ѝ бе набелязал за теренни изследвания. Мястото ѝ бе много познато: планини и пустиня. Тя имаше топографски карти, но се нуждаеше от нещо много по-детайлно пред Юджийн и борда на директорите. Нейната работа бе първата крачка. След като направеше предварителното проучване, останалите от екипа щяха да продължат проучванията си, локализирайки района. Това изискваше изпращането

на екип от геотехници, които да направят сеизмично проучване и още много детайлни изследвания, включително и изследване на атмосферата, а може би и включване в компютърните карти на сателитната система „Ландсат“.

Но това, което в този миг беше от значение, бяха теренните проучвания. Този особен район на Южна Аризона граничеше с държавни земи от една страна и резервата на апахите — от друга. Резерватът беше като една суверенна държава със свое правителство и закони и тя не можеше да прави проучвания там без специално разрешение. Онова, което Юджийн се надяваше да намери, се ограничаваше в тясната ивица между двете зони. Шефът ѝ имаше нюх за тези работи. Старите служители казваха, че Юджийн може да помирише нефт и злато от километри разстояние, да не говорим за молибден.

Джени си приготви една малка пържола и я изяде със салата, размишлявайки върху схватката си с Хънтър и изпитвайки страх от предстоящото пътуване. Той не я харесваше, това беше повече от ясно. Но това не трябваше да влияе на колегиалните им отношения. Имаше други жени в компанията и той се отнасяше с тях достатъчно добре.

— Може би не харесва парфюма ми — каза тя на глас и се засмя.

Не, вероятно имаше нещо в личността ѝ, което го дразнеше, защото той не можеше да я понася от първия миг, в който се срещнаха.

Тя си спомняше този ден много добре. Това беше нейният първи работен ден в „Ритър Ойл Корпорейшън“. С дипломата си на геолог в джоба, тя бе получила доходна служба в една от най-големите петролни компании в страната. Това постижение я беше изпълнило с увереност.

Изглеждаше щастлива този ден в белия си ленен костюм и светлосинята си блуза, русите ѝ коси бяха свити в стегнат кок на тила, дългите ѝ стройни крака бяха обути в прозрачни чорапи, а гримът върху лицето ѝ беше много семпъл. Появяването ѝ изненада и достави удоволствие на колегите ѝ мъже от изследователския екип. Но първото появяване на Хънтър я беше ужасило и очаровало едновременно.

Юджийн Ритър беше извикал Хънтър в кабинета си, за да го запознае с Джени. Тя все още не знаеше, че той произхожда от племето на апахите, не знаеше нищо за него, с изключение на фамилията му.

Той бе влязъл и Джени, която обикновено не се смущаваше в присъствието на мъже, бе усетила, че нещо в нея се топи като мед.

Хънтър ѝ се бе сторил по-достъпен в онези дни. Косата му беше дълга и той я носеше на къса плитка на тила. Летният му костюм беше светъл и подчертаваше мургавината му. Но лицето му бе това, което стресна Джени. Тъмно и сурово. Очите му останаха студени, когато ги представиха един на друг. Тя си спомняше сковаващия студ, който лъхаше от погледа му дори и сега и оскърблението, което премина през тялото ѝ от властното му и презрително държание.

Джени въздъхна и побутна последното парче от пържолата си в чинията. Учудващото беше, че той можеше да я мрази, когато тя го намираще за толкова привлекателен. Съдбата ѝ се бе подиграла. През целия ѝ живот мъжете, които я ухажваха, бяха или мамини синчета, или мъже, които се нуждаеха от отглеждане. Всичко, което искаше, бе един достатъчно силен мъж, който да я приеме по достойнство. Най-после бе срещнала един силен мъж, но той не се заинтересува нито от ума ѝ, нито от красотата ѝ.

Бяха ходили на ресторант с Кейб Ритър и тогавашната му секретарка Данета Марист, братовчедката на Джени. Джени нарочно си беше облякла една червена сексапилна рокля, за да провокира Хънтър. Той почти не погледна към нея, може би, за да не си навлече неприятности. Когато направиха засада в апартамента ѝ, тя за пръв път видя как действа Хънтър. Бързината, с която се справи с мъжа, който се промъкна в апартамента ѝ, я смая. А онзи бе по-тежък и по-едър от него, но се озова проснат на пода в безсъзнание. Хънтър хукна след втория мъж, но онзи блъсна Джени в стената и избяга. Хънтър спря за миг, колкото да се увери, че тя е добре, изправи я внимателно на крака и я огледа да не е ранена. След това се втурна след него с кървясали очи, но беше изтървал жертвата. Мъжете от охраната бяха хванали третия от бандата навън. По-късно Хънтър обвини Джени за това, че бе изпуснал втория мъж, който бил лидерът. Странно защо той ѝ бе толкова разгневен, помисли тя, припомняйки си нещата. Може би, защото изпусна жертвата, нещо, което рядко му се бе случвало.

Тя се погледна в огледалото, преди да се пъкне в леглото. Забеляза нови дребни бръчици по лицето си. А беше само на двайсет и седем. Възрастта започваше да я изнервя. Още няколко години и красотата ѝ щеше да повехне. След това нямаше да разполага с нищо

друго, освен интелекта си, с което да привлече съпруг и това беше и отчайващо, и смешно. Повечето от мъжете, които бе срещала, биха предпочели една хубава пред една умна жена. Хънтър вероятно харесваше онзи тип жени, които вървяха на три крачки след съпруга си и дъвчеха сурова кожа, за да я направят мека за мокасини.

Опита се да си представи Хънтър като любовник и се засрами от картините, които изплуваха в съзнанието ѝ. Той беше физически най-привлекателния мъж, когото бе виждала. Целият мускули и съвършенство. Глупаво бе да си толкова безнадеждно влюбена в един човек, който дори не забелязва, че съществува. На нейната възраст и с нейния интелект сигурно трябваше да бъде по-разумна. Но въпреки това нейният таен свят започваше и свършваше с Хънтър.

Заспа непробудно късно след полунощ и дори не чу будилника на сутринта. Събудиха я силните удари по вратата. Тя се измъкна от леглото замаяно и потърси роклята си. За щастие, нощницата ѝ стигаше до пода и беше достатъчно плътна, за да се яви в приличен вид на вратата. Когато отвори, Хънтър я изгледа гневно.

— Самолетът излита след два часа. Трябва да бъдем на летището след един. Не ти ли повторих, че ще бъда тук в шест?!

— Да — въздъхна тя и погледна тъмното му лице. — Никога ли не се усмихваш? — запита го нежно.

— Когато нещо си заслужава — повдигна вежда той.

Опитва се да ме постави на мястото ми, помисли си тя и напук каза:

— Трябва да си изпия кафето, в противен случай няма да мога да се размърдам...

— Ще ти направя кафе. Облечи се — каза той троснато, отмествайки поглед от меките извинки на тялото ѝ под нощницата.

— Но... — тя се извърна, но забелязала внезапния пламък в тъмните му очи, се отказа да спори.

— Казах, облечи се — повтори той със заплашителен тон и отново огледа тялото ѝ.

Джени хукна из апартамента. Той никога не бе поглеждал на нея като на жена и това я поласка. Погледът му бе на мъж, който знае как да забавлява една жена. Страст, за щастие, не похот. Тя се втурна в стаята си и затвори вратата.

Не можеше да си позволи да мисли повече за тайните му помисли. Обу джинси и облече една розова плетена блуза, удобна за пътуване. Обу платнени обувки и разпусна косите си. Хънтър може би губи търпение, помисли си тя и бързо отиде в кухнята. Той бе налял кафе в две чаши и бе изпекъл хрупкави филийки, когато тя седна срещу него. Той побутна чинията към нея.

— Не исках закуска — колебливо рече тя.

— Трябва да хапнеш нещо — отговори безизразно той. — Прекалено слаба си. Хайде...

— Благодаря — тя отхапа от препечената филия и отпи глътка кафе, опитвайки се да не гледа към него. Мъчително бе да седи толкова близо до него в такава интимна обстановка. Опита се да отклони поглед, но не можа да устои. Той беше много хубав в тъмните си панталони и бялата си риза под модерния блейзър и вратовръзка на райета. Косата му бе късо подстригана и би минал за преуспяващ бизнесмен, ако не бяха тъмната му кожа, формата на очите и онази заплаха, която внушаваше. Той беше един опасен мъж. Дори в този миг беше трудно да се води с него обикновен разговор. Джени дори не се опита. Тя просто седеше и привършваше втората си препечена филийка.

Хънтър усети нервността ѝ. Знаеше, че тя се страхува от него, но това беше реакция, която той не можеше да промени. Боеше се да я допусне близо до себе си по какъвто и да било начин. Тя беше един проблем, който той не можеше да си позволи в живота.

— Споделяш повече за работата си с другите колеги — отбеляза той, когато привърши филийката си и си сипа втора чаша кафе.

— Това е сигурност в множествено число — каза тя, без да вдигне поглед.

Той я изгледа с тъмните си очи и не пожела да отмести поглед. Яростното напрежение в кръстосаните им погледи накара тялото ѝ да потръпне от разтърсващото сетивата ѝ удоволствие и дъхът ѝ секна.

— Сигурност за кого? — запита той спокойно. — За теб? — брадичката му се повдигна и придоби толкова властно недостижим вид, че ѝ се прииска да отстъпи. — От какво се страхуваш, Дженифър? От мен?!

Така беше, но Джени не желаше да го признае и се опита да допие спокойно кафето си.

— Не — каза накрая. — Разбира се, че не. Просто исках да кажа, че е много трудно да се разговаря с теб.

Той се облегна на стола, тъмната му ръка беше толкова голяма, че скриваше чашата с кафе.

— Повечето хора говорят много и не казват нищо — рече той.

Тя кимна в знак на съгласие. Устните ѝ се разтегнаха в усмивка:

— Един приятел веднъж ми каза, че е по-добре да си държиш устата затворена и да се правиш на глупак, отколкото да я отвориш и да потвърдиш това.

— По-добре да тръгваме — каза Хънтър.

— Добре.

Тя се изправи и започна да прибира чашките и чинийките. Той стана и я загледа как мие чиниите, облегнат на стената, скръстил ръце на гърдите си. Тъмните му очи се присвиха, преценяваше меките линии на тялото ѝ.

Хънтър си спомни скандалната червена рокля, която тя носеше през онази вечер, когато се барикадираха в нейния апартамент и изражението му стана скептично. Надяваше се да не облича подобни дрехи, докато бъдат заедно. Дженифър беше слабото му място. Но за щастие, тя не знаеше това и той не възнамеряваше да ѝ го казва.

— Ще взема сака ти — каза той внезапно и се измъкна.

Тя се отпусна. Беше усетила как я гледа и това я беше изнервило. Защо я бе оглеждал толкова напрегнато. Вероятно бе начин да я накара да се почувства още по-зле. Той наистина не понасяше нейната напрегнатост. За което тя благодареше на Бога. Враждебността на Хънтър я възпираше да не извърши някоя глупост. Като да се хвърли на врата му, например.

Той беше изнесъл сака ѝ пред вратата, когато тя надникна.

Беше ранна есен, времето леко бе захладняло, затова грабна една от жилетките си за из път. Той затвори вратата, остави я да заключи, след това се насочи към асансьора с багажа. Не си проговориха, докато стигнаха колата.

ТРЕТА ГЛАВА

Джени се впечатли от ръста на Хънтър, когато вървяха към подземния гараж. Той стърчеше над нея и се движеше толкова леко, сякаш се плъзгаше по земята. Постави багажа в лимузината и ѝ отвори вратата. Маниерите му са изискани, помисли си тя ѝ се запита дали ги беше усвоил в семейството си, или по-късно. Толкова много въпроси искаше да му зададе, но знаеше, че той просто щеше да ги отхвърли, без да им отговори.

Шофираше уверено. Мудното движение и задръстванията не го тревожеха. Намаляваше и увеличаваше скоростта при необходимост и скоро пристигнаха на летището. Тя забеляза, че той не помоли местата да бъдат едно до друго, но стюардът очевидно сам реши, че се нуждаеха от това и за нейно тайно задоволство ги постави един до друг. В този миг разбра колко болна от любов беше, колко гладна бе за едно случайно докосване на ръката или на крака му. Трябваше да се овладее. Той седеше напълно спокоен, докато тя стискаше зъби и се опитваше да си спомни всички статистики за сигурността на въздушните полети.

— Сега какво има? — измърмори той, поглеждайки мрачно към нея, докато стюардите обхождаха пасажерите, за да им демонстрират приборите, използвани при аварийни случаи.

— Нищо — каза тя.

— В такъв случай защо си стиснала така облегалките на креслото си?

— По този начин няма да изхвърча от него, ако катастрофираме — отговори тя, стискайки здраво клепачите си.

— Никога не съм мислил, че си страхливка — засмя се той тихичко. — Същата жена, която ми помогна да заловим агентите само преди седмица.

— Беше различно — протестира тя. Прикова поглед в тъмните му очи и сякаш попадна в клопка. Въздъхна и се запита кое е по-страшно: самолетът или Хънтър.

Той като че ли не можеше да отдели поглед от нейния и това го вбеси. Отблизо тя беше толкова красива!

Беше като динамит в особеното състояние, в което се чувстваше. Виждаше нежните извивки на тялото ѝ, чуваше модулирания ѝ глас и не можеше да откъсне поглед от устните, които така жадуваше да целуне. Заплашваше го провал, ако позволи да го въвлече в непредвидена авантюра. Той си имаше принципи в живота и не искаше да ги споделя с една жена, особено с една бяла жена. Въпреки всичко, тя ухаеше изкусително на цветя и изглеждаше толкова красива и самоуверена. Прииска му се да разроши косите ѝ.

Вече летяха във въздуха, без някой от двамата да се е решил да каже нещо.

— Тези хора, които мислиш, че ни следят, същите ли са, които нахлуха в апартамента ми? — запита тя тихо.

— Повече от вероятно. Тенденцията е търсенето на стратегическите метали да варира на световния пазар, когато се изнамери ново приложение. Незабавно поскъпват.

— И едно увеличаване на производството може да причини същото — допълни тя.

Той кимна. Умът ѝ сечеше. Ценеше интелигентността ѝ точно толкова, колкото харесваше и тялото ѝ, но нямаше да ѝ позволи да го узнае.

— Не можахме да заловим водача им, спомняш си. Успя да избяга — добави Хънтър и я погледна с укор.

— Аз не съм те молила да се спираш, за да видиш как съм — пламна тя.

Не обичаше да ѝ се припомня колко безпомощна се бе почувствала в онзи миг.

Той знаеше това. Споменът, в който я виждаше да лежи неподвижна на пода, все още го преследваше. Това беше първият миг, в който разбра, че е уязвим. Оттогава се опитваше да забрави тази нощ. Агентите, неговата задача да охранява Джени и компанията, бяха забравени в мига, в който онзи мъж я повали в усилието си да избяга. Хънтър беше толкова стъписан от това, че Джени лежи просната на земята, че не можа да последва мъжа. И това беше, което го разгневяваше.

— Ще се прехвърлим на друг самолет във Финикс под различни имена — каза той, снижавайки глас. — Ако имаме късмет, агентите ще ни преследват до Калифорния, преди да разберат, че сме ги изиграли.

— Как ще им се изплъзнем? Те в самолета ли са?

— Да — усмихна се той, без да я погледне, — на около пет, шест реда зад нас. Ще слезем, за да се поразтъпчем при междинното кацане и ще се прехвърлим на друг самолет.

— Какво ще правим, ако ни проследят?

— Аз ще разбера. Правило в преследването е никога да не позволяваш да бъдеш забелязан. Губиш играта. Не за първи път си играя с такива хора на котка и мишка. Познавам ги.

Това изяснява нещата, помисли си тя, но беше доволна, че може да остави всичко в ръцете му. Нейната работа бе теренната геология, не шпионажът. Позволи си да го наблюдава няколко секунди, възхищавайки му се, след което отклони поглед и си даде вид, че се зачита в едно списание. Същото направи и Хънтър.

Току-що бяха привършили закуската си, когато самолетът закръжи, за да кацне на летището в Тусан. Беше подготвил всичко. Резервацията в мотела, колата под наем. Всички дреболии. И всичко вървеше гладко, докато не стигнаха до рецепцията в мотела и администраторът им подаде два ключа за стаи на различни етажи.

— Не, това няма да стане — каза Хънтър с безизразно лице, без да поглежда към Дженифър. — Това е меденият ни месец. Искаме стая с две легла.

— О, съжалявам, господине. Извинете ме — усмихна се любезно служителят.

Мечтите се сбъдват, помисли си Джени, представяйки си всички внезапни затруднения в една обща стая. Служителят им подаде ключ, след като ги записа като госпожа и господин Камп. Хънтър бе измислил дори брачна фамилия, помисли си Джени и усети, че ѝ става смешно. Когато останаха сами, той затвори вратата и се обърна към нея. Тъмните му очи се присвиха, когато видя лекото недоволство, изписано по лицето ѝ:

— Не се паникьосвай — каза ѝ остро. — Няма да те нападна. Това е най-добрият начин да поддържаме легендата, това е.

— Не съм казала и дума — изчерви се тя.

Той обиколи стаята с някакъв непознат за нея електронен апарат в едната ръка и провери завесите и лампите.

— Няма брѐмбари — каза най-накрая, — но това нищо не означава. Сигурен съм, че ни следят. Не напускай стаята без мен и не споменавай каквото и да било за причината, която ни е довела тук, ясно ли е?

— Защо просто не отидем да лагеруваме в пустинята?

— Трябва да имаме допълнителна къмпинг екипировка — обясни той с подигравателно търпение. — Доста късно е да я купуваме сега. Вече е обяд. Ще обсъдим положението следобед.

— Добре — тя постави колебливо сака си до стената, която беше най-близо до банята.

— Кое легло избираш? — запита той сухо, докато наблюдаваше улицата през прозореца. — Аз мога да спя навсякъде.

И вероятно може, помисли си тя, спомняйки си някои от мисиите му, за които бе слушала. Сложи чантата с картите на леглото и мини компютъра си на масичката до него.

— Дай ми тази чанта — обади се внезапно той. Взе чантата с картите и я отвори, мушна в нея вестниците, които извади от куфара си. След това я постави в гардероба, като сложи една от ризите си върху нея. Картите мушна в един чифт джинси и ги постави в своя куфар. Джени повдигна учудено вежди. Ама че находчивост!

В този момент се зачуди как спи той — с пижама или гол?

Тя се засмя тихичко. Въпреки, че беше виждала в женските списания голи мъже, струваше и се, че има разлика между фотографии и един гол мъж на живо.

— Нещо тревожи ли те? — запита я той внезапно.

— Носиш ли пижама? — въпросът му я смути.

— Защо? — запита той безизразно. — Искаш да ти я отстъпя или искаш да ми купиш, ако нямам?

— Съжалявам — извърна лице тя. — Не съм свикнала да споделям стаята си с мъж. Това е.

За нищо на света не би повярвал, че не е спала с мъж.

— Нали трябва да повярват, че сме младоженци — каза той с лек сарказъм. — Странно би било да прекараме нощта в различни стаи.

— Разбира се — така й се искаше да сменят темата. — Къде ще обядваме? Ужасно съм гладна.

— Искам да се посъветвам с моите хора първо — каза той. — Имам двама оперативни работници долу, които разследват друг обект. Няма да се забавя — той излезе от стаята.

Джени се просна върху леглото, проклинайки прибързаните си думи. Хънтър се върна след един час.

Изтегна се на другото легло. Мощните мускули заиграха по жилавото му тяло и на нея ѝ коства неимоверно усилие да отклони поглед. Той беше изключително добре сложен мъж. Олицетворение на женската мечта.

Джени включи още кодове и се концентрира в картите.

— Какъв материал търсите с Юджийн? — запита той с любопитство.

— Отгатни — сви устни тя и го погледна закачливо.

Разбра грешката си незабавно и прехапа устни. Той стана от леглото и се приближи към нея със заплашителна грация. Взе компютъра от ръцете ѝ и я притегли към себе си. От близостта му коленете ѝ отмаяха. Миришеше на одеколон и сапун, а дъхът му ухаеше на кафе, може би защото срещата му с оперативните работници се бе състояла в кафенето. Прегръдката му бе силна и вълнуваща. Винаги би копняла да усеща тялото му близо до своето. Вероятно несъзнателно това бе целяла, предизвиквайки го с противопоставянето си.

— Малките индиански момичета хвърлят камъни по момчетата, които харесват — прошепна до челото ѝ той. — Това ли се опитваш да правиш? Защото, ако е това... — замълча той и затегна хватката си около китките ѝ. Гласът му бе дълбок и дрезгав. — ... бих се възползвал от един страстен антракт по време на работа, момиче от корица на списание.

Щеше да потъне в земята от срам. Най-лошото бе, че тя дори не се опита да отстъпи. Той я пронизваше с поглед. От висотата на възрастта и опита си, това не бе учудващо. Тя знаеше от колегите си, че той не си пада по бели жени. Вероятно защото виждаха повече възможност за екзотично изживяване, отколкото мъж у него. Тя не чувстваше нещата по този начин, но той не можеше да го проумее.

— Не се опитвам да привлека вниманието ти. Уморена съм, а когато съм уморена, ставам глупава — изрече тя бързо, склонила глава до ризата му, изтръпнала от страх, че ще се предаде. Странно, той

дишаше на пресекулки и гърдите му се повдигаха така, сякаш имаше сърцебиене. Тялото ѝ пламна.

— Така ли? Защо? — запита той, казаното беше отвлякло вниманието му.

— Казват, че мразиш жените — отговори тя, впивайки сините си очи в тъмните му зеници. — Особено... белите жени.

Той кимна бавно. Погледът му задържа нейния и се плъзна по прасковенорозовите ѝ устни. След миг се закова върху твърдите ѝ гърди, които почти докосваха неговите. Той си спомни една друга красива блондинка, онази, която го бе изоставила, когато беше на пет години. Нейното дете — наполовина бял, наполовина апах, се бе превърнало в бремене за нея в социалния кръг, в който се движеше. Освен това, бе хвърлила око на един мъж. А преди няколко години самият той бе попаднал на богата бяла жена. Един апах — придружител беше ексцентрично преживяване за известно време, докато той не бе споменал нещо за постоянно обвързване. Тя се бе изсмяла. „Господи, да се омъжа за човек, който живее в резерват!“ Тези спомени заръфаха сърцето му. Той пусна внезапно Джени с грубост, която не очакваше.

— Съжалявам — каза тя, когато видя изражението му и премигна, сякаш действително бе почувствала болката му. — Не исках да те върна към лошите спомени.

— Какво знаеш ти за мен! — в този миг изглеждаше страшен.

— Прав си, почти нищо не знам — тя се усмихна извинително и се отдалечи. — Може би никой не те познава, Хънтър. Твоят живот е като заключена врата и за нея няма ключ. Но изглеждаш някак... — тя се обърна и го погледна, вдигна и отпусна ръце безпомощно. — Не зная. Изглеждаш наранен...

Проницателността ѝ го смая. Тя си оставаше загадка за него и въпреки досието ѝ в картотеката, той знаеше твърде малко за личния ѝ живот. Не бе в близки отношения с никой от колегите си мъже, това той знаеше. Бе дискретна, дори нещо повече. Действително, помисли си, наблюдавайки я с присвити очи как взема компютъра си. Никога не бе чувал да се среща с мъже, през всичките тези години. Излизаше само с компанията си. Никога не бе я засичал да флиртува и дори онези мъже, с които работеше, се отнасяха към нея с уважение. Този факт не беше му идвал наум досега. Очите ѝ бяха станали леденосини, а

лицето ѝ бе добило онази сдържаност, която го караше да ѝ се възхищава. Хънтър не бе допускал колко много ще се издигне в очите му. Тежките му спомени укротяваха тлеещата му страст към тази бяла жена, защото се страхуваше да не изживее нови унижения. До края на живота си нямаше да забрави презрението на собствената си майка.

Той се извърна и се зае да проверява уредите за наблюдения, които бяха подредени в куфара му.

— Защо ни е всичко това? — запита неочаквано тя.

— А защо ни е всичко това? — кимна той към компютъра ѝ.

— Той обезпечаваше работния ми процес — каза простичко тя.

— Отговори на собствения си въпрос — той погледна часовника си. — Хайде да хапнем нещо. След това ще хвърлим поглед на къмпинг екипировката.

— Ще направим големи разходи — измърмори тя, взимайки портмонето си и оставяйки очилата си на масата. — Чудя се дали Юджийн ми е предвидил хамак. Спала съм като малка в хамак. Лагерувахме до два потока и те ромоляха в мрака...

— Къде ще окачиш хамак в пустинята?

— Нужни са само две дървета...

— В пустинята е трудно да откриеш дори едно дърво. Не си ли гледала уестърни? — добави той и почти беше готов да се усмихне. — Помниш ли как индианците преследваха войниците във филмите с Джон Уейн. И войниците трябваше да се крият в пресъхналите корита на реките и в деретата...

— Да, но не мислех, че ти си го гледал — погледна го с интерес тя, но се изчерви и сведе очи.

— Защото все войниците печелеха битките ли? — запита той. — Ако трябва да сме точни от историческа гледна точка, апачите са побеждавали белите на няколко пъти. Луис Ламур им е посветил един разказ, озаглавен „Хондо“, по който бе направен филм с участието на Джон Уейн — той вдигна едната си вежда. — Този актьор успя да покаже апачите в добра светлина, но само веднъж.

— Чела съм за Кочис, за Мангъс Колорадъс и за Виторио...

— Все имена на апачи — рече той. — Кочис е Чирикахуа. Мангъс и Виторио бяха Мимбреньас.

— Ти... от кои си? — запита тя, чувствайки, че гласът ѝ секва.

Той никога не беше говорил с нея така досега.

— Чирикахуа — каза той. Очите му потърсиха нейните. — Твоите предци от Севера ли са?

— От Германия — каза тихо тя. — А родът на баща ми е от Англия — очите ѝ блуждаеха безпомощно по скулестото му лице.

Напрегнатият ѝ поглед го смути по неочакван за него начин. Очите ѝ бяха огромни, тъмносини, меки като на котенце. Той се страхуваше от начина, по който те го мамеха.

— По-добре да тръгваме, Джени.

Името ѝ, произнесено от неговите устни, я накара да потръпне. С този мъж тя се чувстваше превъзбудена, както никога досега, макар да беше с него по задължение.

Дженифър тръгна към вратата, но той се обърна неочаквано и те се сблъскаха. Допирът предизвика пожар у нея.

— Съжалявам! — тя бързо се отдръпна. — Не исках да...

Той хвана със силната си ръка брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ. Клепките ѝ запърхаха като крила на птичка, почувствала истински страх от близостта му.

— Ти наистина се страхуваш от мен — рече той във внезапно прозрение.

— Може би малко... — не ѝ беше никак леко да го признае.

— Господи! — той дръпна рязко вратата. — Излизай!

Тя се изниза покрай него. Не беше очаквала признанието ѝ да го разяри. Въздъхна тежко. Мисията им обещавахе да бъде тежка, ако това можеше да се приеме като някаква поличба. Той остана хладно мълчалив по пътя до ресторанта на мотела. Хвана я за лакътя, чак когато се озоваха сред хората.

По средата на обяда той заговори отново:

— От години не съм скалпирал никого — гневните му очи я пронизаха.

Вилицата падна от пръстите ѝ с ужасно дрънчене. Тя я вдигна бързо, огледа се нервно, за да види дали някой от околните маси не е забелязал, но наблизо имаше само една възрастна двойка, увлечена в разговор и дори не беше забелязала Джени и нейния спътник. Тя трябваше да помни колко чувствителен е той на тема произход. Бе го накарала да си мисли, че се страхува от него, защото е индианец. Какъв, ли боен вик щеше да нададе, ако му признаеше, че се страхува, защото е влюбена в него. По-скоро би умрял от смях.

— Не се живее лесно сред белите хора — каза той. Не беше правил подобно признание пред никого досега.

— Мога да си представя — каза тя. Очите ѝ потърсиха неговите. — Може би ще се съгласиш, че да си жена-геолог в една петролна компания, също не е много леко. Аз обичам камъните...

Тъмните му очи срещнаха нейните внезапно. Погледът му сякаш бе зареден с електричество. Като светкавица в пустинята. Тя я почувства как премина през тялото ѝ чак до петите.

— Намирам, че ви е трудно, госпожице Марист — каза той след миг, — но мисля, че добре се справяте. Юджийн ни каза да лагеруваме на набелязаното място през втората нощ.

— Да — гласът ѝ прозвуча ужасно бездушно.

Той се улови, че наблюдава ръката ѝ, която беше отпусната на масата. Неволно я докосна. Каза си, че го прави от съчувствие. Но докосването го изпълни с удоволствие и Дженифър потръпна. Той се намръщи, почувства дългите ѝ пръсти да се вледеняват. Очите му се върнаха към нейните.

— Ти трепериш...

Тя отдръпна ръката си и едва не разсипа чашата с вода.

— Трябва да си изям пържолата — засмя се нервно тя. — Ще затворят скоро магазините и...

— Да, така е — съгласи се той.

Извинението не мина, тя знаеше това. Той вдигна надменно брадичка и извърна глава. Необяснима гордост блестеше в очите му.

Изглеждаше заинтригуван. Една красива жена като Джени би трябвало да стряска мъжете, а не те да я плашат. Той плъзна поглед по нежните ѝ устни, когато те се отвориха, за да хапнат малко парченце месо. И почувства, че тялото му се напруга.

През изминалите години само от време на време бе си позволявал да си представя как прави любов с нея. С възрастта започваше да става непоправим фантазьор. Нощите му винаги бяха самотни, мятеше се в леглото и кръвта му кипваше в миговете, когато си представяше устните ѝ, отворени за него, ръцете ѝ да милват гърба му, стройните ѝ крака, вплетени в неговите в тъмнината. Тези нощи бяха ад.

В този момент си спомни, че те изпълняваха секретна мисия и вражеските агенти бяха по петите им. Стратегическите метали винаги

докарваха неприятности не само на националните корпорации, които се бореха да сложат ръка на тях, но и на чуждите инвеститори, които бяха заинтересувани от същото. Той трябваше да се съсредоточи в работата си, а не върху Дженифър. Влязоха в магазина и тя го остави да подбере къмпинг оборудването. Той знаеше точно какво да вземе, от печката на Колиман, до неща от рода на спални чували и палатка, както и консерви за екстремни случаи. Джени бе участвала в експедиции и преди, но обикновено имаше къде да пренощува. Не беше възторжена от идеята да лагеруват сами. Хънтър определено застрашаваше покоя ѝ и не би било никакво удоволствие да бъдат съквартиранти. Тя трябваше да се стегне, имаше нужда от упорство и воля.

Той натовари нещата в джипа, който ги очакваше на летището. Управляваше без никакво усилие черната машина и тя предположи, че е имал или има подобна кола. Тази мисъл я наведе на друг интересен въпрос — къде беше домът му. Знаеше, че има апартамент в Тулса, но прекарваше почивните си дни в Аризона. Някъде наблизо? Вероятно с жена?

Кръвта ѝ застина.

— Потегляме утре сутрин — каза той, когато се върнаха в хотелската стая, след като заключиха цялата екипировка в колата. Всичко, освен нейния компютър и изследователското оборудване. Той не рискува да ги остави навън. — Искаш ли да вземеш душ първа?

— Ако нямаш нищо против — тя запристъпва от крак на крак притеснена.

— Давай, аз ще прегледам новините...

Тя занесе нещата си в банята, заключи здраво вратата, взе си бързо душ и облече чиста бяла риза. Почувства се освежена. Лицето ѝ блестеше, изчистено от грима. Той беше се изтегнал на стола. Беше свалил обувките си и държеше кутия бира в ръка.

— Имаш ли нещо против бирата, да не те дразни миризмата ѝ?

— Не. Баща ми обича бира — каза тя, прибирайки мръсните си дрехи.

Той довърши питието си и се изправи, събличайки ризата си.

— Ако си свършила, отивам в банята. След това ще измислим нещо за вечеря.

Тя го наблюдаваше така захласнато, както тийнейджърка би наблюдавала киноидола си. Беше хубав. Господи, не познаваше похубав мъж, помисли си тя с такова вълнение, не чак усети болка. Мускулите заиграха по тъмния му торс над ниско отпуснатия колан на джинсите до широките му рамене, когато се протегна и нейните очи се впиха в него със свенлива възхита.

Той съзнаваше, че тя го гледа, но си даваше вид, че не забелязва. Сгъна дрехите си, за да ги вземе със себе си в банята, забавлявайки се от факта, че тя отново се бе заела с компютъра си и се правеше на много заета.

Безпомощният ѝ поглед вече бе предизвикал любопитството му. Той нарочно се застоя пред нея, откривайки ѝ широкия си гръден кош.

— Не отключвай на никого — посъветва я със спокоен глас, наблюдавайки трепета на клепачите ѝ в мига, когато вдигна сините си очи към него.

— Да, разбрах. Това ли е всичко? — запита тя бодро.

Той улови брадичката ѝ с жилестата си ръка и палецът му докосна грубо устните ѝ. Бавна, гневна интимност, която той проследи с напрежението на изследовател. Тя съзнаваше, че зениците ѝ се разширяват от възбуда, докато го гледаше. Не можеше повече да контролира учестеното си дишане. Тя стисна устни, мъчейки се да прикрие трепета, който премина през тялото ѝ.

Тъмните му очи не пропуснаха нищо. Нейната реакция, реши той, в никакъв случай не беше страх. Не можеше да разбере дали това откритие му харесва, или не.

— Не ме провокирай — каза ѝ кротко. Гласът му бе с една октава по-нисък от обикновено и леко заплашителен. — Върши си работата — и се отдръпна, преди тя да му отговори с някаква нова провокация.

Джени седна до компютъра си, пръстите ѝ трепереха върху клавиатурата.

Той затвори вратата на банята след себе си. Това, което направи, беше съвсем неочаквано. Нервите ѝ не издържаха. Ако той имаше намерение да се държи по подобен начин през цялото време, по-сигурно би било да стои в клетка на лъв в зоологическата градина. Беше разколебана. Да бъдеш близо до него, се оказваше един тест за самоконтрол. Надяваше се, че ще го издържи все пак. Наивно бе мислила, че след като Хънтър мразеше белите жени, никога не спеше с

тях. Но тя подозираше, че той е готов да го направи и страстният
блясък в очите му безумно я плашеше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато чу шума на душа, Джени остави компютъра и седна на креслото, където беше седял Хънтър, докато гледаше телевизия. Креслото все още бе запазило топлината му. Тя помилва облегалките, където неговите ръце бяха лежали и въздъхна. Почувства се като глупачка. Трябваше да спре всичко това. Стана и се зае с компютърните си карти, опитвайки се да набележи най-добрите места за оглед, които можеха да разкрият минералните структури на района. Беше успяла да се включи в компютърната система „Ландсат“ от порано за един друг проект, с намерение да изследва сателитните карти на този район в Южна Аризона. Теренът, който щеше да изследва, се намираще между резервата на апахите и държавната земя. Една тясна ивица пустиня и една планинска верига обхващаше този проучвателен район, въпреки че те щяха да лагеруват на различни места, за да заблудят предполагаемите си преследвачи.

Беше се концентрирала, когато Хънтър излезе от банята, обут в чисти джинси, но отново без риза. Трябваше да прехапе устни, за да не гледа към него.

— Локализира ли района — запита той, полагайки голямата си ръка на масата края нея и отпусвайки другата върху гърба на стола ѝ. Наведе се, за да види по-добре с какво се занимава тя. Страната му докосна нейната и той потръпна от допира. Желаше я. Искаше да притисне устни в нейните и да я накара да признае нуждата си от него.

Тя почувства същото напрежение.

— Стресна ме! — прошепна Дженифър, останала почти без дъх.

Скулестото му топло лице докосна нейното. Тя вдигна поглед и видя гъстите къси мигли на тъмните му очи и чертите му на фона на равномерния загар на кожата.

— Хънтър... — отрони се нежен шепот от устните ѝ. Очите му потънаха дълбоко в нейните. Тя усети дъха му и вдиша чистия мирис на тялото му, почувства трепета в големите му ръце, в гърдите му. Близостта му я опияни в мига, в който видя блясъка в тези черни очи...

След това видя как тъмните мигли се сведоха, погледът му се стрелна яростно към разтворените ѝ устни.

Чукане по вратата ги сепна и двамата. Хънтър я изгледа, проклинайки се за слабостта, която бе проявил. Беше го омагьосала, проклетницата! Той щеше да бъде само едно мимолетно преживяване за нея.

— Да? — изправи се той и тръгна към вратата, за да отвори.

— Господин Камп! — отекна женски глас. — Аз съм Тереза Уитли — Джени забеляза висока брюнетка на вратата. Жената се усмихна на Хънтър. — Искате информация за местата, които ще посетите...

— Влезте — покани я той, държейки вратата отворена. Усмихна се на жената и на Дженифър ѝ се прииска да изкрещи.

— Госпожице Марист — усмихна се Тереза топло, протягайки ръка към Джени. — Радвам се да се срещна с вас. Аз съм от корпорацията. От отдела на господин Хънтър всъщност. Така че ще ви наричам госпожа Камп извън тази стая.

— Добра идея — отговори разсеяно Джени. Тя все още трепереше.

— Нося ви още малко информация за района, всичко е тук на дискетата. Страхувам се, че не разбирам много от компютри — въздъхна тя и тъмнокафявите ѝ очи потърсиха погледа на Хънтър.

О, мога да се обзаложа, че разбираш, помисли си Джени. Но не го каза. Измърмори нещо за необходимостта да провери някакви данни и се върна при компютъра си.

— Ако искате, можем да отидем до офиса и там ще ви дам резултатите от проверката на охраната — обърна се Тереза към Хънтър. — След това можем да вечеряме някъде...

Джени стисна зъби. Знаеше вече какво беше имал предвид Хънтър, когато беше казал, че има предвид нещо друго.

— Добре — каза кратко Хънтър. — Позволи ми да си облека ризата.

Най-после, простена Джени. Той не би го направил преди минути, но явно не искаше да смуцава госпожицата от отдела си с демонстрация на мощни мускули. Хънтър погледна към Джени и забеляза пренебрежителното ѝ отношение към Тереза и към самия него. Той се взря в нея в мига, в който измъкна бледосинята си риза от

чекмеджето и я облече. Прекара гребена през косата си. Тереза въздъхна с досада.

— Не си ли виждала досега Тереза, Джени? — запита прекалено мило той.

— Не — отвърна тя и се насили да се усмихне.

— Тя е Папагоу — каза той с горчиво задоволство, съзнавайки, че Джени ще долови скритото значение на думите му.

Тази жена имаше индианска кръв.

— Ние променихме името си от „хората от Зуни“ на „хората от пустинята Папагоу“.

— Съжالياвам — каза той с усмивка.

Джени мразеше тази негова проклета усмивка. Никога досега не беше виждала тази негова сътрудничка, но тя определено представляваше заплаха за нея. Разбира се, че ще му е приятно, след като Тереза не е руса бяла жена, помисли си мрачно тя. Е, нямаше нужда да му казва, че би приела да свири втора цигулка, докато той ухажва своята тайна агентка.

— Нямам нищо против да останеш тук — каза той, когато Джени му каза, че я боли главата.

— Ще си поръчам нещо от румсървиса.

— Тръгваме — рече Хънтър и облече светлокафявото си сако. — Дръж вратата заключена. Ако извикаш някой от румсървиса, провери дали наистина е служителят, преди да го пуснеш вътре.

— Да, да — унило каза тя.

Той пропусна Тереза покрай себе си и затвори вратата. Погледна отново Джени и напрежението в погледа му я накара да повдигне глава. Очите му се задържаха на нейните един дълъг миг, преди да се спрат на устните ѝ.

— Не ме чакай — каза той с мрачно изражение.

— Слушам — отдаде подигравателно чест тя.

Той поклати глава и излезе.

Джени вдигна една от обувките си и я запрати яростно към затворената врата миг, преди той да я отвори отново. Изражението му бе насмешливо.

— Забравих ключовете от колата — каза той, наблюдавайки я с присвити очи. На връщане от гардеробната се наведе и вдигна

обувката, повдигайки вежди. — Упражняваш се по мишена? Ще се върна преди полунощ. Пази се.

— Бъди спокоен, пази госпожица Уитли — каза тя и едва не прехапа езика си.

— Мила моя — вдигна глава той, — повечето мъже биха откликнали на една явна покана. Дори и аз — добави той, разгневен от уязвимостта си.

— Аз бих се замислила — лицето ѝ почервения.

— А би ли ме поканила?! — той отново спря поглед на устните ѝ. — О, би го направила. Но едва ли ще ти дам шанс. Ти не си мой тип, момиче от корица на списание... — добави той с подигравателна усмивка. — Харесвам по-неопитни жени, по-невинни...

Той излезе, без да се обърне и пропусна да забележи яростния гняв, изкривил лицето ѝ. Тя не би го поканила! Джени простена. Желаше го и ѝ пролича, но той си бе помислил, че това е така, защото има голям опит и е свикнала на активен сексуален живот. Колко смешно!

Върна се при компютъра си. Във всеки случай той просто я бе предупредил да стои настрана и може би това беше добре. Хънтър предпочиташе госпожица Уитли. Тя беше от неговия свят, а Джени бе просто едно отклонение, на което не трябваше да гледа сериозно.

Беше само десет часа, когато си облече нощницата, решавайки да даде възможност на Хънтър да си мисли каквото си иска и загаси осветлението. Нямаше намерение да заспива, беше изпълнена с прекалено много впечатления от дългия ден и от още по-дългата вечер, но умората надделя и тя заспа.

Хънтър се прибра малко след полунощ, отвратен от явните намеци на госпожица Уитли, и намери Джени в леглото по нощница. Видът ѝ можеше да възбуди и статуя.

Завивките бяха се смъкнали и нощницата се бе увила около бедрата ѝ. Тя лежеше по гръб, прикрила с една ръка глава, а деколтето разголваше изящните розови извивки на гърдите ѝ. Никога не бе я виждал в толкова предизвикателно облекло, с изключение на онази нощ, когато му бе обрала точките с червената си къса рокля, която разкриваше на мъжете наоколо всичко, което биха пожелали да видят.

Тя беше не по-малко хубава в тази памучна, бяла, фино избродирана нощница. С дългите ѝ руси коси, разпилени около съвършения овал на лицето ѝ, с разтворените ѝ в съня устни и напълно отпуснато тяло, тя представляваше една картина, която, по дяволите, го омагьоса.

Накрая успя да откъсне очи от нея и си събу джинсите. Понечи да се съблече гол, но си спомни за пижамата и устните му се разтегнаха в усмивка. Отметна завивките и постави един от охранителните си апарати за всеки случай в леглото. От това, което Тереза му бе разказала, ставаше ясно, че агентите бяха заблудени и сега пътуваха към Калифорния. Но това не означаваше, че трябва да бъдат непредпазливи.

Ще се наложи да бъда нащрек, напомни си той поглеждайки към Джени за последен път, преди да загаси светлината.

На следващата сутрин Хънтър се събуди, облече се и донесе закуската, очаквайки мириса на кафето и храната да пробудят Джени. Тя се надигна, забравяйки, че не е облечена. Видя, че Хънтър се намръщи и извърна очи. Бързо притегли нощницата си, ядосана, че му беше осигурила безплатно шоу и бързо грабна дрехите си, за да се облече в банята.

Прибра косите си и си сложи малко грим, за разнообразие облече прилепнала блуза, която подчертаваше изящната форма на гърдите ѝ и тънкия ѝ кръст. Блузата беше червена и отиваше на белите ѝ джинси. Погледна се в огледалото, надявайки се Хънтър да получи припадък от вида ѝ. Е, госпожице Уитли?! Тази сутрин не издържате на конкуренцията!

Когато се върна в стаята, Хънтър ядеше бекона си с яйца:

— Кафето е в каната, налей си — каза намръщено той.

— Благодаря — тя взе чинията си от ръцете му, съзнавайки красотата си и ефекта, който бе произвела върху него. Той отклони поглед настрана, сякаш не можеше да я понася.

— Не отиваме на парти — каза сухо.

— Джинсите и маратонките не са точно облекло за парти — вдигна вежди тя.

— Аз не съм евнух — погледна я осъдително той и в очите му прочете заплахата. — Партието ще се състои в пустинята, където единствените поканени сме ние с теб. Не усложнявай нещата, вчера изглеждаше по-добре...

— Така ли, в сравнение с какво — запита тя хладно. — Или... с кого...

— Тереза е само оперативен работник — въздъхна той тежко и се облегна на стола си. — Когато не се мъчи да привлече нечие внимание, е много добра в работата си. Не съм ѝ любовник, нито вероятно ще стана. Нито пък твой — добави той и я изгледа студено.

— Не съм те молила да ми ставаш любовник — налагаше се да стисне зъби. — Не се мъча да те предизвиквам. Писна ми от плетените блузи. В пустинята е горещо, а тази блузка държи хлад. Така е и с белите панталони, те не привличат слънцето.

Джени грабна бялата си риза, която бе носила предишния ден и я облече над блузката. Хънтър довърши бекона си и допи кафето си. Погледът му остана замислен.

— О, стига си се цупила! — присмя ѝ се той. Желаше я и не можеше да я има. Тази мисъл го разгневяваше. — Трябва да знаеш, че не бива да се нахвърляш на мъжете... — в тъмните му очи проблесна огън.

— Не се цупя — остави чашата си с кафе тя. — Нямам и нужда да се нахвърлям на мъжете. Особено на теб!

Той се изправи и се надвеси над нея. В очите му припламна ярост. Стана още по-лошо, когато тя се опита да отстъпи и страните ѝ пламнаха в огън.

— По дяволите! — изръмжа той. Хвана я за кръста и я притегли силно към себе си, почти докосвайки устните ѝ. Не го правеше от любов. Беше разярен...

— Хънтър, не... — блъсна го тя в гърдите.

Устните му отново се приближиха към нейните, тъмните му очи се впиха в очите ѝ, дъхът му парна лицето ѝ. Целуна я бързо.

— Предизвиква ме, докато си го получи — процеди грубо той. — Е, според книжките апахите не целуват жените си по устните. Но аз не съм новак за расата ви и за секса ви. Така че позволи ми да удовлетвори любопитството ти — позволи ѝ да се отдръпне малко. — Ако знаеш толкова много за мъжете, колкото си мисля, че знаеш —

додаде тихо той — трябва да усещаш какво чувствам аз — той се усмихна, но усмивката му беше подигравателна и хладна. — Камбаните не звънят. Роговете не тръбят. Земята спира да се върти... Ти имаш хубави устни, но аз не бих се самоубил заради тях. Така че сега, след като преодоляхме това препятствие, можем ли да започваме работа?

— Разбира се — тя преглътна гордостта и болката си. — Ще си взема нещата.

Когато се свечери, направиха първия си лагер на един малък хълм, под едно дърво. Нямахме хамак, а само една палатка с два спални чувала. Чувалите бяха поставени толкова близо един до друг, че Джени можеше да докосне от своя неговия. Апаратурата беше включена, за да засече всяко движение на мили разстояние от тях. Компютърът работеше. Не разговаряха. Дженифър не беше казала и дума, откакто бяха напуснали мотела и ако зависеше от нея, не би проговорила изобщо. Не мислеше за него, мислеше за себе си. Не можеше да обича толкова груб човек.

Тъй съзнаваше враждебността ѝ, но я предпочиташе пред онези томителни погледи, които му отправяше преди часове. Беше преднамерено студен с нея, когато я целуна. Направи го, за да ѝ покаже, че не чувства нищо. Беше я убедил, че не изпитва удоволствие.

Дженифър се бе отдръпнала от него и се бе вгълбила в работата си. Беше толкова различна от представите му. А едва ли някога щяха да бъдат отново сами при изпълнение на мисия, винаги щеше да има хора около тях. Той бе открил една Дженифър, която не бе подозирал, че съществува. Една скромна, неуверена жена, с остър аналитичен ум, която не отдаваше голямо значение на собствената си красота. Или точно подценяваше я, докато не се появи Тереза и не се опита да я засенчи. Джени се бе опитала да привлече вниманието му. Той трябваше да бъде поласкан, но мисълта, че е обект на женско съперничество, го разгневи.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — запита я той, когато тишината натегна заплашително.

— Имам шоколад, благодаря — отговори тя и отмести компютъра, вниманието ѝ бе насочено някъде другаде.

— Ще донеса от провизиите. Можеш да хапнеш нещо, което обичаш, включително и пържола.

— Не искам нищо.

— Гладувай тогава — обърна ѝ гръб той и се зае да си приготви пържола в походния грил. — Гордостта не се преглъща лесно.

— Знае ли човек — прошепна тя.

— Трябва ли да имаш всеки мъж, когото срещнеш — запита я Хънтър. — Егото ти ли изисква това?

— Моля те, престани! — тя притвори очи. Болката беше непоносима. — Съжалявам, няма да се повтори...

Той почувства странно състрадание към нея в този миг. Като че ли усещаше борбата вътре в нея. Беше наранена емоционално.

— Какво няма да се повтори — приклепна до нея и тъмните му очи просветнаха загадъчно.

— Аз няма да... Как го каза ти... Да се опитвам да привличам вниманието ти — бе забила поглед в земята. — Не зная защо се опитах.

Той проследи сенките им в мрака. Здрачът падаше. Щурците пееха в тревата. Чу се вой на койот. Вятърът развя косите ѝ към лицето му и той усети тяхната мекота по скулите си.

— На колко години си? — запита я внезапно.

— На двасет и седем — отговори тя сухо.

Не искаше да говорят за възраст.

Той се намръщи. Защо, по дяволите, трябваше да оставя една толкова хубава жена самотна?

— Имаш ли сериозен приятел?

— Защо не провериш в картотеката си? — тя отметна коси назад и го изгледа гневно, отмествайки компютъра. — Не, нямам. На два пъти почти бях готова да се омъжа, но след като моите избраници разбираха, че имам ум и държа да го използвам, се оттегляха. Не ми се искаше да се превърна в декор на едно жилище и да загубя кариерата си. Свикнала съм да живея сама. Предпочитам да е така.

— С изключение на нощите, когато си гладна за мъжки ласки — добави той дръзко.

— Предполагам, че си в състояние да ме разбереш — отвърна тя на дързостта му. — Дълго бях самотна и затова... Дори ти започна да ми изглеждаш добър!

Той не отговори. Знаеше, че си го беше заслужи. Не биваше да ѝ се подиграва, особено за нещо, което не зависеше от нея. Тя стана и се

отдалечи от него. Беше напрегната и някак обезсилена от настойчивия му взор.

— Ела да хапнеш.

Тя енергично поклати глава:

— Сериозно, не съм гладна — смехът ѝ бе изпълнен с горчивина.

— Нямам апетит откакто Юджийн ни принуди да поемем тази нелепа задача. Единственото, което искам е да приключим по-бързо, за да мога да се махна далеч от теб.

Тъмният му поглед се впи в нея.

— Наистина ли, Дженифър? — попита меко той. В дълбокия му глас се прокрадна частица нежност, която проникна до дъното на душата ѝ и тя побърза да се отдалечи от него. Не беше честно, че може да и причини всичко това.

— По-добре да си събера нещата.

Той я изпрати с поглед. Очевидно тя бе в състояние да извади на показ най-лошите му черти.

— Няма нужда да бягаш — изсмя се намръщено в сгъстяващия се мрак. — Няма да те докосна повече. Не разбра ли, че не те желая?

— Да — думата едва не я задави и младата жена се обърна към палатката. — Да виждам.

Нещо в гласа ѝ го обезпокои. Изглежда я бе наранил като каза, че не я желае. Мъжът пое дълбоко дъх и се зачуди какво да направи. Бе решил, че е добра идея да я успокои относно намеренията си, но явно бе докоснал чувствата ѝ с онази студена, гневна целувка. А не бе възнамерявал да я целува така. Изобщо.

Той изпече пържолата си и се нахрани, изпитвайки смътно съжаление, че не я споделя с нея. След това изгаси огъня, провери оборудването за наблюдение и влезе в палатката.

Тя вече беше в спалния си чувал и беше закопчала ципа му плътно до брадичката. Очите ѝ бяха затворени, но не спеше. Той чуваше неравномерното ѝ дишане. Ярки отблясъци заиграха по лицето ѝ, когато той запали фенера си, за да оправи своя чувал.

Легна и впери очи във върха на палатката. В главата му бушуваха мисли и съжаления.

Джени тихо заплака. Чу я. Но не смееше да отиде при нея и да ѝ предложи утеха. Би било непроснима грешка. А можеше да ѝ я предложи. Това че не я желае, беше лъжа. Винаги я бе желал. Но тя би

поискала нещо повече от секс, помисли си Хънтър. А сексът бе всичко, което той можеше да ѝ предложи.

Тя преглътна сълзите си, опитвайки се да не подсмърча шумно. Никога не бе плакала толкова, тази нощ постави рекорд. Защо я бе наранил така? Тя отметна влажните си коси от очите и се загледа в платнището на палатката. Спомни си как лагеруваше някога с родителите си и с братовчедка си Данета, когато двете с нея бяха още момичета. Колко сладък и прост беше животът тогава. Нямаше пареща тревога, летните дни бяха изпълнени със спокойствие и надежди.

Чу се вой на койот и тя се вцепени. Койот ли беше или вълк?

— Койот е — каза Хънтър. — Ние ги наричаме „пеещите кучета“. Те присъстват в много наши легенди, в историята ни. Ние не ги считаме за толкова глупави животни, колкото вие, белите...

— След като мразиш толкова белите хора, защо работиш с тях? — запита го тя гневно. Гласът ѝ се задави в сълзи.

— Светът принадлежи на белите.

— Не ме обвинявай. Никой от моите предци не е одобрявал сегрегацията.

— Мисури южен щат ли беше?

— Не произхождам от Мисури. Родителите ми се преселиха там, когато бях на седем години. Родена съм в Алабама.

— Нямах акцент.

— Нито пък ти.

— Трябва ли да имам? — той се усмихна.

— Не бих засягала тази тема, господин Хънтър.

— Да, не би трябвало в този час на нощта — прошепна той меко.

— По-добре да не си говорим, всяка реплика се изражда в кавга — каза тя уморено. — Можем да довършим мисията, разбирайки се с жестове...

— Знаеш ли такива? — запита я сухо той, скръствайки ръце на гърдите си.

— Няколко — призна тя с неохота. — Веднъж Юджийн ме изпрати в Монтана и трябваше да разговарям с двама сиукси в Дакота. Те не знаеха английски, а аз сиукски, така че се научих малко да говоря с ръце. Беше много полезно за мен.

Тя беше пълна с изненади. Хънтър се обърна и я погледна в полумрака.

— Мога да те науча да говориш на езика на апахите.

— Не искам да ме учиш на каквото и да било, Хънтър — изрече дрезгаво тя.

— Лошо... — каза той, опитвайки се да преглътне обидата. В края на краищата той беше я докарал до това състояние. — Има да се учиш на още много неща. За една жена с опит не е простено да не знае да се целува, например.

Тя не можа да повярва на ушите си. Надигна се от спалния чувал и го изгледа.

— И това го казва човек, който вече призна, че апахите не го правят?!

— Така е било през деветнайсети век — бавно произнесе той. Надигна се на лакът и се загледа в нея. Кръвта му заигра. Беше толкова хубава с дългите си разпуснати коси, разпилени по раменете. — Как мога да живея в двайсети век и да не зная нещо толкова елементарно като целуването?

— Каза го само за да ме унизиш.

— Не можеш да знаеш дали е така — каза той.

Спомни си нейния срамежлив отговор и това го накара да се почувства неудобно. Очевидно мъжете в нейния живот са се интересували повече от собственото си удоволствие, отколкото от нейното, защото никой от тях не беше я научил на любовни игри. На него му се искаше да го направи.

— Спи — отсече той и сам затвори очи, загубил търпение и желание. Тя беше проумяла същността му — горещ и хладен, дружелюбен в един миг и враждебен в следващия... Не знаеше как да постъпва с него. Той като че ли се противопоставяше на всичко у нея. Дори на начина, по който се целуваше, помисли си тя с горчивина. Е, в такъв случай адът ще се продъни, преди да го целуне отново. Тя му обърна гръб. Може би на сутринта нещата щяха да изглеждат по-добре.

ПЕТА ГЛАВА

Но нещата не изглеждаха по-добре и на сутринта. Хънтър остана хладен. Когато вдигна поглед към лицето му, то ѝ се стори като сковано от арктически студ. Аз съм виновна, помисли си Джени.

Беше се заела да прибира нещата от оборудването си, опитвайки се да не му показва колко наранена се чувстваше от студенината му. Мечтите я бяха крепили толкова време. А сега ѝ беше останал един — единствен горчиво-сладък спомен от целувката му, който трябваше да забрави. Но както се случваше с повечето лоши спомени, намерението да ги изхвърлиш от паметта си, не е достатъчно.

Натовариха джипа и преместиха лагера — този път се установиха на истинското място. То се намираше край един поток на дъното на каньона, под група канадски тополи и дъбове. Оттам започваше планината. Гладки скални масиви се издигаха към страховити върхове и само един разбит път през прахоляка водеше до каньона.

— Тук е отчайващо пусто — измърмори Джени и си помисли, че за нищо на света не би искала да се озове сама тук. Това страховитото място като нищо можеше да се окаже обитавано от духове.

— Един от старите лагери на апахите — Хънтър се огледа наоколо. — Чувствам се у дома — той погледна към нея с леко раздразнение. — Но не мога да си представя как се чувстваш ти. Тук са докарвали белите пленници...

— Ако нямаш нищо против, спри да ми натрапваш благородните си червенокожи прадеди. Трябва да се заема с екипировката.

— Апахите не са единственото племе, бродило из тази пустош — отбеляза той и започна да пренася нещата. — Команчите са се подвизавали по-надолу на юг, якуизите са нахлували от Мексико. Имало е банди, кавалерия, каубои и миньори, разбойници и хора на закона, всички те вероятно са лагерували по тези места — той се подсмихна. — Мисля, че това би стопило нервността ти.

— Не съм нервна — сбърчи вежди тя. — О! — подскочи уплашено тя, когато воят на койот проехтя някъде наблизо и се скри зад широките рамене на Хънтър.

Той се засмя чистосърдечно, наслаждавайки се за миг на женствеността на госпожица „Независимост“.

— Това е койот — прошепна той и когато воят отново прозвуча, погледна към нея. Очите му проблеснаха на няколко сантиметра от нейните. — Ще се бием ли или ще правим любов?

Тя почервения и веднага се отдръпна от него. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Не от това, което беше казал той, а от начина, по който го бе казал. Черните му очи бяха изпълнени с увереност, а гласът му беше прелъстителен като на изкусен любовник.

— Няма ли да побързаш да разпънеш палатката, за да включа компютъра в генератора — запита тя с достойнство.

— Какво има? — той остави спалните чували на земята и я погледна.

— Завиждам ти за безцеремонността — каза тя раздражено. — Бих искала пътищата ни да не бяха се пресичали. Постоянно ме изправяш на нокти.

Нищо в изражението му не се промени. Той продължаваше да я гледа с любопитство.

— На нокти? Нима? Съвкуплението е толкова естествено, колкото скалите и дърветата около нас. Факт — добави той. — Някои от тукашните племена не са толкова фанатични на тема непорочност на младите момичета. Раболепието е порок, но правенето на любов, не...

— Шайените са фанатични на тема непорочност, ако искаш да знаеш — изгледа го гневно тя. — И апахите също са държали на добродетелта...

— Добре, добре — изръмжа той. — Ти наистина си чела историята на индианците — слаба усмивка озари тъмното му лице. — Интересно ли ти беше?

За нищо на света не би признала, че беше чела такива книги заради него. Особено за апахите.

— Знаеш ли, че апахите не обичат така децата, както...

— Не е вярно! — прекъсна го тя, без да се замисли. — Те ги скриват по време на война и ги закрилят ревностно, както всички

други народи децата си. Дори да не са тяхна плът и кръв.

Той се засмя. Лицето му се промени, стана по-красиво, а тъмните му очи по-меки.

— Така правят наистина — прошепна Хънтър.

Очите му притъмняха и той заговори, но внезапният шум на хеликоптер го накара да вдигне глава. Бе доволен, че скри джипа под гъстия покров от клони на канадските тополи.

Хвана ръката на Джени и я притегли бързо натам, а в същото време посегна към четирийсет и пет калибровия си автоматичен пистолет, който винаги носеше на кръста.

Видът на студения метал в ръката му я изпълни с отвращение. Понякога забравяше да мисли какво правеше той, за да спаси нечий живот, или... да го отнеме.

Хънтър почувства потръпването ѝ и проследи с поглед отдалечаващия се хеликоптер. Никога не беше предполагал, че тя се страхува.

— Всичко е наред — каза той. — Няма да позволя на никого да те нарани.

— Благодаря — каза тя и го погледна.

Беше благодарна, че е преценил погрешно причината за собствената ѝ нестабилност. След това погледна към килима от листа на земята.

— Това те ли бяха?

— Много вероятно — той пусна предпазителя на автоматичното оръжие и го сложи отново в кобура с оттренирана бързина. — Ще запалим бездимен огън за всеки случай...

— Предполагам, че дърварството или пустинният му вариант са част от образованието ти — усмихна се тя.

— Един от моите прадеди ме е учил като момче да откривам вода и лековити билки, да откривам пътя в тъмното... Знаеш ли, апахите могат да вървят, без да пият вода два дни, смучейки дребни камъчета.

— Да — кимна тя. Очите ѝ обходиха тъмното му лице. — Чела съм за това.

Той си позволи да погледне нежните ѝ устни. Необходимо му беше да си спомни колко меки и топли са те, като розови листенца под ласките на слънцето. Тя не беше жена, която той можеше да има някога. Не и докато двамата работеха в корпорацията.

— За какво мислиш? — тя се намръщи леко.

— Ако живеехме преди около сто години, можех да те кача на коня си и да те отвлека в моята колиба. Макар че има опасност останалите ми съпруги да те удушат или да те пребият с камъни.

— Другите ти съпруги? Полигамията да върви по дяволите! Ако приемех да живея с теб, щях да бъда единствената ти съпруга.

Той се усмихна на дързостта ѝ. Учудващо бе как запазваше хладнокръвие в критични моменти. Защото под повърхността тлееше огън, чувство за независимост и страст. Той си я представи как с пушка в ръка отбива нападателите на дома си. Представи си деца да играят около полите ѝ в слънчев летен ден. Намръщи се. Очите му се спряха на стегнатия ѝ корем и в един миг си позволи да си помисли, ако...

— Защо ме гледаш така втренчено?

— По-добре си подреди нещата. Аз ще разпъна палатката — изгледа я той. Очите му бяха непроницаеми. Отново се бе затворил в себе си.

Тя обу къси панталони, чорапи и туристически ботуши с дебели подметки, и блуза в цвят каки. Сложи си шапка, подобна на тази на Индиана Джоунс. Така щеше да се предпази от парещите лъчи на слънцето. Беше научила едно много важно нещо преди време — шапката в пустинята не е лукс. Един топлинен удар ѝ бе дал урок. Тогава пак Хънтър я намери. Беше се случило на изток, където сондираха за петрол.

— Виждам, че си спомни — отбеляза той, наблюдавайки я как изважда апаратурите си.

— Тогава ти ме наруга — усмихна се тя.

— Заслужаваше си го.

— Да, наистина, ти се справи като медик. Спаси живота ми.

— Закъсняла благодарност и преклонение — погледна я той. — По-добре да тръгваме, дръж посока към дърветата, ако можеш. Знаем, че не сме сами. Най-добре е да не рискуваме.

— Отивам при потока — съобщи му тя. — И съвсем не бе преклонение.

— Не е ли?! — той я погледна подигравателно. — В такъв случай какво е?

— Възхищение. Толкова си различен днес — наблегна на последната дума тя. — Иначе си твърдоглав, студеноок, опак по нрав, непредсказуем, дразнешц... — нито едно от тези неща не подхожда на апак, помисли си той и леко се отпусна. Усмихна се колебливо. — Мога да продължа — добави тя, — но имам да върша работа.

— Не съм единственият тук с опак нрав — заяви той, когато двамата тръгнаха. — И ти си доста твърдоглава.

— Нямаше да си развалим отношенията, ако не бе се разсъбличал пред мен — изрече тя.

— Не съм го правил умишлено — сбърчи вежди той.

— Забравяш, че в мотела беше някак странен...

— О! — засмя се Хънтър, крачейки край нея. — Искрах да видя дали ще ти направи впечатление — той погледна към земята. — Направило ти е значи...

— Повечето от мъжете на твоята възраст са бели като мъртви риби и отпуснати — отбеляза тя. — Аз не съм единствената жена, която някога е откривала, че си очарователен без риза. Погледни — възкликна тя, навеждайки се към земята, където върху мокрия пясък личаха някакви следи. — Пума!

— Пума е — коленичи той до нея. — По какво позна?

— Голям отпечатък, няма следи от нокти — обясни тя. — Кучетата и вълците не могат да прибират ноктите си, както правят котките и затова оставят следи с нокти. Погледни това. Тези следи пък са на мъжки елен, отпечатък от разцепено копито. На кошутата е заоблено.

— Ти си цял следотърсач — призна той с възхищение.

— Баща ми ходеше на лов за елени всяка есен. Той ме научи.

— Да убиваш елени? — възкликна той уж ужасен.

Това беше първият пламък на удивление, който съзря в очите му. Засмя се и го блъсна в гърдите. Хънтър падна тежко на едната си страна и също се засмя.

— Ти, дяволска котко! — прошепна той, протегна ръка и я свлече на земята до себе си. Преметна я на влажния пясък и очите му просветнаха от възторг, когато се надвеси над нея. Погледът му падна върху гърдите ѝ, където копчетата на блузата ѝ се бяха разкопчали по време на схватката и бяха разголили плътта ѝ. Дишането му се учести и изражението му се промени за части от секундата — от весело до

напрегнато, изпълнено с очакване. Почувствала мощното му тяло толкова близо, Джени се разтрепери от желание. Тя можеше да помирише мъжката миризма, която се излъчваше от кожата и дрехите му. Погледна го в черните очи и си помисли, че това бе мигът, за който бе мечтала. Толкова искаше да се наведе, да я притисне под тялото си на мокрия пясък! Желаяше твърдите му топли устни да се впият поривисто в нейните. Желаяше го.

— Целуни ме — прошепна Джени, зажадняла за него.

От дързостта и силата на желанието ѝ чак я заболя. Протегна ръка и докосна слабото му скулесто лице, любувайки му се. Успя да се надигне, достигна твърдите му устни и ги докосна премаляла.

Той замръзна при допира. Дъхът му секна, когато почувства нежните ѝ топли устни до своите. За един миг почти се предаде на порива. Но тя беше забранена територия. Нямаше бъдеще за двама им. Насили се да запази самообладание, въпреки че проклетото му сърце блъскаше като подивяло в гърдите му, докато той се бореше с желанието си. Жилестите му ръце уловиха китките ѝ и той я отблъсна, откъсвайки устни.

— Престани! — каза грубо той.

Сякаш заби нож в сърцето ѝ. Той не я желаяше, защо не бе спряла да му се предлага! Мразеше да му показва колко е уязвима. Как можа да постъпи толкова глупаво. Изчерви се. Да, тя беше уязвима, но не и той. Господин Индианецът беше като от стомана.

— Пусни ме да стана — произнесе тя с треперещ глас.

Фукльо! Той знаеше, че е фукльо. Можеше да я има сега, тук. Тя бе готова да му се отдаде изцяло и страстно. Но той знаеше също, че да я има веднъж не бе достатъчно. Ако я имаше веднъж, щеше да умре, ако не я притежава втори път. Тръпката нямаше да бъде задоволена никога.

Дженифър трепереше и едва дишаше. Тя се изправи и очите ѝ се плъзнаха безпомощно по гърба му. Е, той достатъчно ясно бе показал, че не се интересува от нея. Въпреки че беше красива, той не я желаяше.

— Трябва да започвам работа — прошепна Джени, оглеждайки се настрани, с надеждата да събере трохите от разбитата си гордост.

— Слънцето е високо — каза той, без да я погледне. — Вземи си пробите и след това ще потърсим нещо за ядене.

Тя се чувстваше опустошена. Грабна шапката си разтреперана, въздъхна и отново взе раницата с пробите. Дори не си спомни кога я бе изпуснала. Толкова беше жадувала да го докосне!

— Къде искаш да огледаш и какво? — запита рязко той. Тъмното му лице не издаваше никакво чувство в мига, в който я погледна. — За злато?! Затова ли тази операция е толкова секретна?!

— Зная какво си мислиш — разви тя картата, която държеше. Все още усещаше дъха му по устните си и това я зашеметяваше. — Индианците мразят златото. Алчността на белите към този метал е коствало на американските индианци голяма част от земите им... Преди година или две тук избухна жестока разпра, когато един бял откри златна жила. Сигурно е така, но аз не търся злато. Търся кварцова жила.

— Кварц?! — той я погледна смяян. — Кварцът не е скъп минерал.

— Наистина, но той може да доведе до нещо, което е. Търся молибденова руда — той се намръщи. — Молибденът е сребристобял метал и се добива от смесени находища с някои минерали и други химически елементи. Използва се за подсилване състава на стоманата, нещо, което го прави стратегически много ценен. Както при петрола, и неговата цена е доста висока, защото има много производни. През 1982 година лошите пазарни условия доведоха до затваряне на повечето от големите молибденови мини. Сега за молибдена се открива нова перспектива, така че той отново е търсен. Съединените Щати произвеждат шейсет и два процента от всичкия молибден в света. И затова е важно да открием нови находища...

Дженифър беше полугола. Той видя гладкия ѝ като коприна гръб и дори бялата кожа на местата, където слънцето не я бе докоснало. Странно му се стори, че с тяло като нейното, не бе се пекла гола.

Не можеше да се принуди да отклони поглед. Тя се извърна леко и повдигна ръце да облее гърдите си. Дъхът му застина в гърлото. Бяха чудесни, островърхи и леко раздалечени. Зърната им бяха се стегнали от студената вода, тъмни и контрастиращи на фона на белотата им. Голата ѝ красота го възбуди до краен предел. Беше мечтал да я види гола, но гледката опустоши сетивата му.

Джени не съзнаваше, че я наблюдават. Привърши банята си и се протегна, чувственото ѝ тяло се изви като дъга, изложено на нощния хлад, който щипеше голата ѝ кожа. Лунната светлина бе призрачно бледа. Тя въздъхна и отметна дългите руси коси от лицето си. Това движение изпъна гърдите ѝ по вълнуващ начин — високи и твърди, меко проблясващи със седефената си белота на лунната светлина.

— Някога наказанието за апахски воин, който е дебнел къпеца се жена, е било смърт, но рискът си струва, Дженифър. Никога не съм виждал нещо по-хубаво.

Гласът му я сепна. Тя изви тяло на голямата скала, на която бе седнала, готова за битка. Бе ужасена от появата му и не ѝ дойде наум да прикрие гърдите си.

— Гърдите ти са прекрасни! — той я гледаше, без да мигне. Гласът му бе дълбок и нежен като шепот в нощта. — Малко по-едри са, отколкото си представях. Розови като облаците на хоризонта, когато слънцето ги докосва призори.

Каква поезия, помисли си замаяна тя. Той я ухажваше и тя искаше той да я гледа толкова много, че не можеше да направи нищо, дори да се престори, че иска да се скрие. През целия ден бе усещала, че я наблюдава. Само да знаеше той как се чувства тя! Че споделя неговото страстно желание и това я прави слаба. Затова не можеше да го прогони в този миг.

Джени се изправи, горда в голотата си и го погледна. Нежността в очите му ѝ бе нужна, за да продължи да живее. Ако това, което изразяваше неговото лице, не беше желание, помисли си благоговейно тя, в такъв случай тя не можеше изобщо да определи какво е. Да, той я желаше. Тази мисъл отхвърли задръжките ѝ. Тя тръгна към него с преливащо от любов сърце.

Хънтър стисна челюсти. Наблюдаваше я как идва към него и стискаше зъби в последно усилие на разума. Устните ѝ бяха полуотворени, очите ѝ — нежни и гладни, гърдите ѝ се издигаха и спадаха трепетно. Спря точно пред него, страните ѝ бяха леко зачервени от смущение и възторг. Тя не можеше да си представи, че прави това, макар да бе най-естественото нещо на света. Погледна към него и срещна тъмния му яростен поглед и потръпна леко, защото той изглеждаше способен на всичко в този миг. За всичко бе виновен той,

не тя. Затрудненията, които нейните действия бяха в състояние да причинят, можеха да бъдат огромни.

Той вдигна брадичка и я погледна като завоевател.

— Искаш нещо, което не мога да ти дам — каза тихо.

Беше изречено като предупреждение.

— Страхуваш се да не ме... нараниш ли? — прошепна тя.

— Много е вероятно — кимна бавно той, позволявайки си да спре поглед върху съвършената симетрия на гърдите ѝ. — Живях дълго без жена и съм отвикнал да бъда мил, макар да се чувствам самотен. Ти нямаш много опит с мъжете — очите му се стрелнаха отново към нея и доловиха изненадата ѝ. — Това те учудва? Не знаеш ли, че всичко това не може да се скрие? — усмихна се той. — Ти се изчервяваш. Коства ти огромно усилие да не се скриеш, когато те гледам. В този момент се бориш с първичните си инстинкти, които те карат да се обърнеш и да избягаш, преди да ти дам това, което си мислиш, че желаеш.

— И какво е то? — запита тя е трепетен шепот.

Той протегна ръка и пръстите му докоснаха много леко едно от възбудените зърна на гърдите ѝ. Тя се задъха и се отдръпна, а неговите очи отразиха усмивката му.

— Виждаш ли? Би ми се отдала, без да те моля да го сториш. Но просто не си изживявала подобна интимност с мъж.

Тя инстинктивно закри гърдите си с ръце и потрепери, когато сведе очи към ризата му.

— На двайсет и седем години си, а си толкова потисната — въздъхна тежко той. — Какво се е случило, Джени? Първият път толкова ли травмиращо е било, че не си пожелала да опиташ отново?

— Нямаш право да ми задаваш такива въпроси!

— Ти ми се предлагаш! — той улови грубо раменете ѝ. — Това ми дава право да те попитам. Трудно ли беше първия път?

— Достатъчно трудно — тя не можеше да му каже, че не е имало първи път. Би било доста унижително. — Моля те, съжалявам. Бих искала да се прибера в палатката... Сега.

Той въздъхна тежко, грабна я на ръце и я понесе към палатката, без да откъсва очи от нейните. Положи я нежно върху спалния чувал и седна край нея, скръстил ръце на гърдите си.

— Недей — свали ръцете й. — Не се прикривай. Нека да те погледам. Един бог знае, че това е всичко, което мога да направя.

— Ти каза, че не ме желаеш — прошепна тя.

— Да. Казах — въздъхна той. Изражението му бе по-сурово откогато и да било, очите му напрегнато се взираха в нейните. — Господи, нямаш ли представа, какво ми причиняваш? Не знаеш ли, че... — той млъкна, внезапно осъзнал въздействието на очите й върху себе си.

Русите й коси се разпиляха около пламналото й лице, тесният й кръст и стегнат корем се виждаха над колана на панталоните й. Но той не я докосна. Само очите му я обгърнаха, много бавно, обходиха я цялата и тя потрепери от този поглед.

— Ти ставаш толкова безпомощна, когато те гледам — изрече тихо той. — Ами ако те докосна? Едва ли би ми отказала нещо...

— Но ти не искаш да се любиш с мен, нали?

— Не мога — каза той колебливо. Ако я докоснеш, би разбрала колко много я желае. Протегна ръка и тя потрепери в очакване, ала той докосна само косите й, нежно ги отмести от лицето й. — Още не съм готов.

— Готов? — повтори думата като ехо безизразно тя. Той нави кичур от русата й коса около показалеца си и го дръпна леко.

— Може да забременееш — каза той. — Да правиш любов е едно, да правиш дете — съвсем друго. Това не трябва да се случи само защото двама души са проявили безотговорност.

— Може би си прав — съгласи се колебливо тя. Можеше да му каже, че това за нея не би било безотговорност, че го желаше и искаше да има дете от него. Да го обича до края на живота си. — О, защо не може? — прошепна с разбито сърце тя.

— Ти копнееш за мен, нали?! — дъхът му потрепери. Очите му се сведоха към набъбналите й зърна.

— Да! — прошепна тя безразсъдно. — Много повече, отколкото би предполагал.

Въпреки болезнената възбуда в тялото си, той не се поддаде на изкушението. Наведе се и леко докосна устните й в меката тишина на нощта.

— Заспивай — прошепна.

— Хънтър... — простена тя с пламнало тяло. Треперещите ѝ ръце обвиха силния му врат, впила очи в неговите. — Моля те!

— Джени, ти не разбираш... Господи! — устните му се разтвориха и се впиха в нейните в дълга, безкрайно дълга целувка. Гърдите му се притиснаха към голото ѝ тяло. Той ги почувства през тънката материя на ризата си, зърната ѝ сякаш прободоха кожата му и той потрепери. Тя миришеше на цветя. Ръцете ѝ не го пускаха, пръстите ѝ бяха вкопчени в гъстата му, тъмна коса. Той плъзна длани по голия ѝ гръб и я притисна още по-силно, езикът му проникна в устата ѝ. Беше изненадан от неудържимата ѝ страст. Но внезапно тя застина.

— Не обичаш ли да се целуваш така дълбоко? — запита с дрезгав глас, вдигайки глава и дишайки учестено.

— О... обичам — прошепна тя разтреперана, — но не съм го правила с друг. — Тя протегна пръсти и докосна устните му. — Можеш ли да ме научиш... Сега?

— Да — каза той рязко и тези думи отключиха страстта му. — Мога да те науча...

Удоволствието сякаш я издигна във висините, където винаги бе мечтала да бъде.

— Готова ли си... за мен — прошепна с дълбок глас той и почувства тръпката в тялото ѝ. — Отвори си устните и ще те накарам да ме почувстваш... вътре, в себе си...

Тя извика и жадно разтвори устни. Той почувства, че литва над тъмна бездна. Изстена, когато езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. Тя се надигна срещу неговия натиск и това отново го накара да простене от удоволствие. Той я притисна трескаво за секунди с тежестта на тялото си и с още по-необузdana страст впи устни в нейните. Ръцете му се плъзнаха по кадифеномекия ѝ гръб и почувстваха топлата ѝ нежност и трепетния глад на устните ѝ. Но следващия миг той бавно осъзна неконтролируемия ѝ трепет и сълзите ѝ, които мокреха лицето му. Това го накара да дойде на себе си. Господи, какво правеше той!

— Не! — отдръпна се той яростно от нея.

— Хънтър... — тя го погледна замаяна, очите ѝ се бяха замъглили от желание, лицето ѝ беше изгубило обичайното си изражение.

— Аз съм апах — разтърси я той, — а ти си бяла. Господи, не разбираш ли? Ние принадлежим на два различни свята. Цялото това проклето положение ни поставя пред невъзможност, Дженифър!

Тя проумя със закъснение, че той отказва да я люби. Устните ѝ пулсираха след целувката и едва сега тя разбра колко близо бяха до желанието край — той да загуби самоконтрол. Както и тя.

— Чуваш ли ме? — той отново я разтърси рязко. — Джени?

— Да... Чувам те — тя затаи дъх, очите ѝ пробягаха по тъмното му лице. — Но не мога да спра да треперя — прошепна тя, изненадана от реакцията на собственото си тяло. — Господи... — простена тя.

— Зная, че боли — меко каза той. — Но не мога да поема риска — запуши нежно устата ѝ, преди да я положи на спалния чувал и закрие гърдите ѝ. Тя плачеше. Той се наведе и целуна сълзите ѝ. Устните му погалиха мокрото ѝ лице. — Дишай дълбоко, малка моя, всичко ще отmine...

— Нещата ми — спомни си тя. — Оставих ги при потока.

— Ще ги взема — погледна я той. — Ще изпия чаша кафе, преди да си легна. Направи така, че и двамата да заспим, когато се върна — добави той тихо. — Цялата идея за тази проклетата експедиция беше абсурдна. Чака ни работа. Нека да се опитаме да я свършим и да оставим всичко зад гърба си.

— Ти си прав, разбира се — преглътна тя, притегляйки спалния чувал към брадичката си. Появя хлад. Не можеше да го погледне в очите. — Съжалявам за това, което направих. Не бях в състояние да разсъждавам...

Не можеше да проумее състоянието ѝ. Странно му се стори, че една жена на двайсет и седем години, при това толкова хубава, беше позволила да я наранят преди години.

— Въздържание — каза той. — Зная какво означава то. Достигаш точката, в която си мислиш, че повече не можеш да издържаш. И аз се измъчвам, Джени — призна той тихо. — Доста съм поласкан, че толкова ме харесваш, но...

Тя се отдръпна леко. Поне не беше я нагрубил. Той не можеше да знае, че нейното въздържание трае цял живот. В трескавата си страст беше запазил самообладание. Беше признал колко е хубава, беше я гледал, беше я целувал. Но той разбираше колко силно го желае тя, така че вълнението му можеше да бъде породено от съжаление. Не

искаше да мисли за това, болеше я. Продължи да гледа към него с нежни и кротки очи.

— Колко дълго трае въздържанието ти? — запита тихо тя. — Ако не искаш, не ми отговаряй.

Той си пое дъх бавно, широките му гърди се повдигнаха и спаднаха, мускулите му потръпнаха.

— Две години.

— Не можеш да поемеш риска, защото съм бяла ли? — прошепна тя и се вгледа в суровото му лице.

Той също я гледаше. По-добре беше всичко да свърши дотук. И с него да изчезне и изкушението.

— Да. Не искам да имам дете, родено от мимолетната страст към бяла жена.

Мимолетна страст, помисли си тя с горчивина. Той току-що го бе признал. Тя се почувства унижена.

— Мимолетна страст... — прошепна отново.

— Не чувстваш ли същото и ти към мен? — обърна се той към нея. — Ще обходя района. Лека нощ, Джени.

По-малко би я заболяло, ако беше я ударил, но не му каза и дума. Остана да лежи със затворени очи. Сега вече знаеше. Той не чувстваше нищо към нея, освен сляпо желание, което беше толкова незначително, че не можеше да го накара да загуби самообладание.

Отвън Хънтър запали цигара. Димът щеше да успокои нервите му. Той погледна ръката, с която, държеше цигарата, и видя, че трепери. Джени имаше нужда от по-силен мъж. Той се учуди на факта, че беше успял да спре в критичния момент. Тялото му изгаряше и пулсираше от желание по нея. Тя също го желаше. Можеше да се върне в палатката още сега и тя щеше да го посрещне с разтворени обятия.

Дженифър се насили да работи през следващите два дни, без да мисли за случилото се. Самият Хънтър успя да изследва периферията на района, посети отново всички места, където бяха лагерували досега, за да разбере дали някой е бил там след тях. Държеше се мило с Джени, без да засяга лични теми от какъвто и да било род. Само веднъж, когато тя го улови, че се е загледал в потока, където я бе видял

да се къпе, някакво топло чувство пробяга по суровото му, скулесто лице. Тя се престори, че не е забелязала нищо, защото самата тя бе уязвима. Все още го желаше. Повече от всякога. Затова се хвърли да сортира пробите от откритите жили и да маркира терените, където геотехниците трябваше да направят сеизмичните тестове.

Привърши работата си по-рано от определения срок и бе готова да се върне в Тулса към предишния си начин на живот. Беше цяло изпитание да избегне изкушението и да не се приближава до Хънтър, макар сърцето ѝ да тръпнеше от болка при мисълта, че едва ли някога отново щяха да бъдат сами.

Хънтър бе впечатлен от мълчанието ѝ. Беше благодарен за благодарностието, което бе проявила, защото неговото желание беше станало непоносимо. Не можеше да заспи, защото съзнаваше, че тя е в палатката, на една ръка разстояние от него. Непрестанно си спомняше за очите ѝ, които го молеха; за уязвимостта ѝ в онзи миг; за страстта, с която му бе предложила себе си; за устните ѝ; за тръпнещото ѝ тяло под неговото. Би искал да забрави всичко това. Имаше чувството, че споменът ще го преследва до самата му смърт. Тя бе странно съдържана. Не го погледна повече в очите, може би защото се чувстваше засрамена от поведението си, от страстния си изблик? Той се беше борил със собственото си желание и го беше победил. Но това бе пирова победа.

— Радваш ли се, че си отиваме у дома? — запита я, когато вече бяха в самолета.

Това бяха първите му думи от два дни насам, които не бяха свързани с работата.

— Да — каза тя, без да го погледне. — Радвам се...

— Аз също — въздъхна той. — Слава на Господа, че можем да се върнем към нормалния живот.

Нормалния живот, повтори тя наум, сякаш нейният живот можеше да бъде нормален отново! След като вече беше познала страстта му, ласките му, вкуса на устните му, щеше да го жадува до края на живота си. Но той изглежда беше напълно безразличен към онова, което се бе случило. За един мъж като него не бе проблем да овладее всяко положение. Вероятно преживявания от подобен род бяха част от работата му и любовният им сблъсък бе един от най-невинните. Тя никога нямаше да може да си прости, ако бяха стигнали

до края и след това той я бе изоставил. Затвори очи и се опита да заспи. Скоро пристигаха в Тулса и вече нямаше да се налага да пътуват заедно.

След броени часове тя седеше в кабинета на Юджийн и му докладваше за извършеното. Скалните масиви, в които бе открила молибденови жили, бяха изцяло върху щатска земя. Юджийн изруга грубо.

— Разменят този район — измърмори той, проследявайки картата — за земи във Върмонт. Проклятие! Е, добре, остава само още една възможност. Облечи се официално утре и ела рано сутринта. Ти, Синтия и аз заминаваме във Вашингтон, за да направим едно светкавично посещение на един сенатор. Необходимо ни е лоби. Съученик ми е и си пада по Оклахома. Не стой така! Тръгвай! Утре заминаваме.

— Да, господине.

Тя отиде в апартамента си и си приготви багажа. А толкова й се искаше да остане сама у дома за известно време и да се опита да забрави Хънтър.

Ала сутринта на летището я очакваше нова изненада. Когато се качи в самолета на корпорацията, където трябваше да я чакат Юджийн и съпругата му Синтия, тя съгледа Хънтър. Изглеждаше толкова разярен в мига, когато я видя, колкото и тя самата.

ШЕСТА ГЛАВА

Синтия забеляза неприязън в тъмните очи на Хънтър, когато Джени се приближи към тях усмихната.

— Изглеждаш прекрасно, Дженифър — каза Синтия и сложи ръка на рамото ѝ. — Хайде да се настаним, докато те си говорят.

Хънтър погледна Джени. Изражението му бе каменно. Беше прекарал изминалите дни опитвайки се да я забрави, но съдбата му бе подготвила нова неприятна изненада. Искаше му се да избяга в пустинята и да се усамоти за известно време.

— Защо си в такова мрачно настроение? — измърмори Юджийн. — Какво има?

— Грещиш, в душата ми цари покой — рече Хънтър и се усмихна хладно.

Полетът им се стори безкраен. Докато четеше Хънтър хвърляше скрити погледи към Дженифър, която се правеше, че не го забелязва. Атмосферата беше толкова напрегната помежду им, че тя се чувстваше нервна. Поведението ѝ в пустинята и неговото отношение към нея ѝ действаше объркващо и я плашеше. Тя продължаваше да седи до Синтия и да слуша с половин ухо коментарите ѝ за светското общество на Вашингтон, питайки се как ще издържи няколкото дни стоическото безразличие на Хънтър. Най-после слязоха на летището във Вашингтон и Джени отново се оказа до него, докато Синтия, Юджийн и пилотът уговаряха обратния полет.

— Не усложнявай нещата повече — каза Хънтър с дълбок, изпълнен с раздражение глас. — Всичко, което се случи през онази нощ, беше грешка. Бях си загубил ума, ти също. Всичко е минало. Забрави го.

— Ще се помъча — промълви тя.

Той се намръщи през облака тютюнев дим, фиксирайки я. Неволно погледът му се плъзна към блузата ѝ и очите му потъмняха. Тя се извърна. Въпреки твърдението му, че всичко е свършило, той не

изглеждаше като човек, който е забравил и най-малката дреболия. Както и тя. Споменът за устните му я преследваше в самотните нощи.

И Хънтър имаше подобни проблеми. Господи, толкова бе красива! Болеше го само като я гледаше. Обърна се да ѝ помогне за багажа и да го занесе до чакащата ги лимузина. Трябваше да престане да си спомня.

Хотелът, в който отседнаха, беше с четири звезди, много луксозен и с отлично обслужване. Юджийн беше резервирал два апартамента с по две стаи. Дженифър бе в този на Хънтър и това бе много неприятно. Шефът ѝ забеляза смущението ѝ и извърна поглед, за да не успее тя да види задоволството му.

— Бъди спокойна, Джени — каза ѝ той. — Хънтър ще те охранява. Ти си най-важният човек в случая и аз не мога да оставя да те отвлекат под носа ми.

— Защо не взе друг за охрана? — възпротиви се тя.

— Но Хънтър е най-добрият. Недей да спориш. Надявам се, че си взела вечерна рокля. Поканени сме на коктейл утре вечер.

— Взела съм си — неохотно отвърна тя.

Юджийн имаше делови срещи из различни райони на Вашингтон и излезе сам, оставяйки Дженифър да разгледа града със Синтия и Хънтър. Синтия беше очарована от всичко, което виждаше — от мемориала „Линкълн“ и басейна, в който той се оглеждаше, до паметника на Вашингтон и Белия Дом. Но Дженифър си оставаше замаяна от присъствието на Хънтър, макар да се мъчеше да изглежда спокойна. Носеше светлокафяви панталони, розова блуза и удобни за разходка сандали. И Синтия бе облечена по подобен начин. Хънтър ги придружи из града. Джени знаеше, че той мрази шума и уличното движение и би предпочел да прави нещо друго. Но той не се оплакваше. Показваше им забележителностите и ги качваше на такситата с върховно търпение. Въпреки това Джени забеляза колко облекчен изглеждаше, когато се върнаха в хотела.

Юджийн също се върна навреме, позвъни на Хънтър, за да се уточнят къде щяха да вечерят. Хънтър окачи слушалката, поглеждайки нервно Дженифър, която беше застанала на прага на спалнята си.

— Имаш един час, за да се приготвиш — каза ѝ той. — Ще отидем на ресторант.

— Добре. Ще бъда готова.

— Какво ще облечеш? — погледна я той кротко.

— Защо?

— Надявам се, че няма да е нещо червено — той присви очи и се усмихна подигравателно.

— Престани!

Той не каза и дума повече, нито я погледна. Просто влезе в собствената си стая и затвори вратата.

С изключение на един неочакван инцидент, вечерята премина без усложнения. Но ако се бе надявала на повече внимание от страна на Хънтър, бе обречена на разочарование. Той вечеря и се извини, че ще ги напусне. Не го видя през нощта и през по-голямата част от следващия ден. Тя и Синтия ходиха на кино, докато Юджийн проведе последния си разговор с някаква важна клечка в Капитолия. След това Джени се приготви за коктейла. Чувстваше се като момиче, което отива на първата си среща, когато се облече в атлазената си вечерна рокля. Тя никога не бе ходила на толкова официално събиране, въпреки че веднъж почти ѝ се случи, когато Хънтър и тя изпълняваха мисия в чужбина. Вдигна русите си коси над ушите и обу атлазени обувки като роклята си. А самата рокля бе изключително изискана и ѝ стоеше чудесно.

Внезапно силно почукване на вратата я накара да подскочи.

— Да! — извика тя.

— Време е да тръгваме — подкани я спокойно Хънтър.

Тя грабна чантичката си и едва не я изтърва на пода, когато се втурна към хола. Хънтър беше облечен в тъмно вечерно сако, което много му отиваше, бяла копринена риза и морава вратовръзка, специално подбрана, за да подчертава тена му. Бе толкова елегантен и красив, че тя не можеше да откъсне очи от него. Тъмният му поглед обгърна тялото ѝ, пристегнато в бялата атлазена рокля, очите му се присвиха и припламнаха едва доловимо, когато преминаха по устните и се спряха на тъмносините ѝ очи.

— Ще се справя ли? — запита тя колебливо.

— Ще се справиш — отвърна дрезгаво той.

— Не трябва да се гневиш — тя отклони поглед.

— Гневен съм и не желая да се преструвам като теб. Не бих приел някои неща и след милион години — той тръгна към вратата, докато тя все още недоумяваше какво искаше да каже той. — Хайде — подкани я той, без да я поглежда. — Юджийн и Синтия ни очакват.

Когато се присъединиха към другата двойка, Хънтър изглеждаше спокоен.

— Мога ли да попитам защо отиваме на коктейл в чуждестранна легация? За да говорим за терени в Западна Америка? — запита Джени.

— Добре де — засмя се Юджийн. — Двамата сенатори, с които искам да се видя, също са поканени. Ти и Хънтър се забавлявайте, ако ми потрябвате, ще ви потърся. Може би ще успея да уредя всичко сам.

— В такъв случай защо сме тук? — настоя Джени.

— Защото искам да съм сигурен, че някой няма да ви отвлече, докато аз уговарям условията — каза Юджийн.

— Можеш ли да танцуваш, Джени?

— Да, мога — изпъна се горделиво Джени. — Учила съм танци три години.

— В такъв случай, действай! — Сините очи на Юджийн се присвиха присмехулно и стрелнаха Хънтър. — Можеш да научиш и него.

Хънтър повдигна едната си вежда и изгледа малко ядосано.

— Хората от моето племе могат да ви научат да се движите под ритъма на всякаква музика — едва доловима усмивка се появи на лицето му и тъмните му очи припламнаха. — Ние имаме танци за войната, за мира, за дъжда, дори за плодородието — добави той и стисна зъби, за да не погледне към Джени.

— А валсове? — настоя Юджийн.

— Балните танци не са моя специалност, поне не ги практикувахме в ЦРУ — произнесе безизразно Хънтър.

— Дженифър може би иска да те научи — настоя отново Юджийн.

Но преди апахът да отговори, Дженифър бе отвлечена на дансинга от един от домакините — висок плешив мъж в униформа. Преди още да бе проумяла този факт, тя вече танцуваше и дори не можа да погледне към ордьоврите, подредени на дълга маса край стената.

Танцовият маратон продължи около час. Накрая тя не издържа и се измъкна към тоалетните на горния етаж. В мига, в който се върна, съгледа Хънтър да разговаря с една особа, която го бе окупирала. Изглеждаше раздразнен и почти разгневен. На Джени ѝ стана мъчно за него, въпреки че един Господ знаеше защо.

Отправи се към тях колебливо и той вдигна глава в същия миг. Очите му проблеснаха. Дори ѝ се усмихна. Това означаваше, че отчаяно се нуждае от помощ. Никога досега не беше ѝ се усмихвал така. Е, можеше да го спаси, дори ѝ бе забавно. Приблужи се до него и с очарователно движение приглади косите си на тила.

— Ето ме, скъпи — изрече тя с подчертано южняшки провлачен акцент. — Мислеше, че съм се загубила ли? — Тя увисна на ръката му и усети как той се вцепени. Усети да я завладява палаво чувство. Тя се усмихна леко на по-възрастната дама, която я наблюдаваше с присвити очи. — Здравейте, не мисля, че сме се срещали. Аз съм Дженифър Марист. Двамата с Хънтър работим в една петролна компания в Оклахома. Толкова рядко имаме удоволствието да се забавляваме на такова възхитително място, нали, скъпи? — запърха с клепащи към него тя.

— Да, рядко — съгласи се той, но очите му обещаваха отмъщение. Съвсем беше загубил настроение, наблюдавайки я как минава от един чифт мъжки ръце в друг. След това го беше нападнала тази хайлайфна акула. Беше отчаян и принуден да помоли Джени за помощ, но не беше очаквал такъв вид спасение. За щастие, лицето му остана хладно.

— Аз току-що казвах на господин Хънтър, че бих се радвала, ако ме придружи на една късна вечеря — каза по-възрастната дама, безсрамно пренебрегвайки очевидните претенции на Джени за собственост. Тя се усмихна на Хънтър и диамантите по ушите и тънката ѝ шия потрепнаха. — Искам да науча всичко за твоето племе, никога досега не съм срещала истински индианец.

Хънтър стисна челюсти, а Дженифър се усмихна.

— Разбирам. Нали е очарователен? Знаете ли, че той втрива в кожата на цялото си тяло меча мас всяка нощ преди лягане? Това е един ритуал. И отглежда гърмящи змии — додаде тайнствено тя. — За да ги използва в ритуала за плодородие по пълнолуние. Вие наистина

трябва да го накарате да ви покаже танца на ухажването. Той се изпълнява с еленови глави и торби, пълни с говежди фъшкии.

— Извинете ме... — дамата изглеждаше леко шокирана. Огледа се, като че ли търсеше някой да я спаси. — Виждам един човек, с когото трябва да поговоря — И изчезна, без да каже нищо повече.

Дженифър едва сподави кикота си.

— О, Господи, съжалявам! Тя говореше по такъв начин, че...

Хънтър също се засмя, въпреки че лекото движение на устните му и блясъкът в очите му едва ли можеха да се нарекат усмивка.

— Меча мас... — измърмори той. — Това не важи за апахите. Откъде ти хрумна такава идиотска мисъл? И ритуалът за плодородие се изпълнява от младо момиче с торбичка цветен прашец, а не с торба говежди фъшкии.

— Искаш ли да я извикаме обратно, за да ѝ кажеш това?

Той поклати глава. Тъмните му очи се плъзнаха по прилепналата към тялото ѝ рокля и в тях просветна неодобрение.

— Ако трябва да понасям някоя жена до края на вечерта, предпочитам да си ти.

— Май не трябваше да те спасявам.

— Не трябваше, но ако се случи отново, ще изляза на балкона и ще бъда благодарен, ако някой руски хеликоптер ме отвлече. Мразя тези изискани забави, които са прикритие на задкулисни игри.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб?

— Защо? — присви очи той. — Ти си царицата на вечерта. Изтанцува всички проклети танци.

— Само защото ти ме изостави — отвърна тя и сините ѝ очи просветнаха. — Мислех, че тази вечер ще бъдем заедно, но на теб това май ти се стори прекалено? Но няма как, моли се Господ да ти помогне да оцелееш в моята компания!

— Казах, че отивам навън — каза той с подчертано нетърпение. — Ако искаш да дойдеш с мен, добре. Не ми харесва това, че съм единственият индианец тук. Къде бяха всички тези проклети бели жени преди сто години? Ще ти кажа: те се спотайваха зад завесите със заредени пушки! Но сега не могат да очакват да ги метна на коня и да ги отвлеча...

— По-тихо, за Бога! — тъмните му очи просветнаха. — Освен това... нямаш кон.

— Имам няколко у дома, обичам конете.

— И аз, но не съм яздила много. Нямах много време за такива неща.

— Хората намират време за нещата, които наистина искат да правят — сведе поглед към нея той.

— Има къде да се язди около Тулса, но мисля, че не е редно човек да си купи кон, ако не знае как да язди.

— Добре, добре. — Хънтър отстъпи, за да я пропусне да излезе пред него на балкона, промъквайки се покрай носещите се във вихъра на танца пъстри двойки. Балконът беше тъмен и пуст, с огромни саксии с цветя и дръвчета. Облегнаха се на перилата и се загледаха в ярките светлини на града.

СЕДМА ГЛАВА

Джени не можеше да повярва, че той действително я бе допуснал близо до себе си. Беше цяло щастие да бъдат сами.

— Не е ли великолепно?

Той я наблюдава напрегнато един миг, преди да погледне към хоризонта.

— Предпочитам залеза в пустинята — запали цигара и пуши мълчаливо няколко минути. — Наистина ли искаше да танцуваш с мен? — запита той и леко се усмихна. Можеше да опита, но би рискувал да притисне Джени в прегръдките си. Тя не му даваше покой дори да бе на няколко крачки от него.

— Не беше ли очевидно, че искам?

— Не — той издуха облак дим и отново впери очи в далечния хоризонт. — Не умея да танцувам, Дженифър. Във всеки случай не и такива танци — той не каза „не искам“, а „не умея“. Лъжата беше табу за него. Апахите я считаха за нещо лошо.

— О, съжалявам! Ти наистина правиш всичко друго много добре и аз предполагам, че и танцуването ще е нещо естествено за теб.

— Не е така — отговори той. — Къде си се учила да танцуваш?

— В курса по танци — засмя се тя.

— Учила си танци?!

— Класически балет, всъщност. Майка ми все повтаряше, че бих станала дебелана, ако само си завирам носа в книгите и в изучаването на камъните.

— На кого от родителите си приличаш? — запита той с любопитство.

— На майка ми — усмихна се Джени. — Баща ми е висок и много тъмен. Те и двамата са добри хора. И са много интелигентни.

— Щом имат такава умна дъщеря.

— Благодаря — засмя се свенливо тя. — Трябваше да уча много, за да стана това, което съм — усмихна се замислено тя.

— Разбираш от работата си — каза Хънтър и я погледна. — Научих за молибдена толкова неща...

— Понякога говоря много и ставам досадна — изчерви се тя.

— Не исках да кажа това. Беше ми интересно. Господи, не понасям отбрано общество.

Тя се приближи още по-близо, така че можа да види скулестото му тъмно лице на светлината, която идваше откъм залата.

— Хънтър, какво има?

— Нищо — той мразеше и тази нежност в гласа ѝ.

Тя го изкушаваше и го вбесяваше едновременно.

— Предполагах, че тази територия ти е позната — прошепна замислено тя. — Имам предвид светското общество.

— Моля?! — намръщи се той.

— Е, ти вършиш толкова работа на Юджийн, а това е неговата среда — поясни тя. — Зная, че си следил дори политици по негова поръчка, затова предположих, че това изисква много връзки.

— Не толкова — той скръсти ръце на гърдите си. — Не си падам по този вид цивилизовано благополучие. Прекалено много хора. Прекалено много шум...

— Зная как се чувстваш — въздъхна тя, поглеждайки към залата. — И аз предпочитам да бъда навън, далече от тълпата.

Той я изгледа с интерес. Тя не лъжеше. Спомни си колко добре се бе чувствала в пустинята през онези първи дни, които прекараха заедно, как се смееше на странното поведение на птиците, как съзерцаваше тихо здрача и зората. Това удоволствие не беше фалшиво. Но за нейната красота и образованост тук беше нейната сцена.

— Но ти си тук като у дома си — той запали нова цигара и издуха облак дим. Ставаше все по-нервен. Роклята ѝ беше фантастична, беше толкова красива в нея...

— Странно — прошепна тя и се усмихна. — Друго забавление от този род, което си спомням, бе училищният бал... Но не отидох, защото тази нощ гледах малкото момченце на съседите.

— Не си ли била поканена? — цигарата му просветна.

— Изглеждаш изненадан — тя се обърна и го изгледа. — Всичките ми съученици предполагаха, че вече съм имала приятел, защото бях хубава. Имаше един, когото харесвах, но той беше много обикновен. Той не вярваше, че ще има шанс с мен, така че никога не

ми предложи нещо сериозно. Не разбрах, докато не пораснах, че си е падал по мен — засмя се тя, но смехът ѝ бе тъжен. — Жените ме мразят, защото мислят, че съм заплаха за тях. Мъжете не ме възприемат сериозно в работата, защото знаят, че хубавите блондинки не са интелигентни. И ако бях поканена на среща, се очакваше да бъда като динамит в леглото. Ти спомена веднъж, че не съм достатъчно опитна. Вече знаеш защо.

— Такава ли си?

— Каква?

— Динамит в леглото?

— О, не започвай пак, Хънтър — погледна го тя.

Той хвърли цигарата си и я стъпка с тока на обувката си, но очите му не се откъснаха от нейните.

— Защо не? — запита той и се приближи, леко поклащайки се, от което сърцето ѝ заби учестено. — И аз съм човек.

— Нима? — тя си спомни онази нощ в пустинята, когато я бе видял да се къпе. Сподави стона си. Неговото, въздържание беше я съкрушило.

— Престани да трепериш — той улови ръцете ѝ и ги постави на врата си.

— Ти... Ти каза, че не... танцуваш — прошепна тя.

— Научи ме — отвърна ѝ с шепот той.

Но не пролича, че той се нуждае от някакви наставления. Започна да се движи в такт с музиката, като я притегли към себе си. Чувството, че той е толкова близо до нея и допирът на топлите му, силни ръце я накараха да потрепери. Когато той почувства трепета ѝ, я притисна още по-плътено към себе си. Тя се почувства безпомощна, когато ръцете му започнаха да я гаят под ритъма на бавния блус, който свиреше оркестърът. Това не беше просто танц, а любовна игра под звуците на музиката. Джени почувства гърдите му да допират нейните при всяка стъпка, силните му, дълги крака да се преплитат с бедрата ѝ. Спомни си как очите му изгаряха голите ѝ гърди и ръцете му я прегръщаха, спомни си вкуса на устните му и почувства болка. Опита се да отстъпи, но ръцете му я притеглиха властно.

— От какво се плашиш? — прошепна до челото ѝ той.

— От теб...

— Джени — приведе се той над нея и устните му я изкушиха. Едва се овладя. Тъмните му очи ѝ се сториха и спокойни, и напрегнати. Той спря да танцува, но ръцете му продължаваха да галят гърба ѝ. Той се вгледа в унесеното ѝ и измъчено от копнеж лице, в полуотворените ѝ устни. Би дал всичко да я люби. Това беше същият поглед, който си спомняше от нощта, в която я видя да се къпе. Отново бе заплепен.

— Моля те! — прошепна тя и гласът ѝ потрепери. Не можеше да скрие чувствата си, не можеше да се преструва, беше толкова уязвима. — Ще умреш ли, ако ме целунеш отново? Само веднъж! О, Хънтър, моля те!

Той вдигна глава с тежка въздишка и се огледа. Подхвана я леко и я отведе към края на балкона. Бавно я опря в стената. Подпря ръце от двете страни на главата ѝ, а тялото му притисна нейното и бавно, чувствено се раздвижи.

— Вдигни устни — прошепна.

Тя се подчини и тялото ѝ се устреми към неговото. Простена безпомощно, цялата разтреперана от копнеж. Той миришеше на цигарен дим и бренди, но целувката му я опияни бавно и болезнено като наркотик. Притисна се към тялото му с отчаяние, загубила самоконтрол, неспособна да прикрие желанието си. Тялото ѝ пулсираше и тръпнеше от допира. Двайсет и седем години въздържание изгаряха в пламъците на неговите ръце.

— Господи, ти си толкова жадна за любов — изрече дрезгаво Хънтър. — Това е добре, малката ми — задъха се той, когато тъмната му глава се приведе отново над нея. — Това е добре... Аз ще ти дам любов...

Устните му покриха нейните, превръщайки бавно натиска в диво, дълбоко и зашеметяващо усещане. Почувствал бурния ѝ отклик, той се нахвърли върху нея с необузdana страст.

— О, спри... — прошепна задъхано Джени. — Не, не спирай...

Хънтър вече губеше самоконтрол. Устните му се впираха в нейните с ярост, ноздрите му вдъхваха сладкия аромат на тялото ѝ. Вцепенен от желание, той блъскаше обезумял бедра в нейните в познат ритъм. Устните му ухапаха сочната ѝ долна устна в гневен порив.

— Искам те — прошепна тя до устните му. Самообладанието ѝ бе изчезнало, гордостта ѝ също. Не бе в състояние да разсъждава

разумно. — Искам те, искам те толкова много...

Той вдигна глава. Ръцете му сграбчиха раменете ѝ в опит да се овладее. Тя трепереше безпомощно. Очите ѝ бяха изпълнени с диво желание. Беше негова. Тук, сега, изправена, тя можеше да го посрещне и той знаеше това. Но всичко, което той можеше да направи, бе да се отдръпне. Трябваше да си спомни кои бяха и къде се намираха.

— Дженифър — изрече тихо и напрегнато. Опитваше се да се успокои. — Спри! — разтърси я той. Ръцете му я стиснаха и след това се отпуснаха. — Хайде, Джени. Поеми си дълбоко дъх...

Знаеше, че е уязвима. Съзнаваше го особено в момент като този. Сълзите се стичаха по страните ѝ, горещи и солени, и мокреха въгълчетата на плътните ѝ устни.

Той вдигна главата ѝ, ръцете му погалиха тила ѝ.

— Всичко е наред, малката ми — каза ѝ тихо, стиснал зъби, мъчейки се да укроти демоните в собственото си тяло. — Всичко е наред, нищо не се е случило...

— Искам да умра! — прошепна тя задъхано. — Толкова... ме е срам!

— От какво? — обхвана лицето ѝ с жилестите си топли ръце и го повдигна към своето. — Не е срамно да си жена.

— Пусни ме! — тя едва различаваше образа му през сълзите си. — Моля те! — блъсна го в гърдите Дженифър. — Моля те...

Видът ѝ не му харесваше. Беше отчаяна. Ужасена. Като че ли бе извършила смъртен грях. Не можеше да ѝ позволи да си отиде в такова състояние.

— Ела на себе си, Джени — повтори по-строго, хвана я за раменете и я разтърси отново. — Няма да те оставя, докато не се успокоиш.

Тя прехапа набъбналата си долна устна, по нея все още беше останал вкусът му. Облиза я. Затвори очи. Не можеше да не вижда лицето му.

— За бога! Какво ти става? Какво искаш?

— Искам да си измия лицето — тя вдигна ръце и изтри сълзите си. — Не мога да се върна в залата в този вид...

Той се наведе и изтри нежно устните ѝ, но тя се отдръпна от него с разширени от ужас очи.

Той вдигна глава и я погледна, прозрение просветна в разума му. Скрытият страх. Бе я направил безпомощна и тя щеше да се бори със зъби и нокти, за да не се случи това отново.

— Искаш ли да направя нещо... за теб? — запита той.

Гласът му бе дълбок и тих, когато зададе въпроса, който тя никога не бе предполагала, че ще чуе от него.

— Какво? — запита глухо.

— Да те любя — каза той сухо. — Зная, че ме желаеш. Зная го отдавна. Но сега разбрах колко отчаяно се нуждаеш от мен.

Не можа да повярва, че той казва всичко това. Лицето ѝ беше пламнало, съзнаваше, че го гледа безпомощно, докато той ѝ предлагаше да изпълни най-съкровено то ѝ желание от много време насам.

— Искаш ли да те отведа до хотела, Джени — запита той тихо, изражението му беше безизразно, въпреки че тялото му все още трепереше. И той очевидно я желаше. Усещаше дъха ѝ до устните си. Искаше да я усети цялата така, както лекия ѝ дъх. Искаше да я съблече и да целува всеки сантиметър от тялото ѝ, от главата до пръстите на краката.

— Може... да забременея — прошепна тя, прекалено възбудена, за да бъде разумна, и прекалено зажадняла за него, за да го отхвърли. — Ти каза...

Не обичаше да му напомнят какво е казвал.

— Ще те пазя — каза той твърдо. — По всякакъв начин. За да няма никакви последствия. Никога не бих рискувал да създам дете, което да бъде разкъсано между две култури, твоята и моята — добави той с горчивина.

Тя беше на двайсет и седем. Почти на двайсет и осем. Никога досега не бе познала интимността с мъж, но с Хънтър жадуваше да я познае. Щеше да го обича до края на дните си, поне така ѝ се струваше. Той ѝ предлагаше неизказано блаженство. Тя знаеше, че той е опитен мъж. Разбираше това от начина, по който я целуваше. Нямахше да я нарани. Ако имаше късмет, нямахше и да разбере, че е девствена.

— Искам те! — прошепна тя безпомощно. Гърдите му се издигаха мощно, докато търсеше очите ѝ, изненадан от страха и меланхолията в тях. Никога не бе получавал дар като този. Хвана нежната ѝ ръка и я поведе обратно към залата.

След това тя си спомняше твърде малко за това, което се случи. Извиниха се и се сбогуваха мило с домакинята и с Юджийн и Синтия. Едно такси ги откара в хотела и когато се озоваха пред вратата на стаята му, той я въведе вътре, без да запали лампата.

Притиснаха тела. О, небеса! Той зарови лице в косите ѝ, преди устните му бавно да потърсят нейните. Тя се притисна още по-силно към него, докато той продължаваше да я целува. Не издържаше повече права. Почувства изгарящите му устни и ръце върху голата си кожа — той я разсъбличаше трескаво. След това я вдигна и я занесе до леглото.

— Искам да те гледам — произнесе с хриплив глас.

— Добре — изрече тя и лампата край леглото обля стаята в светлина. Джени се изчерви, въпреки че я бе виждал и преди полугола. Потрепери под яростния глад в ненаситните му очи, които бавно я обходиха цялата с чувство за притежание.

— Розов атлаз... — прошепна той възхитено в тишината. — Исках да те видя така онази нощ, когато се къпеше. Цялата! Исках да те докосна, но не посмях. Нямах да мога да се въздържа да продължа — той протегна ръка и разпиля косите ѝ по възглавницата, очите му потъмняха още повече. — Изящество! — прошепна отново и очите му я обгърнаха.

Тя потрепери. Не беше очаквала такива възторжени слова.

Хънтър приседна край нея, все още облечен, без да я докосва. Очите му потърсиха нейните.

— За първи път... — сърцето ѝ трепна. Дали не бе разгадал тайната ѝ? Ала той продължи: — ... от толкова много години аз ще бъда отново с бяла жена. Това е нещо, което се бях заклел да не правя.

— Не се терзай — прошепна тя, макар самата да се чувстваше нервна.

Той се пресегна и погали гърдите ѝ, наблюдавайки как тялото ѝ мигновено реагира на докосването.

— Аз съм апах. Има духовни пространства у мен, които ти не можеш да усетиш, не можеш да се издигнеш до тях. Различни религии, различни обичаи, различен начин на живот... Аз живея във вашия свят, но предпочитам чистата простота на моя... — той се загледа в твърдите зърна на гърдите ѝ и долови ускореното ѝ дишане. — Години се опитвах да не спирам очи на теб, Дженифър. Години изгарях по теб,

изтезавах тялото си... — той се наведе бавно над гърдите ѝ с пламнали устни.

Не можеше да повярва, че той ѝ казва всичко това. Потрепери и се изви към устните му, милвайки лицето му.

— Искаш да кажеш... че също си ме желал? — запита задъхана от възбуждане тя.

— Да — вдигна глава и я погледна в очите. — Но само този път — добави сурово. — Само тази нощ. Никога повече.

Джени преглътна мъчително думите му. Искаше много повече от това, но какво би могла да направи. Щеше да се опита да живее със спомена за този миг до края на живота си.

— Добре — прошепна.

Той се изправи с тежка въздишка и започна да съблича дрехите си. Правеше го с лекота, без притеснение, което я караше да си мисли, че всичко това му е до болка познато. Сигурно мразеше другите жени в живота му, защото го бяха научили на тази вещина. Острите му очи сякаш разгадаха изражението ѝ и той присви вежди, когато се наведе над нея.

— Защо ме гледаше така?

В следващия миг укорът в погледа ѝ бе изчезнал напълно, когато проследи със замъглени очи голото му тяло. Бронзовите му мускули бяха като изваяни. Бе толкова красив, че тя се надигна и затаи дъх пред съвършенството на тялото му.

— Има една статуя в Лувъра — прошепна тя. — Виждала съм фотографии. Гръцка е, мисля... Спомних си, че бях поразена от силата и красотата ѝ и мислех, че смъртен човек не би се доближил до такова съвършенство... — тя извърна очи. — Не искам да гледам. Предполагам, казвали са ти колко си хубав и мъжествен.

Хънтър се отпусна на леглото до нея и я обърна срещу себе си. Почувства уплахата ѝ при първото докосване до възбуденото ѝ тяло и повдигна леко лицето ѝ, така че да го вижда.

— Всяка жена се страхува при първия допир с мъж, нали? Не се знае дали мъжът ще бъде внимателен, или груб, дали я обича, или само я желае?

— Да, така е — прошепна тя. Можеше да почувства топлината му, застрашителната мъжественост, която никога не бе и сънувала, че ще докосне.

— Няма да бъда груб — каза Хънтър, обръщайки я по гръб. Почувства лекия трепет в тялото ѝ и вцепенението ѝ миг преди да се отпусне и да му позволи да я придърпа към себе си. — Нито жесток... — той плъзна ръка по хълбока ѝ, по извивката на гърдите, по талията и се спусна към стомаха, по издълженото бедро. Намести крака си между нейните и я привлече нежно към себе си. — Обещавам ти да бъда много страстен, заслужаваш го... — тя се задъха от неочаквания рязък допир. — Тихо... — прошепна той, галейки косите ѝ на тила. — Спокойно... По-добре така настрани, по-интимно е. Качи си крака върху моя...

Тя се изчерви. Молеше се той да не смъква завивката. Направи така, както ѝ бе казал, и вкопчи ръце в раменете му с отчаяна надежда. Болезненото ѝ вцепенение предизвика любопитството му.

— Никога ли не си го правила по този начин? — прошепна ѝ той на ухото, когато ръката му започна да я докосва по-интимно.

— Не — беше ужасена. Наистина ужасена. Защото не бе го правила по нито един начин.

— Погледни ме.

Трябваше да преодолее ужаса. Уплашените ѝ очи срещнаха неговите и тя забеляза как се присвиха, наблюдавайки я с любопитство. Той я докосна прекалено възбуждащо и тя стисна зъби, за да не извика.

Твърдите му устни се стегнаха, когато започна да я изследва безкрайно предпазливо. Видя го как се намръщи, защото нещо беше му се сторило различно. Много различно...

— Ще използваш ли... презерватив? — успя да произнесе тя, за да отвлече вниманието му.

Не, защото имаше достатъчно опит, за да се контролира. Не трябваше да е лекар, за да проумее кое у Дженифър бе толкова различно. Не можеше да повярва.

— Господи! — прошепна. Ръката му застина, но не се отдръпна.

— Хънтър... — започна тя, забелязвайки как страстта му угасва.

Той я погледна в очите и ръката му я помилва. Тя прехапа устни и сълзи напълниха очите ѝ.

— Няма да боли, малката ми — прошепна нежно той и отново раздвижи ръка. Тя се опита да не трепне, но интимността на движението и слабото чувство на неудобство я сломиха.

— Добре — отговори.

Лицето му бе променено. Той я погледна, като че ли никога досега не я бе виждал. И тази влудяваща негова ръка все още не се отдръпваше от слабините ѝ. Той не можеше да повярва. Една жена с нейната красота и на нейната възраст... Девственица?!

— Не мислех, че ще разбереш — промълви тя. — В книгите пише, че само лекар може да познае...

— Сигурно е така — отговори меко той, — но при теб толкова личи, че си недокосвана, малката ми. Разбираш ли? Недокосвана!

Тя сведе очи към трескаво повдигащите се бронзови гърди.

— Моето време дойде.

— И ти искаш да ми отдадеш своята девственост — запитва той нежно.

— Да.

Той отново я положи по гръб. Очите му тъмнееха спокойни, любещи.

— В такъв случай ще го направим сега — прошепна той. Устните му докоснаха нейните толкова нежно, че сърцето ѝ ускори ритъм, а ръката му продължи бавно и сигурно да изследва слабините ѝ.

Тя се напрегна, внезапно изпаднала в шок от удоволствие и се опита да се измъкне, но той постави единия си крак върху нейните.

— Не — прошепна нежно до устните ѝ той. — Ще те издигна до звездите. Не се противи...

След първоначалния шок, удоволствието започна да приижда на талази и да залива цялото ѝ тяло при всяко докосване. Устните му неспирно целуваха лицето ѝ, докато той правеше магията с тялото ѝ. Прочете в очите ѝ страх и ѝ се усмихна окуражаващо. Почувства конвулсивното ѝ стягане, когато стигна точката на взрива. Знаеше какво точно да направи и кога. Гърбът ѝ се изви и тя се задъха, плачейки от възторг, оставяйки се сладостните вълни да я заливат под изпълнения му с нежност поглед. Пожарът връхлетя и него. Опустоши го в мига, в който чу вика ѝ.

След това, векове по-късно, тя лежеше отпусната, сълзите ѝ, горещи и солени, проникваха в неговите устни и той ги изпиваше с целувки.

— Сексът грях ли е за теб? — запитва я нежно. — Затова ли си останала девствена?

— Нямахте мъж, когото да пожелае достатъчно силно — прошепна зададено тя. — А теб, още от първия миг те пожелах! Толкова силно, че бих дала живота си, за да те имам...

Той я целуна по устните, покорен и благодарен.

— Девствеността е рядък дар — прошепна. — Не биваше да го отдаваш извън брака. Уважавам чувството за чест, Джени. Но отнемайки твоята девственост, без да поема отговорност, аз опорочих всичко, в което вярвам — той се вгледа в очите ѝ. — Няма да те имам отново, въпреки че толкова го желая.

— Съжалявам, ако съм ти причинила болка — преглътна тя сълзите си, изтри ги с опакото на ръката си и отбягна погледа му.

— Да си ми причинила болка ли? — страните ѝ пламнаха. — О, не, аз изпитах голямо удоволствие, от това, което направих — той се превъртя по гръб лениво и се протегна, чувствайки се с години по-млад, изпълнен с живот. Изтегна се, съзнавайки, че тя го наблюдава очарована. — Господи, беше чудесно. Чудесно! Като първата глътка вода в пустинята...

Тя се изправи, изпитвайки лек срам от голотата си, но очите му бяха топли и възторжени и тя бързо забрави свенливостта си.

— Но ние не направихме наистина нищо толкова...

Той притегли ръката ѝ върху гърдите си и я погали.

— Аз почувствах точно това, което и ти. Същият порив. Същото сладостно усещане... — обърна глава към нея. — Остани да спиш при мен.

— Но ти тъкмо каза... — тя пламна отново.

— Че не бих правил отново секс с теб — съгласи се той. — Не за това те помолих. Остани през нощта, ще лежим един до друг, преплели ръце, и ще спим.

— Ще успеем ли да заспим?

Той я притегли към себе си, полагайки главата ѝ върху силното си рамо.

— Да, ще можем — ръката му посегна към лампата и след като загаси, притегли тялото ѝ към неговото. — Тази нощ сме любовници — прошепна ѝ той. — Само тази нощ...

— О, небеса — прошепна тя.

Той не повтори думите ѝ, макар да му се искаше. Никога не бе прекарвал цяла нощ с жена в ръцете си. Остана буден дълго след като

тя беше се отпуснала и заспала.

На следващата сутрин я целуна още щом тя отвори очи. Вече беше облечен и ѝ се любуваше с очи, преизпълнени с нежност. Тя отхвърли завивките и се размърда.

— Нимфа... — прошепна той, прокарайки собственически ръка по тялото ѝ. — Как си могла да останеш девствена!

— Водила съм праведен живот — каза тя и се засмя мило.

Той я изправи на крака и я целуна нежно.

— По-добре да се облечеш. Сутринта е много лошо време за мъжете. Всичките ми скрупули няма да помогнат, ако те погледам още малко.

Тя въздъхна и се облегна на него.

— Не бива — прошепна. — Никога повече...

Той стисна зъби. Защо, за Бога, тя повтаряше думите му?

— Облечи се! — каза ѝ с раздражение.

Джени бе ужасена от внезапната промяна в настроението му, от яростния му гняв. Отдръпна се оскърбена и потърси дрехите си. Той не се обърна. Не можеше. Наблюдаваше я как си облича роклята и сърцето му биеше лудо, тялото му жадуваше нейното. Струва му върховно изпитание на волята да се оттегли от леглото тази сутрин, когато я желаше до полуда. Трябваше да вземе един студен душ и да си изнесе лекция по самоконтрол.

— Желаях те миналата нощ — каза ѝ с хриплив глас, — а тази сутрин още повече. Не искам да бъда жесток, но рискът наистина е голям.

Тя се облече, кимна и без да го погледне, излезе, за да си вземе чантичката от гардероба, където той навярно я бе оставил миналата вечер. Взе четката и я прокара няколко пъти през косата си. Не трябва да се чувствам паднала жена, каза си. Но се чувстваше точно такава. Беше му се предложила и той не беше я пожелал достатъчно силно, за да поеме риска да се обвърже с нея. Всичко беше само едно приятно забавление за него.

Хънтър се появи зад гърба ѝ. Жилестите му ръце стиснаха раменете ѝ и той погледна отраженията им в огледалото. Очите му се присвиха.

— Тъмно и светло... — произнесе той. — Индианец и бяла. Ако бях ти направил дете, то щеше да принадлежи на два свята и нито на

един от тях изцяло. Ние никога не бива да създаваме дете.

Затова той бе толкова нервен. Защото не бе подготвен за нея, защото не искаше тя да роди негово дете. Това беше толкова жестоко... Почувства се разбита и заплака.

— Мога да те обичам и ти да се превърнеш в най-важното нещо в моя живот. Но аз няма да допусна това да се случи. Ние не бива да се обвързваме. Ти имаш своя свят, аз — моя. Целуни ме за сбогом...

Тя си пое дълбоко дъх и го целуна. Отстъпи бавно. Нещо бе умряло в нежните ѝ сини очи, когато отново го погледна. Но успя да се усмихне.

— Имаш ли първо име?

— Филип — отвърна той. — Не мисля, че съм го казвал на някой друг...

— Благодаря ти — тя се помъчи да спре сълзите си. Грабна чантичката си с трепереща ръка и избяга.

Хънтър видя затворената врата и се облегна, опирайки чело във вратата на своята стая. Това беше най-доброто, което можеш да направя, каза си отново. Но споменът за нощта, прекарана с Дженифър, сякаш заличаваше целия му досегашен живот и обезсмисляше бъдещето му.

ОСМА ГЛАВА

В стаята си Джени смени вечерната си рокля с панталони и червена копринена блуза с къси ръкави, прибра русата си коса отзад ѝ я завърза с червен шал. Въпреки чудесния си вид, тя бе неспокойна. Хънтър ѝ бе казал довиждане и това, което той имаше предвид, означаваше, че дори и да работеха още десет години заедно, щяха да си останат само колеги.

Неговата нежност я беше изненадала и ѝ бе доставила удоволствие, въпреки всичко. Защо не познаваше по-добре мъжете?! Бе ѝ се случило да срещне мъж, който имаше толкова силна нужда от нея, но бе се оттеглил яростен. Но Хънтър не се гневеше на нея. Дори бе мил. Означаваше ли това, че не бе я желал достатъчно или се бе изплашил от нейните чувства? Имаше чувството, че изминалата нощ нямаше да се отрази на отношението му към нея пред другите.

Оказа се, че е права. Когато слезе за закуска в ресторанта, Хънтър и Юджийн се изправиха, за да я настанят на мястото ѝ. Ала изражението на Хънтър беше каменно.

— Добро утро — усмихна ѝ се Юджийн.

— Много си хубава — добави Синтия.

Не беше добра сутрин. Джени се чувстваше зле. Отбягна погледа на Хънтър и измърмори някаква любезност.

— Не беше ли великолепно снощи? — запита Синтия с въздишка. — Никога не съм се забавлявала толкова много.

— Да, беше чудесно — отвърна Джени, без да откъсва поглед от храната си.

— Забелязах, че Хънтър привлече вниманието на някои хора — подхвърли Юджийн. — Особено на сестрата на домакина.

— Тя искаше да разгледа колекцията ми от скалпове — усмихна се леко Хънтър и погледна към Джени. Тъмните му очи останаха безизразни. — Джени ме спаси. И двамата пожънахме успех и взеха да ни досаждат. Затова се върнахме в хотела.

— Съжалявам — каза Юджийн.

— Все пак ние спечелихме битката с елита — рече индианецът невъзмутимо. — Как вървят деловите въпроси?

— Чудесно — усмихна се Юджийн. — Успях да се договоря. Скоро ще ни изпратят документа, подготвят го. А вас двамата ви очаква още една пустинна мисия, за да довършите с локализирането на терените до месец. Искам да разговарям с още двама души днес. Утре сутрин летим за вкъщи.

Мисълта, че ги изпращат отново двамата в пустинята, накара Джени да пребледнее. Жилестата ръка на Хънтър улови нейната под масата. Той разгъна пръстите ѝ и я погали по дланта, изпращайки огнени тръпки по цялото ѝ тяло.

— Мислех, че няма да се наложи — рече Хънтър.

— Налага се — кимна Юджийн. — Отново познатата тактика, лагеруване на фалшиви места, за да заблудите нашите приятели, докато успеем да направим сеизмичните изследвания и прелетим ниско със самолетите си.

— Не мислиш ли, че агентите ще чуят взривовете, когато нашите геолози регистрират сеизмичните звукови вълни? — усмихна се Джени. Силните пръсти на Хънтър бяха топли и успокоиха тръпките ѝ, но учестиха дишането ѝ.

— Ще измислим нещо — каза Юджийн. Той я погледна настойчиво, факт, който я изнерви, особено в мига, в който пронизителните очи на Юджийн се спряха на Хънтър. — Е, вие нямате нищо против да прекарате още няколко дни в пустинята заедно, нали?

— Разбира се, че не — каза спокойно Хънтър.

— Нямаме — съгласи се Джени и дори се усмихна.

— Май премълчавате нещо — бавно поклати глава Юджийн.

Докато той и Синтия плащаха сметката, Хънтър дръпна Джени настрани.

— Не гледай така — каза ѝ нежно той. Тъмните му очи потънаха в свенливия ѝ поглед. — Всичко е наред.

— Как гледам...

— Объркано — пусна ръката ѝ. — През нощта не направихме нищо, което може да има последици. Разбираш, нали?

— Да, зная — изчерви се тя и преглътна. Не можеше да го погледне в очите.

— Но нещо ти пречи да ме погледнеш?

— Да — прошепна тя.

Ръката му докосна косата ѝ и той почувства, че за първи път не може да намери верните думи. Не знаеше какво да ѝ каже. Тя не бе жената, за която я бе мислил. Трудно му бе да повярва, че една такава хубава жена е останала девствена.

— Ти си една изненада за мен, малката ми — прошепна ѝ той.

— Предполагам и голямо разочарование...

— Не — леко подръпна той косата ѝ и тя го погледна. — Не трябва да се тревожиш, че ще останеш с мен в пустинята. Ще се грижа за теб...

— Ще се опитам да не ти бъда в тежест — насили се да се усмихне Джени. — Аз... съжалявам, за онова, което се случи снощи.

— Всички ние си имаме ахилесова пета — рече той и ѝ се усмихна нежно. — Очевидно аз съм твоята. Всичко е наред. Ще се справим.

— Ти имаш ли?

— Какво?

— Ахилесова пета?

— Разбира се — тихо се засмя той. — Още ли не си разбрала това?

— Твоите прадеди — каза тя с неочаквана проникателност.

— Умна жена — рече той и въпреки че Юджийн им махаше, обгърна раменете ѝ. Не може да предотврати тръпката, която премина през тялото ѝ, и почувства вина, че го окуражава. Но това ласкаеше гордостта му и вълнуваше сърцето му. Ако не запазеше дистанция, тя можеше да се превърне в неговото слабо място, по-слабо дори от произхода му.

През деня Джени отчаяно се опитваше да не гледа към Хънтър, потискайки чувствата си, но мислите ѝ блуждаеха и тя се чувстваше нещастна. Юджийн имаше срещи до обяд, така че Хънтър отново ги придружи из града. Нищо не се бе променило на пръв поглед в отношението му към нея. Той не я докосваше, с изключение на случаите, когато се налагаше.

По време на вечеря той не сваляше очи от нея, нетърпелив да останат насаме, за да я целуне. А тя се чувстваше слаба и едва ли би го възпряла. Значи трябваше да измисли нещо, което да погълне вниманието му тази нощ.

Съдбата му помогна. Хънтър ги изпрати до горния етаж, докато Юджийн разговаряше с някакъв мъж. Първо тръгнаха към апартамента на Джени. Хънтър се опита да не обръща внимание на болката, изписана по лицето ѝ. Точно когато завиваха по коридора срещу асансьорите, забелязаха някакъв човек да излиза от стаята ѝ.

— Останете тук — нареди Хънтър и извади четирийсет и четири калибровия си автоматичен пистолет. Джени понечи да му извика да бъде внимателен, но замълча. Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато той се прокрадна след непознатия по коридора.

— О, Господи! — сподавено извика Синтия и прегърна Джени.

— Надявам се, че няма да нарани Хънтър. Вероятно е от същите, които проникнаха в апартамента ми преди време. Търсят картите.

— Но ти не ги носиш, нали? — запита разтревожено Синтия.

— У Хънтър са. Той знае как да ги скрие. Предполагам, че са се надявали да ги намерят в моята стая...

Хънтър се върна минута по-късно, прибирайки пистолета в кобура. Бе разгневен не на шега. Само при мисълта, че агентът може да проникне при Джени, когато спи, го хвърляше в паника.

— Избяга през аварийния изход — съобщи той. — Една кола го чакаше. Проклет късмет! Трябва да предприемем нещо за през нощта.

— Дженифър може да остане при мен, а ти да спиш при Юджийн — предложи Синтия.

— Не. Аз ще остана с Джени. Никой няма да посмее да влезе.

— Можеш да спиш на канапето — рече тя, трогната от загрижеността му.

— Ще успеем да заблудим противника — каза той и свали сакото си. Кобурът на пистолета му бе закопчан на широките му рамене. Тъмната му дръжка се открояваше на фона на бялата риза под лявата му мишница.

Дженифър потрепери при вида на оръжието и при мисълта за опасната работа на Хънтър. Понякога забравяше за това, но в такива моменти на опасност се страхуваше за него. Той забеляза как го гледа и сбърчи вежди.

— Няма да те застрелям по погрешка — прошепна сухо.

— Не е това — тя го прегърна и склони глава на гърдите му. — Те няма да се откажат, нали?

— Щом става дума за стратегически суровини, предполагам, няма да се откажат — той се притисна още по-плътно към нея. Силните му ръце обгърнаха раменете ѝ. — Лягай и поспи, ако можеш. Утре сутринта ще си бъдем у дома. След това още няколко седмици в пустинята и после ще бъдем свободни да правим каквото пожелаем.

— Да.

И без повече преживявания от този род, помисли си тя, но не изказа мислите си на глас.

Той я наблюдаваше как прибира дрехите, които непознатият бе разхвърлял из стаята. Лицето ѝ се изкриви при мисълта, че чужди ръце бяха докосвали нещата ѝ. Подреди всичко и се приготви да си облече нощницата. Той стоеше на прага с мрачно изражение.

— Там ли ще стоиш? — запита го със сподавен глас тя.

— Ако остана, не би прекарала нощта сама — подхвърли шеговито той. Влезе и затвори вратата, опитвайки се да не мисли за нежното ѝ голо тяло.

Нощта им се стори безкрайно дълга, но нищо не се случи. На следващата сутрин, когато Джени стана и се облече, Хънтър вече бе готов.

— Ченгето ще те чака до вратата — рече закачливо той. — Тръгваме за летището след трийсет минути.

— Ще бъда готова.

Хънтър кимна и затвори вратата след себе си.

Отлетяха за Тулса същата сутрин. Дженифър имаше време колкото да се отбие в апартамента си, преди тя и Хънтър да се озоват отново в самолета, който ги откара в Аризона.

— Старата пиеса, действие второ — прошепна тя, когато потеглиха с екипировката към пустинята, преминавайки през всички перипетии — от наемането на джипа, до покупките на къмпинг оборудването. Издигнаха палатката на мястото, където бяха лагерували и през първата нощ. Намираха се на около шест километра от истинското находище, но все пак беше достатъчно близо и сеизмичните колебания можеха да бъдат уловени с прецизната апаратура. Но Юджийн беше стара лисица и пробите, които му бе доставила, вече бяха изследвани. Той използваше сеизмични тестове,

когато търсеше петролни залежи, а молибденовите находища можеха да бъдат открити и с други методи.

— Още ли си нервна? — запита я Хънтър, когато разпънаха палатката.

— Малко — призна Джени.

Той запали огън ѝ се зае да приготви храната с умение, което я впечатли.

— Хънтър, из тези места ли си израсъл?

— Бродил съм из тази област като момче. Никой не ме ограничаваше, разбира се. Влизах и в резервата.

— А сега?

— Сега си стоя в Тулса.

— Каза, че имаш коне.

— Да. В резервата. Притежавам малка конеферма. Къщата там е моето тайно убежище. Всъщност земята е собственост на племето и племенният съвет решава. Не ни е позволено да продаваме земя и да разполагаме с нея без разрешението на властите. Дълга история, не ми се иска да навлизам в подробности...

— Добре — каза тя тихо.

— Май си настроена сантиментално.

— Да — тя обгърна коленете си и се загледа пред себе си.

Той я наблюдава една минута. Спомни си онази нощ, когато бяха сами до друг лагерен огън, голите ѝ гърди на лунна светлина... Тази мисъл го накара да се изправи внезапно.

— Ще огледам наоколо. Можеш да отидеш да си легнеш. Денят беше дълъг.

— Да, така ще направя — съгласи се бързо тя. Влезе в палатката и се вмъкна в спалния чувал.

Дните се занизаха прекалено бавно. В края на седмицата нервите ѝ бяха опънати до краен предел и тя бе готова да се нахвърли върху Хънтър. И самият той не беше в по-добро настроение. Това че Дженифър лежеше край него в палатката нощ след нощ, го подлудяваше. Ароматът ѝ, тихото ѝ дишане, образът ѝ, всичко се бе запечатало в съзнанието му и той я чувстваше като част от живота си.

— Трябва ли да държиш тези скенери непрекъснато включени — запита го тя, когато полицейската апаратура взе да ѝ играе по нервите в петък през нощта.

— Да, трябва — раздразнено отвърна той. — Ще отида да хвърля един поглед наоколо. Стой близо до палатката. Пушката, която ти дадох, под ръка ли ти е?

— Да — отговори Джени. — Но едва ли бих я използвала, ако се наложи...

— Ако знаех, че ще се наложи, нямаше да се отдалечавам — троснато отговори той.

— Е, аз не съм обучен агент, така че невежеството ми е простено — отвърна Джени. — Върви и стреляй! Няма да заплача за теб, ако...

— Не съм го и очаквал — отвърна той и се качи на джипа, без да я погледне.

След известно време шумът на някаква кола я сепна и тя скочи. Хънтър е, помисли си с облекчение. Изтича на разбития път с пушката в ръце точно навреме, за да бъде уловена от фаровете на непозната кола. Дочу нечии ругатни и някой стреля. Дженифър усети нещо като внезапно ужилване по ръката, докосна мястото и усети, че е влажно. Колата направи рязък завой и отпрати в обратна посока. Всичко се разви със светкавична бързина.

Тя погледна надолу и забеляза тъмно петно. Ръката ѝ бе изтръпнала. Вдигна пръсти и ги помириша. Кръв!

Улучиха ме, помисли си тя, недоумявайки. Господи! Застреляха ме! Върна се и тежко се отпусна край лагерния огън все още с пушката в ръка. Къде се бавеше Хънтър! Тя беше сама и се страхуваше. Не знаеше какво да предприеме.

Излязла от първоначалния шок, тя усети остра болка в ръката. В този миг отново дочу шум на кола. Но този път не изтича срещу нея. Вдигна пушката, примижа от болка и я насочи към тъмната фигура.

— Това е прекалено! — извика Дженифър.

Двигателят и светлините загаснаха. Вратата се отвори.

— Стреляй, дявол да те вземе! — прозвуча дълбокият глас на Хънтър.

ДЕВЕТА ГЛАВА

До края на живота си Джени нямаше да забрави изражението на Хънтър в мига, в който припадна в ръцете му.

По-късно му разказа какво се бе случило, докато той я полагаше внимателно върху спалния чувал в палатката, преди да прегледа раната ѝ на светлината на фенера.

— Пропуснал съм да ги забележа. По дяволите! — избухна той, добавяйки полугласно цветиста ругатня.

— Това проклятие ли е? — запита тя.

— Да, и слава богу, че не можеш да си го преведеш — добави той с леден глас. — Били са и в другия лагер, но малко са закъснели. Техниците са отлетели за Тулса следобед с данните.

— Юджийн ще им даде да разберат... — промълви Джени и изстена, когато пръстите му докоснаха мястото около раната.

— Ако не го направи той, ще го направя аз — отвърна Хънтър. — А онзи негодник, който стреля по теб...

— Не съм толкова зле — прекъсна го тя и стисна зъби.

Той се опитваше да прецени сериозността на раната. Пръстите му леко трепереха. Не можеше да повярва — стойкът Хънтър, уплашен?!

— Не мога да преценя добре на тази светлина — рече той. Превърза я набързо, помогна ѝ да се изправи и я поведе към колата. Настани я и включи фаровете. — Може да мине и без намеса на хирург, раната е лека, но се нуждаеш от антисептик.

— Нали имаме походна аптечка — каза тя. Той изключи светлините и запали двигателя. — А нещата ни?

— Почакай тук — изрече Хънтър и скочи от джипа. Загаси огъня и взе само саковете от палатката и техническите уреди.

— Ами палатката, спалните чували... — попита Джени, но той я погледна остро и тя млъкна.

Хънтър безпогрешно се ориентираше в тъмнината. Пътуването ѝ се стори безкрайно. Накрая колата спря пред някаква къща, която се

намираше в подножието на страховит планински зъбер. Джени се запита чия ли е тази къща. Изглеждаше обитаема, макар и доста занемарена.

— Хайде! — подвикна Хънтър и отвори вратата на джипа, като ѝ помогна да слезе.

— Хубаво място — прошепна тя, вдишвайки чистия въздух. Огледа двора, ограден от мексикански борове, кактуси и американска агава. — Като че ли сме на края на света.

— И на мен винаги така ми се е струвало — рече той със сподавен глас и я придружи до верандата. Извади ключ и го пъкна в ключалката. Отвори вратата и я пропусна да влезе във всекидневната, без да я погледне.

Вътрешността по нищо не приличаше на външния вид на къщата. Тя забеляза това, когато притегли един от столовете с високи облегалки и седна. Всекидневната беше удобна, обзаведена с ратанови мебели и индиански рогозки по пода. Очите ѝ се спряха на кръгъл кожен щит, от който висяха тънки ремъци. Навсякъде имаше предмети в традиционен индиански стил.

Хънтър я наблюдаваше, очаквайки да прочете по лицето ѝ отвращение или презрение. Но тя изглеждаше очарована от това, което виждаше.

— Това е твоят дом, нали? — запита тихо.

— Да — сви вежди той.

— Чудиш се как познах ли? Много просто. Ти си единственият човек, когото познавам и за когото съм сигурна, че би предпочел да живее в уединение, без шумни съседи. Точно така си го представях.

— О, стига — усмихна се той. — Трябва да промия и да превържа раната ти. След това ще намеря нещо за ядене.

— Добре.

— Не гледай критично кухнята, обещаващ, нали?

Тя кимна и той я заведе в чиста, облицована с бели плочки баня, с патинирани старомодни кранове.

— Бих се учудила, ако не можеше да готвиш. Изглеждаш толкова самоуверен.

— Налага се да бъда — отвърна кратко той. Свали си сакото и нави ръкавите на ризата си. Взе лекарства и превръзки от шкафа над мивката. — Баща ми умря, когато бях малък. Живях с дядо ми в

резервата, докато не ме взеха в армията. Когато напуснах Корпуса, се занимавах с други неща няколко години. Най-накрая Ритър ми предложи работа и оттогава съм в компанията.

— Никога ли не си имал жена? — запита колебливо тя.

— Жените не харесват това място — очите му срещнаха нейните. — Тук е пусто и самотно. В случай че не си се ориентирала, това място е част от резервата — той очакваше реакцията ѝ, но такава не последва. — Рядко идвам тук. Никога не съм молил жена да дойде с мен, защото не мисля, че би издържала.

— Мястото на жената е на три крачки след мъжа — додаде подигравателно Джени.

— Един мъж трябва да се държи като мъж — отвърна той с равен глас. — А жената си има своето място, едно много особено място... в света на мъжа. Тя ражда децата му, отглежда ги, отдава им топлината си, обичта си... — той напълни един леген с вода, взе марля и внимателно проми раната. — Но аз не мисля, че нейното място е на три крачки зад мъжа или че трябва да стане негова собственост, след като се омъжи. Вероятно не знаеш, но някога жените на апахите са се били наравно с мъжете си и са били уважавани като воители.

— Не, не знаех — призна Джени. Допирът на пръстите му ѝ причини болка и я изпълни с блаженство едновременно. Очите ѝ се взряха в суровите линии на тъмното му лице с искрен интерес. — Ти се гордееш с твоите праотци, нали?

— Хората от моето племе — погледна я той — са като един отделен щат под федерална юрисдикция. Имаме свои закони, собствена полиция, собствени морални норми. Когато живеем във вашия свят, се чувстваме чужди — той се засмя хладно. — Не можеш да си представиш колко пъти са се обръщали към мен с презрителни прозвища и колко пъти съм се бил заради това.

Тя започваше да го разбира. Той беше се затворил в черупката си, заради преживените трудности. И сега не смееше да излезе от нея, за да не бъде уязвен.

— Аз не страдам от предрасъдъци — изненадващо рече тя.

— Съмнявам се — засмя се той и я погледна. Очите му искряха присмехулно. — Как се чувстваш? — запита я след миг, когато сложи антисептик на раната и отново я превърза.

— По-добре, благодаря. Какво имаше предвид преди малко?

Хънтър затвори шкафа и отново я погледна. Лицето му беше безизразно, само очите му излъчваха онзи познат смущаващ блясък.

— Важно ли е да го чуеш? — запита той. — Знаеш колко си хубава и...

— Знам — изрече тя със затаен дъх, — но това не означава нищо.

Той стисна зъби. Погледна я и тя се изчерви. Очите му не се откъсваха от нея, дори не трепваха.

— Внимавай — тихо рече той. — Знаеш колко те желая.

— Аз съм на двайсет и седем. Знам какво правя. Никой не ме е имал, освен ти. Никога! Казах ти го вече веднъж.

Той въздъхна. Прихвана я през кръста и я притегли от ръба на ваната, където бе седнала. Ръцете му бяха като стоманени и усещането за близостта му я караше почти да простене от удоволствие.

— Какво знаеш за предпазването от забременяване? — запита я безцеремонно той.

— Зная, че трябва да вземеш някои мерки... — тя се опита гласът ѝ да прозвучи уверено, но се изчерви.

— Да не би да мислиш, че съм готов за авантюри по всяко време?

— Повечето мъже...

— Аз не съм като другите мъже. Някога мислех, че сексът е нещо съвсем различно от любовта, от уважението... На младини го приемах като невинно забавление. Сега съм на трийсет и седем и вече не мисля така — той повдигна брадичката ѝ. — А ти?

Джени притвори клепачи, така че той не може да види копнежа в очите ѝ. Не би се хвърлила на врата му отново, както направи през онази нощ във Вашингтон.

— Аз ли? Просто съм много уморена. Не мисля нищо...

— Зная, че си луда по мен.

— Какво?! — очите ѝ се разшириха от изненада.

— Не можеш да го скриеш — рече той и присви очи. — Адски трудно ми беше да не се възползвам от това. Аз съм едно ново преживяване за теб, нещо необикновено и зная колко силно желаеш то да се повтори. Но аз държа да ти кажа, че сексът с един апах е същият, както и с един бял мъж... В случай че...

По бузата му изплющя плесница. От очите ѝ бликнаха сълзи и тя извърна преbledняло от обида лице. Той не трепна, само отстъпи

назад.

— Ще отида да потърся нещо за ядене — рече той без следа от промяна в гласа и тръгна към кухнята.

Джени стана и затвори вратата на банята. Плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха. Накрая избърса очи и излезе, без да се поглежда в огледалото. Знаеше как изглежда.

— Възнамерявах да прекарам уикенда тук, затова бях купил някои неща — погледна я той и продължи да приготвя двата омлета.

Тя извади чинии от шкафа и ги постави на масата. След това взе каничката с кафе от кафе машината. Сгъна две салфетки и ги постави до чиниите.

— Прибори? — запита, някак примирено.

— Тук — той отвори чекмеджето до себе си, но когато тя се приближи, той се обърна внезапно и я притисна към себе си. Устните му докоснаха нейните и това я извади от равновесие. Тя почувства здравите му зъби да захапват нежно горната ѝ устна. След това езикът му проникна в устата ѝ, докосвайки нейния, ръцете му я обгърнаха и от гърлото му се изтръгна дълбок стон.

Тя вкопчи пръсти в ризата на гърба му и той я завъртя във въздуха, после също толкова неочаквано я пусна.

— Първо си хапни — дрезгаво рече Хънтър и ѝ поднесе омлета по испански, който бе приготвил.

Тя не можеше да спре треперенето на ръцете си, докато се хранеше и пиеше силното кафе, което ѝ помогна да възвърне отчасти самообладанието си.

— Да продължа онова, което започнах да ти казвам, когато бяхме в банята. Аз не търся сериозна връзка — каза той, когато тя остави вилницата си на масата. Той не я погледна. Очите му бяха приковани в чашата кафе, която държеше в ръката си. — И, както ти казах във Вашингтон през онази нощ, децата мелези са нещастни. Те не принадлежат нито на единия, нито на другия свят.

Очите ѝ пробягаха по лицето му. Някакво подозрение се породило у нея и започна да се избистря. Той наистина бе наполовина апах, наполовина бял, но начинът, по който се отнасяше към смесването на расите, не бе нормален.

— Кой от родителите ти беше бял, Филип? — запита го тихо тя.

— Какво каза? — той вдигна глава яростно.

— Запитах те кой от родителите ти е бял.

— Бях забравил, че ти казах първото си име. Никога не съм го използвал досега.

Тя осъзна със закъснение, че нещо в това име го кара да се чувства по-особено, а не споменаването на родителите му.

— Просто ми се изплъзна — каза след минута тя. Той се облегна назад, стискайки чашата с кафе в тъмната си ръка и се взря напрегнато в нея.

— Майка ми беше бяла, Дженифър — каза най-накрая.

— Жива ли е?

— Не зная — сви рамене той. — Тя не пожела да живее в резервата, а баща ми, като истински апах, не го прие. Тя си отиде, когато бях на пет години. Не съм я виждал оттогава. Баща ми умря година по-късно. От мъка. Нейните родители ме издържах в училище и докато бях по-млад. Узнах го, когато пораснах. Дядо ми никога не ми го каза открито, но аз открих един кочан разписки. Той е твърде горд човек — Хънтър погледна към ръцете си. — Животът в резервата е труден. Безработица, детска смъртност, бедност. Не прилича на американската мечта. Той е приемал парите заради мен, не заради себе си. Каквото бе спестил през годините, ми го върна — Джени протегна ръка към неговата, която лежеше на масата, но внезапно се спря. Той не би искал да му съчувстват. Но за нейно голямо учудване, неговата ръка преодоля разстоянието помежду им и притисна нейната, палецът му леко поглади дланта ѝ. — Бяло и кафяво — взря се в тях Хънтър: — Аз все пак съм апах, Джени, въпреки наполовина бялата ми кръв. Ако имам дете от бяла жена, то ще бъде една изгубена душа като мен самия. Ще бъде разкъсано между два свята. Моите хора трудно ме приемат, въпреки че изглеждам повече апах, отколкото бял.

— Не мога да си представя по-хубав мъж от теб, макар и рожба на две раси — каза тя тихо.

По лицето му пропълзях червенина и тя се учуди, че все пак нещо можеше да го смути.

— Господи, ти се изчерви! — засмя се тя.

— Комплиментите ме притесняват — той отдръпна ръката си и се усмихна сухо. — Яж си омлета.

Джени пое отново вилицата си, но лицето ѝ се сгърчи от внезапна болка в ранената ръка.

— Мога ли да те попитам защо няма бекон или шунка в яйцата?
— Апахите не ядат свинско — отвърна Хънтър. — Както и риба.

Никога.

— Защо? — учудено вдигна глава тя.

— Просто не ядат.

— Мислех си, че знам доста за вашите хора. Излиза, че почти нищо не знам...

— О, знаеш повече от другите бели — усмихна се замислено той.

— Предполагам, че твоята агентка, която е Папагоу, знае повече — прошепна Джени, без да го погледне. — Тя е от онзи тип жени, от които можеш да си избереш съпруга, нали?

— Не зная дали изобщо някога ще се оженя — намръщи се той и наведе глава над омлета си.

— И аз така си мисля напоследък — въздъхна уморено тя. — Вече съм на двайсет и осем. Въпреки факта, че жените стават майки и в по-напреднала възраст, аз наистина не си падам по рисковите фактори след трийсет и пет години. Странно, винаги съм си мислила, че бих могла да бъда добра майка.

— Имаш възможност да се омъжиш — промълви той сподавено.

— О, разбира се. За един безгрижен мъж, който знае само да ходи на работа и гледа на брака като на бавна смърт. Един ми направи предложение преди време, беше с двайсет години по-възрастен от мен и искаше да живеем в Аляска... — тя го погледна. — Мразя белите мечки.

— Аз също — усмихна се той.

— Другото предложение беше от мой връстник, бяхме още на осемнайсет. Искаше да се оженим, за да се спаси от родителите си. Беше богат, а аз не... Това беше един вид бунт... — тя постави вилицата си на масата. — Никога не са ми предлагали брак по любов. Доста мъже са ме пожелавали, но това не е достатъчно...

— Сега си в разцвета си — напомни ѝ той.

— Няма значение — погледна го тя. Очите ѝ се разшириха, нежни и меки. — Съжалявам за онази нощ във Вашингтон — додаде след миг. — Нямахте да съжалявам, ако...

— Знам, много те е заболяло — той довърши омлета си и допи кафето.

Сърцето ѝ заби лудо, когато си спомни колко интимно я бе прегърнал преди малко.

— Вече забравих — прошепна тя. — Толкова те искам...

— Господи, искаш ме... — процеди през зъби той. Спомените го влудяваха.

— Може би не всички жени са като мен. Може би... Е, може би нещо не е наред при мен...

— Няма нищо странно в това, че една нощ в ръцете ми не ти... стига — довърши рязко той. Погледът му се спря за миг на гърдите ѝ и отново се върна на устните. — Можеш да отдадеш девствеността си само веднъж.

— Зная — прошепна тя. — Исках да я отдам на теб или на никой друг. Защото... те обичам.

Той въздъхна отчаяно. След минута стана и улови ръката ѝ. Тя не се възпротиви, когато я вдигна на ръце. Отнесе я в спалнята и мълчаливо затвори вратата.

— Искаш ли да загася лампата? — тя прехапа долната си устна. Искаше ѝ се да бъде обиграна и опитна, но вече се бе изчервила. — Няма значение — той се пресегна и загаси светлината. В стаята се възцари полумрак. Само луната хвърляше жълти сенки върху завивките на леглото.

— Какво ще правим сега? — прошепна тя. Гласът ѝ беше предрезгавял от възбуда и смътно предчувствие.

— Каквото и в хотела онази нощ във Вашингтон — промълви той, когато ръцете му я докоснаха. — С изключение на това, че няма да се отдръпна, когато почувствам преградата в тялото ти...

— Филип — прошепна тя до устните му и дъхът ѝ се сля с неговия. Тя застина, когато почувства, че той притегли рязко бедрата ѝ към вече възбудените си слабини.

— Толкова те искам... — промълви той. — Винаги ми се случва в мига, в който докосна тялото ти. Магия!

— Да! — съблече трескаво ризата и джинсите му и плъзна ръце по голия му гръб, галейки силните му мускули, които оприличи на сурова коприна под пръстите си. Секунда по-късно, когато гърдите ѝ опряха в неговите, тя отново усети хладината му с пламналата си кожа.

След като свали всички дрехи от телата им, той я вдигна, без да откъсва устни от нейните, и я положи върху завивките. Ръката му се

протегна към масичката до леглото. Отвори едно от чекмеджетата и потърси нещо в него. Секунда по-късно той ѝ подаде презерватив и ѝ каза как да му го сложи. Леките ѝ докосвания в тези мигове още повече повишиха възбудата и нетърпението им.

— Така няма да направим бебе — прошепна ѝ той. Гласът му беше дълбок и приглушен в мига, в който тялото му я покри. Зъбите му захапаха нежно горната ѝ устна. Жилестите му ръце погалиха тялото ѝ и останаха върху гладките ѝ бедра, карайки я да затрепери от удоволствие.

Тялото ѝ тръпнеше. Той целуна нежно устните ѝ, а след това зацелува твърдите зърна на гърдите ѝ, докато тялото ѝ се извиваше под неговото.

— Ти обичаш това, нали? Аз също го обичам, малката ми — той се задъхваше срещу възбудените зърна на гърдите ѝ, като ги хапеше с чувствена нежност.

Тя се притискаше към мускулестото му тяло, учестила дишането си. Тъмнината скриваше отчасти страховете ѝ.

Възбуден до крайност той разтвори разтрепераните ѝ крака и легна между тях, устните му яростно се впиха в нейните, очите му диво проблеснаха в тъмното. Той я притисна, почувствал напрежението ѝ.

— Когато прониквам в теб, опитай се да не се напругаш — прошепна ѝ. — Ако си напругната, ще те боли повече...

Тя потрепери в сладостно очакване, тялото ѝ пулсираше в горещина, каквато не бе усещала досега. Краката ѝ се разтваряха, за да го приемат още по-близо и ноктите ѝ се забиваха в рамената му.

— Ще се опитам — задъхано каза тя.

Гърдите му се издигнаха и се спуснаха тежко. Хълбоците му се раздвижиха в мига, в който тя извика, усетила пареща болка. Напрежението бе върховно.

— Съ... жа... лявам — задъха се под устните му тя.

— Това няма да помогне — тихо ѝ каза той. — Това са сладки болки. Извикай пак, ако така ти харесва. Съжалявам...

Тя отново изстена приглушено, защото я заболя повече, отколкото си бе представляла. Но не го отблъсна. Прехапа устни и се опита да отпусне тялото си, което като че ли се съпротивляваше на проникването му.

— Още малко... — прошепна той и приближи устни. — Целуни ме! Това ще ти помогне...

Тя разтвори устни и позволи на езика му да проникне дълбоко, както тялото му в нейното. Това ѝ подеждва толкова еротично, че накара стегнатите ѝ мускули да се отпуснат, което до този момент не се бе случило.

Той долови освобождения ѝ дъх и вдигна глава, усмихвайки се, надмогнал собствената си възбуда. Мисълта, че вече я притежава, бе достатъчна да взриви желанието му. Трябваше да спре, за да си поеме дъх и да се овладее.

— Филип... — прошепна измъчено тя. Очите ѝ потърсиха неговите. Не ѝ се вярваше, че най-после вече се е случило.

— Как се чувстваш?

— Неопикуемо — успя да произнесе с разтреперан глас тя.

— А едва сме започнали — устните му започнаха да разтварят отново нейните. Хълбоците му се издигнаха и се снишиха. Тя потрепери, когато вълната на удоволствие я зашемети.

Шумът на някаква кола, която спря пред дома, ги накара да замръзнат.

— Господи! — изруга той. — Не!

Но колата вече бе спряла. Светнаха фарове. По всяка вероятност това беше полицейска кола.

Той се надигна от тялото ѝ и разтреперан се просна по гръб, извивайки глава към нея. Изстена и се вцепени, докато Джени се опитваше да преодолее смущението си.

Отекнаха стъпки по верандата и някой почука тежко и силно на вратата.

— Минута! — извика Хънтър. Стана и обу джинсите си с все още разтреперани ръце. — Боже Всемогъщи, ще убия някого заради това! — той се наведе над треперещото ѝ тяло и я целуна бързо. — Облечи се!

Хънтър излезе от стаята и тя запали лампата. Побърза да се облече и да подреди малко леглото. Среса косите си с четката и остана доволна от вида си. Отвори вратата на спалнята.

Хънтър разговаряше с някакъв мъж. Като че ли говореха на езика на апахите, защото Джени не можа да разбере нито дума.

— Това е Чойа — представи Хънтър по-ниския мъж. — Той е шеф на полицията в резервата. Разказах му какво се случи. След като това е станало на територията на апахите, той ще трябва да разследва случая и да арестува някого.

— С други думи навлякох си главоболия — захили се новодошлият и съвършено белите му зъби проблеснаха. — Господи, Хънтър, и аз си отивам у дома настървен. Оставям те да си довършиш започнатото — той поклати глава. — Така ми се иска да съм на мястото на лекаря, който ще я прегледа...

— Ти знаеш, че Мария е най-хубавата жена в околността — засмя се Хънтър, — така че мълчи. Има ли още нещо, което искаш да знаеш?

— Не тази нощ — каза Чойа и хвърли към Хънтър многозначителен поглед. — Съжалявам, че се отбих в неподходящ момент. Махам се. Лека нощ!

— Лека нощ — каза Джени смутено.

Хънтър затвори вратата и се обърна към нея. Той не помръдна, докато колата не се отдалечи. Тъмните му очи се плъзнаха по тялото ѝ. Мощните му гърди се вдигаха и спускаха бавно.

— Ела тук — нареди ѝ той.

Тя се приближи, без да се колебае. Той я вдигна, но вместо да я отнесе обратно в спалнята, я занесе до люлеещия се стол и седна в него, полагайки я на коленете си.

— Благодаря на Чойа, че не ни позволи да довършим онова, което бяхме започнали. Аз съм готов да го повторим — изрече той и впи устните в нейните. — Все още ли го искаш?

Ръцете му бяха на копчетата на блузата ѝ, под която тя бе гола. Тялото ѝ се изви, позволявайки му да я помилва.

Тя вплете пръсти в тъмната му коса и приближи лицето му до голите си гърди.

— Добре — прошепна той. — И аз имам нужда от това.

И тя копнееше за нежност, помисли си със сладка болка, любувайки се на устните му, които галеха кадифената ѝ кожа.

Отпусна се в ръцете му и му позволи отново да свали дрехите ѝ. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, а устните му намериха нейните. Той залюля стола и проникна бавно в нея, засилвайки постепенно ритъма с чувствени движения, довеждайки я до върховния миг.

Тя извика, потрепери и притихна. Той я притисна силно към себе си. Голите ѝ гърди опряха неговите, а лицето му потъна в косите ѝ.

— Това не е достатъчно — прошепна той, — но така е сигурно. Един ден ще те положа в леглото си и ще те изпълня цялата, докато не започнеш да ме молиш за още.

Болезнен копнеж я накара да ухапе рамото му и той потрепери. Притисна я още по-силно.

— Ами ти? — запита тя с хриплив глас.

— Не се тревожи за мен — каза той, пренебрегвайки собствената си възбуда. Той можеше да я преодолее. Трябваше да го направи, иначе поемаше огромен риск. — Ти вече не си девствена — каза ѝ, вдигайки глава към очите ѝ. — Въпреки това, едва ли може да се каже, че сме били заедно тази нощ. Но аз отнех девствеността ти тази нощ.

— Да — усмихна се тя, изпълнена със страхопочитание към него.

Той докосна устните ѝ и прокара разтреперания си пръст по ръба им.

— И ти не съжаляваш за това?

— Не — прошепна тя.

— Нито пък аз — каза той и отново погледна голите ѝ гърди. — Ти ми принадлежа за един кратък миг.

— Знам.

— На следващия мъж ще му бъде по-лесно — очите му припламнаха в мига, в който срещнаха отново нейните.

— Знам.

Той не откъсна поглед от нея дълго, след това стана и я отнесе в спалнята. Съблече се, преди да изгаси светлината и се мушна под завивките. Тя притисна тялото си към неговото и положи глава на голото му рамо с дълбока въздишка.

— Утре трябва да станем по-рано. Щом отвориш очи, бягай — каза ѝ той на ухото. — Мъжът е възбуден сутрин и разумът му е притъпен от възбудата. Не се изкушавай да рискуваш. Няма да го забравя и няма да ти простя...

— Добре — въздъхна тя съкрушено. Доближи се до него, помилва гърдите му и прегърна все още възбуденото му тяло. — Лека нощ, Филип!

Ръката му покри нейната.

— Лека нощ, малката ми — той я целуна по челото, по очите и задържа устни върху дългите ѝ клепачи.

— Съжалявам — прошепна тя.

— За какво?

— Ти не стигна докрай...

Неговото тяло наистина бе силно възбудено, но той само рече:

— Ще ми мине.

Но тя усети напрежението му. Колебливо плъзна ръка по тялото му и почувства възбудата му. Очакваше да спре ръката ѝ, но той не го направи. Долови, че дишането му се промени и тялото му се полюшна в бавен, деликатен ритъм. Пръстите ѝ се плъзнаха по-надолу и той се надигна към тях.

— Да — прошепна ѝ.

Тя го погали и усети мигновения му трепет. Болезнено стенание се откъсна от устните му, когато ръката ѝ се раздвижи.

— Направи го! — не се сдържа той.

Той ѝ показа как. Отметна завивките и очите му просветнаха в тъмнината. Тя чу, че дишането му стана мъчително и впери очи в тялото му, което бурно реагира на нейния свенлив, чувствен допир. Той също я наблюдаваше до мига, в който стана невъзможно да се сдържа, изви тяло, изкрещя и тя научи неща за мъжете, за които всичко прочетено досега не бе я подготвило. Най-накрая заспаха облекчени.

На следващата сутрин Джени се събуди и нерешително отиде във всекидневната. Никога не знаеше какво да очаква от Хънтър. Той беше непредвидим.

Хънтър сервира закуската и я погледна.

— Тъкмо щях да те събудя — каза ласкаво. — Сядай.

Като че ли нищо не бе се случило помежду им. Тя го погледна с любопитство, когато той седна срещу нея.

— Как е ръката ти? — наля ѝ кафе, но лицето му си остана сурово.

— Възпалена е, но мисля, че ще се оправи.

— Ще отидем на лекар, преди да заминем за летището. Днес се прибираме у дома.

— Толкова скоро?

— Всичко свърши — той се обърна раздразнено и в очите му просветна гняв. — Съжалявам за миналата нощ. Ти ми влияеш много зле, отслабваш волята ми и се чувствам безкрайно уморен. Ще те отведе в Тулса. Ако има друга подобна задача, ще изпратя един от моите оперативни работници с теб. Аз не желая да те придружавам. Това повече няма да се повтори.

— Ти не можеш да понесеш мисълта, че губиш самоконтрол — тя сведе очи към масата.

— Не мога — призна той. — Ти се превръщаш в едно бреме, което е непосилно за мен.

— Съжаляваш ли, че се любихме?! — тя вдигна очи за миг.

— Да. Съжалявам — каза той и лицето му не трепна. — Казах ти, че не съм бил с жена много отдавна. Ти ми беше под ръка. Сигурно съзнаваш колко си красива и един мъж... — той се насили да се засмее. — Все пак преживях нещо изключително! Никога не съм имал девственица. Но усещането избледня с утрото. Предпочитам една опитна жена в леглото си. Някоя, която знае играта, без да очаква декларации за любов и предложения за брак.

— Е, нищо не се е случило тогава — лицето ѝ бе преbledнало, но тя се усмихна. — Благодаря за инструкциите — сведе очи към чашата си с кафе. — Кога искаш да тръгваме?

Той не можа да потисне възхищението си от смелостта ѝ. Без сълзи, без обвинения, бе приела реалността. Това му се стори някак си още по-страшно. Но той трябваше да бъде силен.

— След половин час — изправи се Хънтър. — Остави чиниите. Връщам се тук, когато те кача на самолета.

— Няма ли да пътуваш?

— Не. Имам да свърша някои неща тук. Ще телефонирам на Юджийн от летището. Прибери си нещата, моля те...

Всичко по-нататък стана много бързо — пътуването до кабинета на лекаря, инжекцията против тетанус и антибиотика, който ѝ дадоха. Стигнаха на летището навреме. Чак когато излетя, тя се отдаде на болката и унижението, които бе преживяла. Добре че не бе я придружил, това би разбило сърцето ѝ напълно. Той ѝ бе дал билета и ѝ бе казал, че ще я чакат на летището. След това я остави пред контролния пункт и без да ѝ каже дори довиждане, се обърна и си тръгна.

Когато слезе от самолета в Тулса, там наистина я чакаше една кола, която я откара бързо до апартамента ѝ. Веднъж стигнала у дома, тя се хвърли на леглото и плака, докато не ѝ олекна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джени не можеше да реши какво да прави. Чувстваше се безкрайно нещастна. Вършеше вяло работата си, която преди толкова обичаше. Колегите ѝ веднага забелязаха тихата болка, изписана по лицето ѝ, но бяха достатъчно тактични да не я питат за нищо.

Юджийн бе получил правото да разработва молибденовите залежи. Бе спечелил битката и останалите претенденти се бяха оттеглили с гръм и трясък.

Хънтър си бе взел няколко седмици отпуск. Когато се върна в компанията, той преднамерено избягваше Дженифър, дори не я поглеждаше, когато се разминаваха по коридорите.

Отношението му я нараняваше дълбоко. Тя отслабна и изпадна в депресия. Подскачаше уплашено, когато някой се приближеше неочаквано. Правеше досадни грешки, нещо, което никога досега не бе допускала.

Юджийн я извика, за да обсъдят последната ѝ грешка, която беше коствала на компанията доста пари. Една от сондите бе забита на погрешно място. Очевидно шефът ѝ също бе много учуден, защото спря наред тирадата си намръщено. Сините му очи се присвиха и той се вгледа в нея. Облегна се на стола си и въздъхна тежко.

— Съзирам пръста на Хънтър в тази работа — рече той, клатейки глава. — Неслучайно той се оттегли за няколко седмици. Дори искаше да подаде оставка, но аз я отхвърлих, ще отхвърля и твоята, ако си замислила подобно нещо. Вие не трябва да работите повече заедно. Вече съм подготвил прехвърлянето му в клона във Финикс за няколко месеца. Заминава в края на седмицата.

Тя не знаеше какво да каже. Не можеше да направи нищо, за да промени нещата. Но остана учудена от факта, че Хънтър бе подал оставка. Знаеше колко много обича работата си.

— Учудена си, че той иска да напусне, нали? Какво се случи в пустинята? Опита се да ти досажда ли?

— Имаме някои различия във възгледите — рече тя и сведе очи.
— И двамата сме на мнение, че би било по-добре пътищата ни да не се пресичат в бъдеще.

— Затова ли си толкова измъчена и правиш грешка след грешка?

— Знам, струва ти много пари — тя гордо вдигна глава и го погледна. — Така че държа да знаеш. Влюбена съм в него.

— А той?

— Господин Хънтър не показва чувствата си пред никого. Той открито заяви, че не иска да има нищо общо с бяла жена, каза ми да се махам...

— О! — подсвирна Юджийн.

— Опитвам се да не се мяркам пред погледа му, а когато случайно го срещна, той гледа през мен — болката пролича в гласа ѝ и тя извърна лице. — Ако го изпратиш във Финикс, мисля, че ще го преодолея...

— Наистина ли? Аз не бих се обзаложил. И дори да проявява характер, той също има проблеми. Чувства се виновен, че е позволил да бъдеш простреляна.

— Грешката беше колкото негова, толкова и моя — каза Джени.
— Не го обвинявам. Ръката ми е добре.

— Много е лошо, че не можем да кажем същото за главата ти — замислено рече Юджийн. — Решил съм, ще го преместя. Ще видим как ще се чувствате след няколко месеца. Ако всичко това отmine, той може да се върне.

Джени продължи да се измъчва и през останалата част от деня. Не бива да прави повече опити да говори с Хънтър, мислеше си тя с горчивина. Вече ѝ бе дал да разбере, че продължава да му въздейства по стария начин. И все пак не можеше да не опита. Когато той се появи в коридора, преди заминаването си за Финикс, тя решително застана на пътя му.

— Юджийн каза, че те премества — рече тя, притискайки руло карти до гърдите си, за да успокои трепета на ръцете си.

Хънтър я погледна. Пролича колко убийствено трудно е за него да я напусне.

— Отивам си у дома за няколко месеца — каза той, не откъсвайки очи от нея, макар да се мъчеше да изглежда спокоен.

Тя го погледна в очите и вложи в този поглед цялото си сърце, без да се замисли колко силно ще го развълнува това.

— Ще ми липсваш...

— Нима? — той вдигна вежди и се засмя подигравателно. Джени прехапа долната си устна и не отговори. — Сексът е лоша основа за приятелство — той бръкна в джобовете си и продължи да се усмихва. — Аз още те желая. Всеки мъж би те пожелал. Но да бъдем заедно е невъзможно. Аз не искам бяла любовница, нито бяла съпруга. Когато се ожена, ако изобщо го направя, ще избира жена от моето племе. Достатъчно ясен ли съм?

— Да — прошепна тя, — каза ми го и преди.

— Всичко, което се случи, бе само игра. Съжалявам, мила, една нощ не струва колкото моята свобода, въпреки че е много вълнуващо да се любиш с девственица.

— Разбирам.

Той сви юмруци в джобовете. Струваше му невероятни усилия да се държи по този начин. Но трябваше. Беше толкова уязвим, че не би имал силата да се възпротиви, ако тя тръгнеше след него. Трябваше бързо да сложи край.

— Върви си и пристани да раздухваш стария огън. Получих от теб всичко, което исках.

Тя се извърна и побягна, преди той да е млъкнал. Сълзи се стичаха по страните ѝ. Никой досега не беше я наранявал така. Влезе в офиса и затръшна вратата. За щастие колетите ѝ все още бяха на обяд. Изтри сълзите си, помъчи се да се успокои и се залови за работа. Знаеше, че никога няма да забрави жестоките думи, които Хънтър ѝ бе казал.

В същото време Хънтър пътуваше към летището и се чувстваше като животно. Сега всичко, което му оставаше да направи, бе да свикне с мисълта, че я бе прогонил завинаги от живота си. Джени вече не беше заплаха за него.

Прости думи, но когато седмиците се превърнаха в месеци, той си оставаше все така мрачен. Да не вижда Джени за него бе по-лошо, отколкото да живее близо край нея. Тя му липсваше. Дори дядо му бе забелязал състоянието му. Една вечер, когато двамата гледаха конете в ограденото място, той въздъхна.

— Бяла жена, нали? — запита го на апахски дядо му, Санчес Бухала.

— Да — отвърна Хънтър мрачно.

— Върви при нея тогава — посъветва го старецът.

Хънтър стисна перилата на оградата.

— Не мога. Тя никога няма да може да живее тук.

— Ако те обича, ще може — старецът докосна рамото му. — Твоята майка не обичаше баща ти. Тя го намираще за различен от другите мъже. Просто едно попълнение в колекцията ѝ, както човек избира расови коне. Когато започна да ѝ става безинтересен, тя го напусна.

— Никога не си ми казвал това.

Старецът вдигна рамене.

— Не беше необходимо. Сега е необходимо. Тази жена... Тя обича ли те?

— Да. Но аз я прогоних — Хънтър впери поглед в далечината.

— Любовта е дар. Човек не трябва да я отхвърля.

— Мислех, че не мога да ѝ отдам свободата си — погледна го Хънтър. — Мислех, че тя ще ме предаде, както майка ми.

— Когато човек обича, трябва да мисли със сърцето си, не с главата — мъдро произнесе старецът. — Ти я обичаш, нали?

— Да — каза дрезгаво Хънтър.

— В такъв случай върни се, докато не е станало късно.

— Но тя е бяла! — изръмжа Хънтър.

— Каквото си и ти... поне в начина си на мислене — усмихна се старецът. — Това е истината, която ти не искаш да признаеш. Ти се чувстваш толкова добре в света на белите, колкото и тук. Може би дори по-добре, защото всичко, което си постигнал, е в техния свят, а не тук. Човек може да живее с един крак и в двата свята. Ти го доказва.

— Не би било справедливо към детето — каза бавно Хънтър.

— Човек трябва да има син — засмя се старецът. — Много синове. Много дъщери... Ако те са обградени с обич, ще си намерят мястото в живота. Тази бяла жена... хубава ли е?

— Тя е като залеза в прерията — промълви Хънтър, — като първия цвят на кактуса. Тя е като тишината на нощта, като красотата на зората...

— Ако тя е всичко това... — очите на стареца се замъглиха от някакъв спомен — ... ти си глупак.

— Да. Глупак съм — погледна го Хънтър.

Хвана самолета за Тулса още същия следобед.

Да се каже, че появата му шокира Юджийн, би било омаловажаване на факта. Възрастният мъж седеше до бюрото си и зяпна от изненада, когато Хънтър влезе в кабинета му.

— Изпратих те във Финикс...

— Върнах се — отвърна рязко Хънтър. — Дженифър не е ли тук? Къде е?

Юджийн вдигна вежди.

— Само не ми казвай, че си се загрижил за нея.

— Къде е тя? — тъмното лице на Хънтър се изопна.

— В апартамента си, взе си отпусък.

— Разбирам.

— Преди да си се поддал на някоя налудничава мисъл, трябва да ти кажа, че от известно време тя се вижда с един геолог.

— И това с геолога... сериозно ли е?

— Не зная. Срещат се от няколко седмици. Изглежда малко по-свежа, по-малко уязвима.

— Добре ли е? — стисна той юмруци в джобовете си.

— По-добре е от времето, когато ти я изостави — каза Юджийн. — Казал си й достатъчно ясно, че ненавиждаш белите жени и най-накрая тя повярва. Какво искаш сега, да я тормозиш още ли?

— Майка ми беше бяла — Хънтър извърна лице и се загледа през прозореца. — Тя напусна баща ми, когато бях на пет години. Мислех, че не го е обичала достатъчно, за да остане при него, но дядо ми каза, че тя никога не го е обичала. Това... променя нещата. Да промениш начина си на живот не е малко нещо. Но където има любов, има и надежда.

— Обичаш ли я? — омекна Юджийн.

— Да — Хънтър се обърна отново към него. — Животът ми без нея не е живот. Каквото и да е рискът, не може да стане по-лошо от това, което преживях през последните месеци.

— Малко е късно за извинения.

— Убил ли съм чувствата ѝ? — Хънтър взе някакви документи и погледна възрастния мъж в очите. — Говори ли за мен изобщо?

— Честно казано, не — въздъхна Юджийн.

Хънтър се извърна и напусна кабинета. Дали Джени би говорила с него? Дали щеше да бъде гневна, хладна и недостъпна. Трудно би забравила жестоките думи, които ѝ бе казал на раздяла.

През целия път до апартамента ѝ той се измъчваше от подобни мисли. Когато натисна звънеца, усети, че едва се владее.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джени остави чинията си в умивалника и отиде да отвори вратата, малко ядосана. Кой ли се бе сетил за нея? През изминалите месеци се чувстваше толкова нещастна и едва сега бе започнала да идва на себе си. Бавно се бе примирила с отсъствието на Хънтър и дори бе започнала да се среща с един геолог от нейната група, който също се чувстваше много самотен след развода си. И това, че почти всяка вечер той ѝ говореше за бившата си жена, я караше да му съчувства. И тя често споменаваше за Хънтър.

Отвори вратата и замръзна. Толкова самотни нощи бе мечтала за това сурово, тъмно лице и ето го сега пред нея. Тя почувства как цялото ѝ същество запърха от радост. Един негов поглед ѝ бе достатъчен да усети, че живее.

Тя го гледаше в очите с безпомощен възторг, уязвима и тръпнеща. Колко дълго не бяха се виждали. Мъчителната раздяла бе оставила тъжен отпечатък по лицето ѝ.

Хънтър се взря в нея също толкова напрегнато. Тъмните му очи се задържаха на нейните за един безкраен, късащ нервите миг, преди да се спуснат по тялото ѝ и отново да се върнат на лицето.

— Толкова измъчен вид имаш — тихо промълви той. — Добре ли си?

Загрижеността му я вцепени. Не трябваше да се разплаче от нежността в гласа му. Насили се да се усмихне. Стегни се, момиче, каза си. Можеш да го направиш. Правила си го и преди, дори тогава, когато ти беше най-трудно. Той навярно е дошъл по работа, така че не се хвърляй в краката му.

— Бях на диета. Заповядай, ще направя кафе. А ти как си?

Той пристъпи вътре, оглеждайки се с чувството, че е чужд в този дом. Очите му бяха неспокойни, блуждаеха. Нейното жилище олицетворяваше личността ѝ.

— Как живееш? По работа ли идваш? Юджийн ли има нещо за мен? Аз съм в отпуск и не предполагам, че...

— Юджийн ме изпрати да ти дам тези документи — и той извади от вътрешния си джоб няколко листа и ги остави на кухненската маса. — Става въпрос за някакви скални образувания, които твоите колеги искат да провериш — изтегли един от столовете и седна, проследявайки я с присвити очи как прави кафето. — Мислех, че може би си се върнала на терена, след като аз заминах. Какво се случи?

— Реших, че е по-добре да работя в офиса. Сближих се с един мъж, мой колега. Познаваш го. Разведен е. С две деца. Ние... излизаме заедно от време на време — тя го погледна. — А ти?

Мисълта за геолога го вбесяваше. Ревност. Очите му проблеснаха и той реши да ѝ върне удара.

— И аз се виждам с една вдовица, която живее в съседство с дядо ми в резервата. Няма деца. Страхотна готвачка е.

— И е индианка — засмя се тъжно тя.

— Да — призна Хънтър. — От племето на апахите е. Няма затруднения. Няма социални бариери. Няма противопоставяне...

— Браво на теб. Ще се ожениш ли за нея?

Той извади цигара и запали, без да отговори. Подигравателният му поглед я изнервяше. Постави чашите за кафе и ги напълни.

— Няма ли да си свалиш шлифера или е залепнал за гърба ти?

Той се засмя и го съблече. Запали нова цигара.

— Трябва да тръгвам.

— Нова мисия? — тя се опита гласът ѝ да прозвучи весело.

— Не — отговори той и я погледна. — И аз ще се откажа от експедиции. Вече не ми харесва.

Тя вдигна шлифера му от леглото. Това можеше да бъде последната им среща. Той щеше да се ожени за вдовицата и Дженифър никога вече нямаше да го види. Притисна дрехата му до устните си и тайно я целуна, навеждайки глава с някаква непозната до този миг болка. Шлиферът му леко миришеше на неговия одеколон и на цигарите, които пушеше.

В този момент Хънтър се извърна и онова, което видя в огледалото на стената, го смрази. Нейната равнодушност го бе убедила, че вече не държи особено на него и явно никога не бе държала. Но тази жена притискаше шлифера му към гърдите си, сякаш прегръщаше самия него. Чувствата, които прочете по лицето ѝ, щяха

да го преследват винаги, никога нямаше да забрави болката в сините ѝ очи. Тя не беше щастлива.

Когато Хънтър пое шлифера от ръцете ѝ, тя отново бе надянала маската на безразличието на лицето си. Откъде можеше да знае, че я бе видял в огледалото.

— Хубаво е, че се видяхме отново — каза Джени и тръгна след него към вратата.

— И аз мисля така — той отвори вратата и силуетът му се очерта в рамката. Стори ѝ се някак чужд и недостижим. — Ти не ми каза дали се зарадва, че ме виждаш, Дженифър?

— Винаги ми е приятно, когато те виждам, Филип... — тя сведе очи към пода.

Той си пое дълбоко въздух. Името му, произнесено с нежния ѝ глас, върна непоносимите спомени.

— Бяхме ли приятели?

— Не. Наистина не... Аз се радвам, че си срещнал онази вдовица... Искам да кажа, че... — тя не можа да скрие мъката си.

— Вдовицата е точно на осемдесет и две — въздъхна той, все още с гръб към нея. — И ми е кръстница.

Сърцето ѝ подскочи.

— Онзи разведен геолог само ме кани на вечеря, за да има с кого да говори за бившата си жена. Той все още я обича.

Хънтър се извърна и поклати глава. Пламъкът в очите му я смути и срази.

— О, Господи, какъв разговор водим! Ти наистина ли мислиш, че дойдох по работа? — той протегна ръце и тя се хвърли в прегръдките му.

Самотата на миналото си беше отишла завинаги.

Той се наведе над устните ѝ и Дженифър откликна мигновено. Простена и се предаде.

— Ще затворя вратата и здраво ще я заключа — прошепна Хънтър разтреперан. — Не искам съседите да ни обезпокоят докато се любим.

— Докато се любим... — повтори като ехо тя.

— Обичам те! — пламенно прошепна той и я вдигна на ръце. — Обичам те... — прошепна още веднъж, без да откъсва очи от

удивеното ѝ лице. Ще ти го докажа в леглото, поне няма да те нараня нали моя малка Джени!

Тя се притисна към него треперейки безпомощно, заровила глава на гърдите му.

— Но никога няма да имаме дете, нали?

Той затаи дъх. Спря се пред вратата на спалнята и срещна тъжните ѝ очи. Понечи да каже нещо, но замълча. Сведе поглед към устните ѝ и прошепна:

— Ще те оставя ти да решиш... Ако ти пожелаеш... — не довърши той и потърси очите ѝ, пълни с любов. — Всичко ще е наред... — гласът му бе изпълнен с нежност — Едно дете създадено с любов би било щастливо...

Тя плачеше. Той я разсъбличаше нежно, но тя дори не го виждаше през мъглата от сълзи. Обичаше го. И той я обичаше. Щяха да имат деца и дълги години щяха да живеят заедно, докато смъртта ги раздели. В резервата или извън него... В пустинята... или където и да било...

Тя говореше и го виждаше как се хвърля до нея в леглото — махагоново тъмна кожа и мускули.

— Говори ми докато те любя — прошепна той.

— Какво искаш да ти кажа? — прошепна тя, извивайки се и докосвайки с устни стегнатия му стомах.

— Че ме обичаш — бавно произнесе той — Аз ти казах, че те обичам, а ти нищо не ми каза...

— Как може да не си разбрал?! — простена тя — Аз ти го казвах с очи всеки път, когато ме погледнеш. Направих всичко възможно, но не можах да си разкопча само едно копче от... О! — тя застина, когато устните му докоснаха едно тъй неочаквано място.

Той вдигна глава, в тъмните му очи бушуваше огън.

— Искаш ли го?

Тя нямаше сили да му отговори. Имаше чувството, че жените с опит, които той познаваше, биха го поискали и че той би направил всичко заради нея, а не заради себе си.

Тя се надигна, докосна скулестото му лице и прошепна:

— Както ти искаш... Аз ще направя всичко, което пожелаеш...

— Ти не го ли искаш? — очите му се впиха отново в нейните.

— Съжалявам... — поклати глава тя.

— Съжаляваш? — той се засмя с нежно задоволство и се премести. — Аз съм толкова старомоден, колкото и ти... За някои неща. Не съм наистина достатъчно свободомислец за днешния ден и за днешния век. Но ако ти пожелаеш тази интимност...

— Може би един ден — прошепна тя, — когато задръжките ми изчезнат — лицето ѝ пламна. — Сега всичко това ми се струва малко страшно...

Той вдигна глава и тъмните му очи я пронизаха.

— Този път ти можеш да контролираш всичко...

Тя поруменя. Той докосна устните ѝ.

— Не се срамувай. Това е толкова ново за мен, колкото и за теб, да правиш любов, да си влюбен... Не искам да те разочаровам.

— Никога не можеш да ме разочароваш — увери го тя — Не и ти.

— Опитай се да си представиш, че да се любиш, е едно изкуство, като всички други — той целуна косите ѝ. — Отначало не се получава съвършено, може да ти се струва неудобно, въпреки че го направихме в моето легло онази нощ, и може би няма да изпиташ удоволствие. Ще го изпиташ по-късно — той си пое дълбоко дъх. — Не съм бил с жена от много време и невинаги мога да се контролирам. Ще се сдържам колкото мога...

Неговата тревога я накара да се почувства защитена. Целуна го по лицето, по затворените клепачи... Възбуждаше я мисълта, че е обичана, че е желана.

— Каквото и да правиш с мен, ще бъде хубаво — прошепна тя. — Обичай ме сега, моля те! Докосни ме!

— Господи, какво изкушение за един мъж — простена той. Положи я на леглото, тръпнещите му устни намериха нейните. Целуна я и я гали, докато не възпламени нежното ѝ тяло. В един миг тя извика и започна да се извива към устните му. Копнежът ѝ по него бе примесен с болка.

Дженифър смътно съзнаваше, че той се движи и се хваща за рамката на леглото, която беше откъм главите им, и намества тялото ѝ върху неговото. Ръцете му я вдигнаха, леко разтреперани, и я поставиха върху горещите му слабини.

Очите ѝ се разшириха, без да се откъсват от неговите. Той хвана ръцете ѝ и ги постави на хълбоците си.

— Сега! — прошепна ѝ.

Тя се поколеба, но напрежението по лицето му я накара да разбере на какво мъчение се бе подложил заради нея. Тя прехапа долната си устна и се раздвижи. За нейна изненада, почувства само леко дразнене, но не и болка. Задъха се от удоволствие. Той се усмихна нежно, въпреки че беше много възбуден.

— Да — прошепна Хънтър — Мисля, че така е добре... Сега вече няма от какво да се страхуваш...

Ръцете му, горещи и силни, докосваха хълбоците ѝ. Той ѝ зашепна нещо, от което тялото ѝ затрепери, нещо толкова интимно, че тя се задъха и кръвта ѝ се разлудува във вените. И в този миг ръцете му я притиснаха безмилостно към тялото му и тя почувства жарката страст на внезапното удоволствие, което сякаш разкъса вътрешностите ѝ.

Той проникна в нея и сякаш се превърна в част от нейната плът. Гласът му шепнеше и нежно я увещаваше да продължи сладкото мъчение. Устните му се впиха в нейните, ръцете му я замилваха трескаво, докато тялото му поддържаше ритъма.

— О, Филип! — възкликна тя, докато неизпитано досега удоволствие я накара да застине.

— Задръж за малко — прошепна той до устните ѝ — Ще те накарам да ме пожелаеш така силно, че да полетиш заедно с мен. Целувай ме, хапи ме! Господи... — продължи да шепне яростно той.

Тя си бе мислила, че всичко ще протече много бавно, сред нежна лунна светлина, сред розови облаци... А то беше една жестока треска и удоволствието беше толкова импулсивно, яростно и безмилостно, че не можеше да бъде обуздано...

Ноктите ѝ се забиха в тялото му. Той я повали по гръб върху леглото с груб натиск на тялото си и тя се изви, за да го приеме, краката ѝ се вплетоха в неговите. Тя го гледаше, очите ѝ се впиваха в зениците му, дъхът ѝ секваше, когато лицето му се приближаваше към нейното и се отдалечаваше, а леглото пружиниращо от тласъците, издигайки и спускайки я като гребен на вълна.

— Погледни надолу — каза ѝ шепнешком той.

Тя се подчини. Беше твърде разпалена, за да бъде свенлива. Погледна надолу и когато очите им отново се срещнаха, страстта ги изпепели.

— Покажи ми къде да те докосна, Дженифър — прошепна той, намествайки ръцете ѝ на хълбоците си. — Научи ме къде чувстваш най-силно удоволствието, когато се движа.

Тя пламна, но се подчини, насочвайки тялото му. Извика, когато той изпълни желанието ѝ. И след миг като че ли всичко около тях избухна в пламъци. Неговите движения бяха груби и бързи. Мощното му тяло се движеше силно, ръцете му овладяваха дивото ѝ буйство, притискайки я към него и подчинявайки я на волята си. Устните му се впиваха в нейните и тя чуваше мъчителното му дишане. Дрезгавите му вопли изпълниха тишината, когато удоволствието го накара да се извие като дъга над нея.

Невероятно ѝ се стори това, че бяха постигнали такова единение, което ги издигна шеметно високо. Чак до слънцето. Изгаряха в огън и студ едновременно, преплели тела, превърнали се в едно същество.

Когато накрая отвори очи, Джени почувства невероятно изтощение. Краката ѝ се бяха вцепенили, както и останалите части на тялото ѝ. Поне бе в състояние да диша. Ритъмът на сърцето ѝ бавно започваше да се нормализира.

Едни тъмни очи сезираха в нея.

— Това — прошепна той — беше най-сладкото нещо, което някога съм изживявал. Ти си моята жена!

— Да — отвърна тя със свенлива гордост, защото всичко беше приключило. Магията беше изчезнала, но магьосникът беше останал. Тя докосна устните му очарована — Ще забременея ли сега?

— Надявам се — усмихна се нежно той. — По този начин се зачева... От семе посято с любов. Сега разбираш ли какво имах предвид, когато ти говореше, че не трябва да се превръща в обикновено забавление чувство толкова съкровено като любовта. Най-висшата точка на любовта е актът на зачеването — той се наведе и я целуна нежно. — Аз искам дете от теб. Нищо, че пак ще бъде дете на две раси, аз го искам.

— Аз също — тя се притисна към него пламенно. — О, аз също! Обичам те Филип!

— И аз те обичам, безкрайно те обичам... — прошепна замечтано той. Беше изненадан от това колко бързо неговото тяло отговори на пламенната им целувка.

— Не, не спирай — прошепна Джени, когато той се поколеба за миг.

— Доста скоро е...

— Не... — тя го придърпа към себе си и впи устни в неговите стръвно. Отвори очи, когато тялото му се плъзна върху нейното и двамата отново се завъртяха във вечния танц на любовта.

— Виждаш ли? — прошепна тя разтреперана. — Вече е толкова лесно...

— Толкова лесно — усмихна се той нежно и устните му се приведоха към нейните. Захапа ги леко и ръцете му я прегърнаха. — Онази нощ във Вашингтон... Искях да те любя по този начин, спомняш ли си? Сега можем да се любим безкрай. Сложи си крака над моя, тук — той я побутна нежно.

Тя наблюдаваше как лицето му се стяга в мига, когато ръцете му притеглиха хълбоците ѝ внезапно към неговите. Възбуждаше се, когато гледаше, когато четеше страстта във всеки негов жест.

— Дженифър, гледаш ме — прошепна той.

— Искам да те гледам — прошепна в отговор тя. Очите ѝ се разшириха от нежно любопитство. — Добре ли е, че те гледам?

Той потрепери. Нейната възбуда го накара да изпита силно удоволствие. Тялото му се изви и затрепери. Почувства познатото напрежение да се издига до точката на възпламеняването, да го разтърсва и сякаш да разкъсва вътрешностите му. Погледна в очите ѝ и почувства ръцете ѝ да притеглят свенливо хълбоците му и изкрещя.

Конвулсията на неописуемата наслада отново го разтърси. Съзнаваше, че тя продължава да го гледа, видя поруменялото ѝ лице в мига, когато страстта му стигна връхната си точка и се взриви. Тялото му затрепери още повече. Чувстваше се безпомощен и тя виждаше това. Но нищо вече нямаше значение. Нищо нямаше значение...

Той изгаряше. Изгаряше. Изгаряше!

Изкрещя отново, тялото му се разлюля над нейното. Тя се притисна в ръцете му и му помогна да свърши, галейки ръцете му, хапейки устни и любувайки се на необузданото удоволствие, което бе изписано на лицето му. Той вече наистина ѝ принадлежеше.

След време заспаха. Когато тя се събуди, откъм кухнята се носеше апетитна миризма. Стана и се облече бавно, спомняйки си

онова, което се бе случило. Споменът гореше като свещ в съзнанието ѝ.

Филип стоеше до печката и приготвяше бифтеци. Беше обул само панталона си. Погледна я, когато тя се приближи към него. Очите му бяха изпълнени с нежност.

— Гладна ли си? — запита я той и протегна едната си ръка, за да я притегли към себе си и да я целуне.

— Малко — прошепна тя. Очите му срещнаха нейните — Наистина ли ме обичаш?

— С цялото си сърце — прошепна той и очите му потвърдиха думите. — Животът ми без теб не е живот, Дженифър... Ще трябва да свикнеш с факта, че съпругът ти е апах.

— Ти искаш да се ожениш за мен?! — тя затаи дъх.

Той остави вилицата и я притисна към себе си, приведе се да я целуне, жаден за устните ѝ.

— Разбира се, че искам да се оженя за теб! — изрече и нетърпеливо вдигна глава. — Винаги съм искал. Но споменът за майка ми съсипа целия ми живот. Докато дядо не ми каза истината, че баща ми никога не е бил за нея нещо повече от едно мимолетно преживяване и тя никога не го е обичала. Той ме изпрати при теб — добави Хънтър дрезгаво. — Каза ми, че съм глупак.

— Не, просто си човек, който се страхува да повярва на другите — усмихна се плахо тя — Но аз никога няма да те нараня, скъпи! — тя плъзна ръка около врата му и положи русокосата си глава на голите му гърди. — Ще ти родя деца и ще живея с теб, където пожелаеш...

— А работата ти? — погледна я той.

— Геологията не е нещо, което можеш да забравиш. Ще отглеждам децата ни няколко години, а след това, когато тръгнат на училище, ще работя в офиса в Тулса или Финикс. Юджийн ще ми запази мястото.

Жилестите му ръце застигнаха на гърба ѝ.

— Не мога да позволя да направиш такава жертва за мен.

— А ти как се отказваш от експедициите — погледна го тя — При това зная колко обичаш да работиш навън. Правиш го заради мен, нали?

— Да — призна той най-накрая. — Не искам да рискувам. Мисля си затова как ще живеете ти и децата, докато мен ме няма у дома.

— И все пак, когато напусна, ти се кълнеше, че не искаш да имаш нищо общо с мен.

— Късоопашата лъжа — добави той и се засмя. — Подлудих дядо ми...

Тя протегна ръка и докосна гъстите му тъмни вежди.

— Ние сме различни по цвят. Питам се на кого ли ще приличат нашите деца, на теб или на мен...

— Надявам се, че ще приличат и на двама ни — отговори ѝ той. — Дядо ми каза, че съм живото доказателство за това, че един мъж може да живее и в двата свята — той се усмихна. — Дядо ми по принцип не обича много белите, но ще те хареса.

— Моите родители също ще те харесат — отвърна тя.

— Сигурна ли си? — намръщи се той.

— Е, случвало се е да им разказвам... хиляди пъти през изминалите няколко години за теб, изпратих им дори една твоя снимка, с която се сдобих от личната картотека. Майка ми мисли, че си поразителен, а баща ми е сигурен, че си способен да ме защитаваш, ако някога се омъжа за теб.

— И те нямат нищо против различните ни раси?!

— Те ме научиха да мисля със собствената си глава — каза Джени — Сам ще се убедиш колко разумни и добронамерени хора са, когато ги видиш. Те са високо образовани, с толерантни разбирания. Освен това, толкова искат да имат внуци...

— Разбирам. Убеди ме — прошепна той.

— Тогава да определим дата на сватбата и да се заемем с...

Той се наведе и я целуна, без да обръща внимание на миризмата на изгоряло, която идваше откъм печката.

— Какво ще кажеш за следващия петък?

— Чудесно! — грейнала от щастие, тя му върна целувката.

Бифтеците задимяха, но на никой от двамата не му беше до тях.

Те вече пътуваха към брачната служба, за да заявят датата за сватбената церемония.

Издание:

Даяна Палмър. Ловен инстинкт
ИК „Арлекин-България“, София, 1995
Американска. Първо издание
Редактор: Саша Попова
ISBN: 954-11-0379-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.